Editura UNIVERS

Yasunari Kawabata este unul dintre cei mai prestigioşi scriitori japonezi din zilele noastre, fiind distins în anul 1968 cu Premiul Nobel pentru întreaga sa creaţie literară.

Kyoto *sau* Tinerii îndrăgostiţi din stravechiul oraş imperial este o carte de atmosferă, în care scriitorul zugrăveşte — cu un deosebit cult al amănuntului şi sensibilitate pentru frumos — ceremonii şi sărbători tradiţionale, ceainării şi gheişe, totul creionat cu gingăşia şi în acelaşi timp vigoarea unei vechi stampe japoneze.

Lei 5

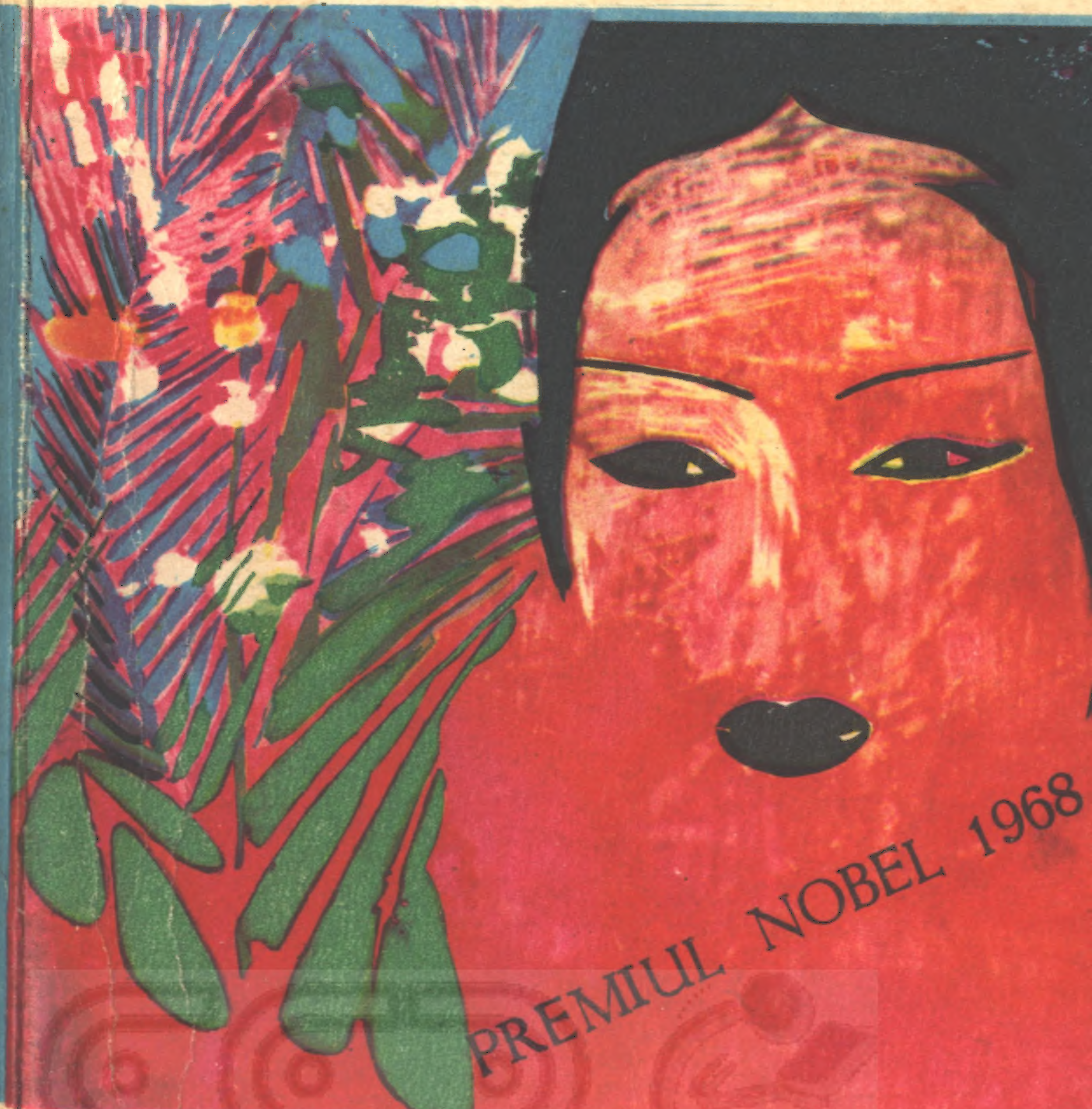
137

1970

YASUNARI KAWABATA • KYOTO

YASUNARI KAWABATA

KYOTO
SAU
TINERII ÎNDRĂGOSTIŢI DIN STRĂVECHIUL ORAŞ IMPERIAL

COLECŢIA MERIDIANE

Clubul cărţii digitale 2023

Coperta: *G. Marinescu*

YASUNARI KAWABATA
KYOTO
oder
Die jungen Liebenden in der alten Kaiserstadt
Roman
Carl Hanser Verlag
© 1965 Carl Hanser Verlag, München

Yasunari Kawabata

Kyoto
sau
Tinerii îndrăgostiţi din străvechiul oraş imperial

În româneşte de *Vasile Spoială*

Editura „UNIVERS"
Bucureşti—1970

Capitolul întîi

FLORI DE PRIMĂVARĂ

Înfloriseră viorelele pe trunchiul bătrînului arțar.

„O, iată că au dat și anul acesta în floare !" își spuse Chieko zărindu-le și întîmpinînd astfel în gînd gingașa primăvară.

În grădina aceea mică, înghesuită printre clădiri, arțarul părea un adevărat uriaș, cu trunchiul lui abia puțin mai gros decît trupul lui Chieko dar parcă puteai asemui trupul tinerei fete cu trunchiul acela ros de vînturi și ploi, cu scoarța lui aspră, năpădită de mușchi...

Cam în dreptul șoldului lui Chieko, arțarul se pleca lin, ca apoi, după ce-i trecea de creștet, să se arcuiască spre dreapta. De aici, din îndoitura trunchiului, porneau crengile răsfirîndu-se prelungi peste întreaga grădină, acoperind-o cu ramuri aplecate, îndoindu-se parcă sub grele poveri.

Puţin sub îndoitura arţarului erau două scorburi şi-n amîndouă se cuibărise cîte o tufă mică de viorele ce înfloreau în fiecare primăvară. Erau acolo de cînd se ştia Chieko pe lume, stînd aşa, la o palmă una de alta, şi după ce crescuse mai mare se gîndea cîteodată : „Oare se pot ele întîlni ? S-or fi cunoscînd viorelele între ele ?“ De parcă „a te întîlni“ sau „a te cunoaşte“ ar putea însemna ceva pentru nişte viorele !

Primăvară de primăvară, nu înfloreau mai mult de trei sau poate cinci viorele în fiecare din cele două scorburi din trunchiul arţarului, dar erau frunze şi flori în fiecare an. De fiecare dată cînd le venea vremea „să se trezească la viaţă“ şi Chieko le vedea, zăbovea pe terasă sau lîngă trunchiul arţarului, privindu-le cuprinsă de tulburare şi-n inimă cu un simţămînat de singurătate.

„Aici să te naşti şi aici să trăieşti mereu...“

Dintre clienţii ce veneau la prăvălie şi vedeau şi lăudau falnicul arţar, rar se întîmpla ca vreunul să bage de seamă că pe trunchiul lui înfloreau viorele. Copacul vînjos, noduros, bătrîn dar puternic încă, acoperit pînă-n creştet de muşchi, mai era şi-acum plin de semeţie şi farmec. Greu să mai observi şi bietele viorele ce creşteau în scorburile lui.

Dar cei care ştiau de rostul viorelelor erau fluturii. Chiar acum cînd le zărise şi Chieko, un roi de fluturaşi albi se ridică de pe pămînt într-o plutire lină spre trunchiul copacului şi începu să fîlfîie în jurul florilor.

Arţarul dăduse frunzuliţe roşii, fluturii jucăuşi îl învăluiau într-o sclipire albă, iar frunzele şi florile viorelelor erau ca două umbre mai întunecate pe verdele crud al muşchiului ce învelea copacul.

Era o zi blîndă de primăvară învăluită într-o ceaţă străvezie.

Fluturii zburaseră, dar Chieko mai rămînea pe terasă privind viorelele.

Se uita la ele şi parcă le spunea în şoaptă : „Ce frumos aţi înflorit şi anul ăsta de dragul meu ! Ce drăguţ din partea voastră !“

Chiar la rădăcina copacului, aşezat cam sub cele două tufe de viorele, se afla un felinar vechi de piatră. Tatăl ei îi explicase odată că figura de pe piciorul felinarului îl reprezintă pe Cristos.

— Nu pe Fecioara Maria ? întrebase atunci Chieko. La Kitano, în apropiere de templul Tenjin, am văzut un chip mai mare al Fecioarei Maria care semăna cu acesta.

— Dacă ar fi Fecioara Maria, ar trebui să aibă pruncul în braţe, spusese tatăl laconic. Nu poate fi decît Cristos.

— Ah, da... încuviinţase Chieko dînd din cap.

Pe urmă întrebase :

— Au fost şi creştini printre strămoşii noştri ?

— Da' de unde ! Felinarul ăsta a ajuns întîmplător aici, l-o fi adus vreun grădinar sau vreun pietrar. Nu-i cine ştie ce de capul lui...

Se poate ca felinarul acesta să fi rămas din acele vremuri de demult cînd creştinismul era încă prigonit în Japonia. Piatra era tocită şi mîncată de vreme, iar din figura roasă de vînturile şi ploile cîtorva secole nu se mai distingeau decît vag capul, trupul şi picioarele. La vremea lui, trebuie să fi fost o lucrare executată cu foarte multă migală. Tot ce mai puteai bănui acum era că mînecile largi atîrnau pînă jos, şi că oricine ar fi fost, stătea drept şi-şi ţinea mîinile împreunate pe piept. Forma propriu-zisă nu se mai putea recunoaşte, dar impresia pe care ţi-o făcea era cu totul alta decît aceea pe care ţi-o lăsau figurile de piatră ale lui Buda sau Jizo.

Dacă înainte vreme fusese obiect de cult sau numai o podoabă exotică — nu mai ştia nimeni. Acum felinarul creştin era ţinut acolo în grădina prăvăliei, lîngă rădăcina bătrînului arţar, doar pentru aspectul său de lucru străvechi. E adevărat că dacă se întîmpla să atragă atenţia vreunui client, tatăl lui Chieko spunea :

— E un Crist !

Dar asta se întîmpla rar. Căci cine observa felinarul înnegrit de vreme, nu stătea să-l privească mai de aproape, un felinar de grădină fiind un lucru foarte obişnuit. Întîlneşti cîte unul — două la toate casele.

Privirile fetei coborîră acum de la viorele la Cristul de piatră. Nu urmase vreo şcoală de misionari, dar pentru simplul motiv că-i plăcea limba engleză, fusese adesea la biserică şi citise şi Biblia. Nu se simţea însă îndemnată să aducă vreo ofrandă de flori, nici să aprindă lumînări în faţa vechiului felinar înnegrit de vreme. Nicăieri pe piatra lui nu era săpată vreo cruce.

Viorelele de deasupra Cristului de piatră îi păreau a fi inima Fecioarei Maria. Chieko îşi plimbă privirile de la felinar la viorele şi deodată îi veniră în minte greieraşii ei de casă. Nişte greieraşi cîntători, pe care-i creştea într-o oală de porţelan vechi de Tamba.

Viorelele de pe trunchiul arţarului le descoperise de mult, pe cînd greieri de casă se-apucase să crească de-abia de vreo patru-cinci ani. Atunci auzise pentru prima oară greieri cîntîndu-şi cîntecul lor neîntrerupt, la o prietenă de-a ei de la şcoala medie care-i ţinea în cameră ; şi adusese şi ea cîţiva acasă.

— Ce trist trebuie să fie, spusese atunci Chieko, să trăieşti într-o oală !

Dar prietena ei i-a răspuns că e mult mai bine aşa pentru ei decît dacă i-ai ţine într-o colivie deschisă, lăsîndu-i pur şi simplu să piară. Se pare că aceşti greieri sînt foarte căutaţi şi că există şi unele mănăstiri unde se fac adevărate crescătorii de greieri.

Între timp, greieraşii lui Chieko se înmulţiseră. Erau atîţia, încît îi ţinea acum în două oale de porţelan vechi de Tamba. An de an, în jur de întîi iulie, apăreau puii, şi pe la mijlocul lui august începeau să cînte.

Se năşteau, cîntau, se înmulţeau şi mureau în aceeaşi oală strîmtă şi întunecată. Dar astfel li se păstra seminţia şi era mai bine decît dacă ar fi trăit o viaţă scurtă de-o singură

generație într-o colivie deschisă. Și totuși, dacă stai să te gîndești : să-ți petreci toată viața într-o oală ! O oală să înfățișeze întregul univers !

Chieko știa că „Tot universul într-o oală" era o străveche legendă din China. În oala din poveste se aflau palate, și-n palatele acelea găseai din belșug cele mai alese vinuri și cele mai felurite și gustoase mîncăruri — într-o țară fermecată de dincolo de lumea noastră pămînteană. Legenda asta era povestită de pustnicii din munți.

Firește însă că greierii nu trăiau în oală pentru a scăpa de deșertăciunile lumii. Poate că nici nu știau că stau într-o oală. Și totuși, trăiau așa mai departe.

Cea mai mare surpriză pentru Chieko a fost o dată cînd a observat că puii de greier din oala în care nu schimbase bărbătușii erau mai pricăjit și mai firavi. Crescătorii de greieri știu lucrul acesta și, ca să evite răul, au grijă să facă mereu schimb de bărbătuși.

Acum nu era încă vremea greierilor. Nu era toamnă, ci primăvară, dar faptul că viorelele de pe trunchiul arțarului au făcut-o pe Chieko să-și aducă aminte de greieri nu era cu totul lipsit de semnificație.

Greierii, bunăoară, erau în oală pentru că-i pusese ea acolo, dar cum ajunseseră viorelele să-și găsească locul în scorburi ?

Oricum ar fi, așa cum au înflorit viorelele, așa vor ieși și greierii anul ăsta cînd le va veni vremea și vor începe să cînte.

„Așa trăiește natura... ?"

Ușoara boare a primăverii se juca în părul fetei. Chieko își dădu șuvițele răvășite după urechi. Se gîndea la viorele și la greieri și-i asemuia cu viața ei.

„Și eu... ?"

Era o zi de primăvară în care întreaga fire pulsa, trezindu-se la viață. Numai Chieko stătea privind pierdută la niște amărîte de viorele.

Se făcuse vremea mesei și vînzătorii din prăvălie începeau să se pregătească de plecare. Chieko își aminti că-i timpul să se pregătească și ea pentru întîlnirea pe care o avea ca să meargă la sărbătoarea cireșilor înfloriți.

Mizuki Shinichi îi telefonase ieri și o invitase la templul Heian. Un prieten de-al lui, coleg de facultate, ca să mai cîștige ceva parale se angajase pentru cîteva săptămîni controlor de bilete la intrarea în grădina templului și-l anunțase că acum era momentul cînd dăduseră toți cireșii în floare.

— Mi l-am angajat ca paznic personal, așa că sîntem în siguranță, spusese Shinichi rîzînd ușor, și rîsul lui suna frumos.

— Ne păzește și pe noi ? întrebase Chieko.

— Păi, e paznic de poartă, ce vrei, trebuie să lase toată lumea să treacă ! și Shinichi rîse iarăși scurt. Dar dacă vrea Chieko, putem intra fiecare pe cont propriu și ne întîlnim sub cireșii din grădină. Chiar dacă unul dintre noi va trebui să aștepte puțin, va privi singur cireșii. Doar e vorba de flori de care nu te poți sătura privindu-le.

— Dacă-i așa, poate că Shinichi preferă să se ducă singur... ?
— Cîtuși de puțin ! Dar ce ne facem dacă dă o ploaie strașnică la noapte și scutură toate florile ?
— Atunci, nu ne rămîne decît să admirăm frumusețea florilor scuturate.
— Asta-i bună ! Niște petale strivite de ploaie și scuturate-n noroi ? Auzi colo : frumusețea florilor scuturate...
— Ești un afurisit !
— Care dintre noi ?

Chieko își alese un chimono în culori discrete. Se îmbrăcă și ieși din casă.

Templul Heian e un templu vestit pentru serbările ce țin de vechi tradiții. Clădirile lui nu sînt însă prea vechi. Ele au fost înălțate în anul 1895 în amintirea împăratului Kammu, cel care cu mai bine de o mie de ani în urmă strămutase capitala țării în Kyoto. Dar poarta zeilor și capela exterioară au fost clădite după modelul porții Oten și al marii săli Daigoku din vechea reședință imperială Heian, iar în dreapta și-n stînga treptelor de la intrare cresc și aici cîte un portocal și un cireș. E locul unde a avut loc în anul 1938 celebrarea trecerii în rîndul zeilor a împăratului Komei, ultimul care a domnit la Kyoto înainte de strămutarea reședinței imperiale la Tokyo. E un templu în care se fac multe căsătorii.

Dar adevărata minune de aici o constituie cireșii, cu ramurile lor aplecate și-ncărcate de

flori de-un roșu aprins. Ei sînt lucrul cel mai caracteristic pentru grădina templului Heian. Și, în fond, ce-ar putea simboliza mai bine primăvara străvechiului oraș imperial Kyoto decît acest belșug de flori aprinse de cireș ?

De cum intră în grădină, roșul cireșilor năpădi în inima lui Chieko.

„O, iată că am întîlnit și anul acesta adevărata primăvară din Kyoto !" gîndi ea și rămase locului. Nu se mai sătura privind.

Dar unde-i Shinichi ? Să nu fi sosit încă ? Se hotărî să nu admire florile înainte de a-l găsi pe Shinichi. O porni la vale, printre ramurile de cireș ce atîrnau pînă jos.

Îl zări culcat pe-o pajiște, ceva mai în vale. Stătea cu mîinile sub ceafă și ochii închiși.

Surprinsă că-l găsește așa pe Shinichi, își zise că nu se cade să aștepți în felul acesta o fată. Dar ceea ce o izbi în primul rînd nu era atît lipsa de politețe față de ea, cît indecența trupului său tolănit în iarbă. La ea acasă, în viața de toate zilele, nu prea avusese prilejul să vadă bărbați dormind și nu era obișnuită.

Poate că așa o fi stînd și-n grădina universității, culcat în iarbă, cu capul sprijinit pe braț, sau tolănit pe spate și purtînd discuții interesante și spirituale cu colegii lui. Fără îndoială că nu-i vorba decît de-o obișnuință de-a lui Shinichi !

Vreo patru-cinci femei mai bătrîne ședeau lîngă Shinichi. Își despachetaseră gustarea din cutii și mîncau, sporovăind cît le ținea gura.

„Poate că l-a amuzat și de aceea se așezase lîngă ele, iar apoi l-o fi furat somnul pe nesimțite !“ își zise Chieko căutînd să ia lucrurile în glumă și să-l scuze, dar nu-și putu stăpîni roșeața care-i îmbujoră obrajii. Stătu așa fără să știe ce să facă. Nu-i venea să-l strige pe Shinichi. În cele din urmă vru să plece de acolo... Era pentru prima oară că-l vedea dormind.

Era îmbrăcat corect, în uniforma de student și avea părul pieptănat și periat cu grijă. Genele lui lungi semănau cu genele unui copil. Își întoarse privirile de la fața lui.

— Chieko ! strigă Shinichi, sărind în picioare.

Dintr-odată, Chieko simți că nu mai are chef de nimic.

— Nu se face să dormi într-un loc ca ăsta. Te poate vedea toată lumea.

— Nici n-am dormit. Știu tot ce s-a-ntîmplat de cînd a venit Chieko.

— Nu-i frumos din partea ta !

— Ce-ar fi făcut Chieko dacă n-aș fi strigat-o ?

— De cînd am venit, te-ai prefăcut tot timpul că dormi ?

— „Ia te uită ce fericită arată această tînără domnișoară care se apropie de mine !“ mi-am spus și m-a cuprins puțin tristețea. În afară de asta, mă cam doare capul.

— Fericită ? Eu, fericită ?

— ....

— Te doare capul ?

— Nu, nu mă mai doare.

— Arăți cam palid.

— Nu-ți face griji, mi-a trecut.

— Ți-e fața albă ca o lamă de sabie.

Mai spuseseră și alții despre fața lui că-i albă ca lama lucioasă a unei săbii, dar de la Chieko o auzea pentru prima oară.

Cuvintele fetei stîrniră în el o tresărire fierbinte.

— Dar sabia aceasta nu e periculoasă pentru tine, Chieko. E o sabie blîndă ca și florile, spuse el și rîse.

Chieko se-ntoarse urmată de Shinichi. Urcară puțin și se-ndreptară spre intrarea galeriei dinspre apus.

— Aș vrea să pot vedea toate florile. Dar toate, toate, spuse ea.

Era de ajuns să arunci o privire asupra peretelui de cireși roșii plîngători de la intrarea galeriei dinspre apus că primăvara și punea stăpînire pe sufletul tău.

— Aici e-ntr-adevăr primăvară !

Ramurile cireșilor atîrnă lungi și subțiri, acoperite pînă-n vîrf de flori cu petale de-un roșu aprins. Ai zice că nici nu-i vorba despre niște pomi înfloriți, ci de flori înșirate pe ramuri.

— Asta-i locul în care-mi plac florile cel mai mult, spuse Chieko, și-l conduse pe Shinichi spre colțul galeriei.

Acolo era un cireș cu ramurile întinse pînă departe. Shinichi se opri privindu-i florile deaproape.

— Ce feminine sînt ! exclamă el. Zău, dacă te uiţi la ele mai de aproape ! Rămurelele atîrnă atît de delicate, şi florile sînt atît de plăpînde şi de cărnoase totodată...

Roşul aprins al florilor de cireş părea străbătut de sclipiri purpurii.

— Nu le-am simţit niciodată pînă acum atît de feminine. Ce farmec au, şi ce culoare ! spuse Shinichi.

Părăsiră cireşul şi porniră mai departe, îndreptîndu-se spre lac.

Drumul se îngusta la un moment dat şi acolo era un loc de odihnă. Cîţiva vizitatori şedeau pe un covor stacojiu şi beau ceai.

— Chieko, Chieko ! strigă cineva.

Din mica ceainărie ascunsă în umbra aleii numite „Puntea inimilor senine" ieşi Masako îmbrăcată într-un chimono cu mîneci lungi.

— Nu vrei să mă ajuţi puţin, Chieko ? Sînt cu profesorul nostru. Avem invitaţi la ceai şi am cam obosit.

— Aşa cum sînt îmbrăcată ? Nu văd cum te-aş putea ajuta. Cel mult, la bucătărie.

— Nu-i nimic, e bine şi la bucătărie... Cu servitul am să mă ocup eu.

— Dar nu sînt singură.

Cînd îl observă pe Shinichi, Masako o-ntrebă şoptindu-i la ureche :

— Logodnicul tău ?

Chieko negă dînd uşor din cap.

— Îţi face curte ?

Chieko clătină iarăşi din cap.

Shinichi o luase între timp înainte.

— Atunci, ce faci, nu vrei să vii cu el înăuntru ? stărui Masako. E loc destul.

Chieko nu se lăsă convinsă. Alergă după Shinichi şi-i spuse :

— E o prietenă de la cursurile de ceremonia ceaiului. E frumoasă, nu-i aşa ?

— Mai degrabă comună, aş zice.

— Nu vorbi aşa tare. Dacă te aude ! spuse Chieko şi-i făcu un semn de salut lui Masako, care rămăsese locului privind în urma lor.

O luară pe poteca ce trecea pe sub mica ceainărie şi ajunseră la lac. De-a lungul malului se înălţau frunze fragede şi verzi de trestie aromată, iar pe oglinda apei pluteau frunze late de nufăr.

Era un lac în jurul căruia nu se aflau cireşi.

După ce-l înconjurară, Chieko şi Shinichi ajunseră pe o cărare umbroasă. Aici mirosea a frunze tinere şi a pămînt jilav. Dar drumeagul scurt de sub umbra copacilor se termină repede şi-n faţa lor se-ntindea acum pînă departe o grădină-nsorită cu un lac mai mare ca cel dintîi. Florile roşii ale cireşilor plîngători se oglindeau în luciul sclipitor al apei. Erau acolo şi cîţiva turişti străini care făceau fotografii.

Pe aleea de pe partea cealaltă a lacului nu se vedeau decît tufe de rododendron cu flori albe. Asta o făcu pe Chieko să se gîndească la Nara. Şi mai erau acolo şi pini, nu prea înalţi, dar de o formă frumoasă. Verdele lor va rămîne să desfete ochiul cînd n-au să mai fie înfloriţi cireşii. Dar chiar şi acum, verdele

curat al pinilor și luciul apei nu făceau decît să dea și mai multă viață și strălucire roșului aprins al florilor de cireș.

Shinichi o luase înainte pășind pe lespezile ce treceau ca o punte prin apa lacului. Li se spune „pod de mlaștină". Erau niște lespezi rotunde, de-ai fi zis că fuseseră tăiate și așezate aici bucăți de coloane de la ușile templelor. Pe-alocuri, Chieko trebui să-și salte puțin poala chimonoului.

Shinichi întoarse capul.

— Aș avea chef s-o trec pe Chieko peste lac ducînd-o în spinare.

— N-ai decît să încerci ! Ar fi minunat !

Se mergea ușor pe lespezi, așa că n-ar fi fost o treabă prea grea nici pentru o femeie bătrînă. În jurul pietrelor pluteau frunze de nufăr.

Cînd ajunseră aproape de malul celălalt, văzură oglindindu-se în apa din jurul lespezilor siluetele pinilor tineri.

— Ce zici, lespezile astea or fi tot vreo abstracție ? întrebă Shinichi.

— Păi, nu e totul abstracție în grădinile japoneze ? Dar cînd se face prea mult caz, cum e cu mușchiul acela de cedru din grădina templului Daigo, mi-e lehamite !

— O fi ! Numai că mușchiul de cedru e-ntr-adevăr abstract. Știi că pagoda cu cinci caturi din templul Daigo a fost complet restaurată și zilele astea o să i se facă sfințirea ? Mergem s-o vedem ?

— A ieșit tot atît de frumoasă ca și noua galerie de aur ?

— Bineînțeles. Totul e nou. O splendoare. Deși nu a ars... E așa cum o știi, numai că au demolat-o și au reclădit-o. Ce forfotă o să fie acolo cu ocazia sfințirii, mai ales că au înflorit și toate florile.

— O, eu nu-mi doresc să văd alte flori decît acești cireși roșii plîngători.

„Podul de mlaștină" rămăsese departe-n urma lor.

Pe locul acela de pe mal unde ajunseseră trecînd peste lespezi, pinii stăteau orînduiți frumos în pîlcuri. Se apropiară apoi de un podeț. Se numea „Castelul păcii", dar era mai degrabă un podeț în formă de castel. De o parte și de alta a podețului se aflau bănci joase cu spetează, unde se puteau așeza oamenii să se odihnească și să admire peisajul de pe cealaltă parte a lacului, mai ales grădina din față a cărei principală podoabă o constituie lacul.

Cei așezați pe bănci beau și mîncau merindele aduse de-acasă, în timp ce pe sub pod se zbenguiau copiii.

— Aicea, Shinichi ! Shinichi !

Chieko fugise înainte, găsise o bancă goală și-acuma îi ținea și lui Shinichi locul liber de lîngă ea.

— Pot să stau și-n picioare, spuse Shinichi, sau pot să mă culc la picioarele lui Chieko.

— A, ce rușine ! zise Chieko sărind de pe bancă și lăsînd locul lui Shinichi. Mă duc să cumpăr mîncare pentru crapi.

Se-ntoarse cu pîine și-ncepu să arunce firimituri în lac. Crapii aurii veneau cîrduri, cîrduri. Unii dintre ei ieșeau la suprafața apei și apa se-nvolbura în cercuri, și-n tremurul ei se oglindeau cireșii și pinii.

— Să-ți dau și ție puțin? întrebă Chieko, întinzîndu-i cît îi rămăsese din pîine.

Shinichi nu răspunse.

— Te mai doare capul?

— Nu.

Zăboviră acolo multă vreme. Shinichi ședea privind pierdut lacul.

— La ce te gîndești? întrebă Chieko.

— Știu eu? Uneori se-ntîmplă să fii fericit fără să te gîndești la ceva anume...

— Ei, da, într-o zi ca asta, cu atîtea flori...

— Ei, nu! Lîngă o domnișoară atît de fericită... Fericirea ei radiază cu atîta ardoare...

— Crezi că sînt fericită? întrebă Chieko.

Peste ochii ei se așternu deodată o umbră de mîhnire. Își ținea privirile aplecate și se părea că apa lacului se oglindește-n ele. După o vreme se sculă de pe bancă.

— Dincolo de pod e cireșul meu cel mai drag.

— Păi, nu se vede și de aici?

Cireșul acela era renumit, căci cu florile lui de un roșu aprins și cu crengile aplecate ca ale unei sălcii plîngătoare, arăta nespus de frumos. Cînd trecură pe sub el, o adiere ușoară scutură cîteva petale sub pașii și pe umerii fetei. Alte petale zăceau pe pămînt, iar altele pluteau pe apa lacului.

Unele ramuri mai groase aveau proptele din bețe de bambus, iar crenguțele subțiri atîrnau pînă jos, de-ți părea că atingeau pămîntul.

Dacă priveai printre ramurile înflorite spre malul de răsărit al lacului, vedeai înălțîndu-se deasupra copacilor verdele crud al munților.

— Trebuie să fie coama Munților de Răsărit, nu? spuse Shinichi.

— E muntele Daimonji, răspunse Chieko.

— Daimonji? Zău? Dar parcă era mai înalt!

— Poate că ni se pare nouă așa, pentru că-l vedem de-aici dintre flori, spuse Chieko și veni și ea alături de Shinichi privind printre ramurile înflorite.

Le venea amîndurora greu să plece de acolo. În jurul cireșilor era presărat un covor de nisip alb, zgrunțuros. În dreapta se afla un pîlc de pini, aproape prea înalți pentru grădina aceea, și acolo se termina și terenul templului.

— Tot ce-aș mai vrea acum ar fi să mă duc la Kiyomizu, spuse Chieko în timp ce ieșeau prin poarta Otenmon.

— La templul Kiyomizu? spuse Shinichi făcînd o mutră nu prea încîntată.

— Aș vrea să privesc de pe Kiyomizu cum se lasă amurgul peste Kyoto. Să văd cum coboară soarele în spatele Munților de Apus și să privesc cerul de deasupra lor.

O spuse cu atîta foc, încît Shinichi se declară de acord.

— Bine, hai să mergem!

— Dar mergem pe jos, nu?

Era o bucată destul de bună de drum pînă acolo, mai ales că nici nu o luară de-a lungul

liniei de tramvai; ci ocoliră mult, tăind peste șoseaua care ducea la templul Nanzenji. Înconjurară apoi capela Chion și nimeriră pe o cărare îngustă și părăsită, care-i duse prin fundul parcului Maruyama pînă la templul Kiyomizu. Pe cînd se apropiau de templu, începu să se lase ceața deasă a serii de primăvară. Fețele vizitatorilor întîrziați pe platforma din fața templului — de fapt niște studente — nu se mai distingeau bine în lumina amurgului.

Lui Chieko îi plăcea să vină aici în ceasul acesta de seară. În galeria principală era întuneric, dar afară erau aprinse lampioanele. Chieko nu se opri pe platou, ci trecu mai departe, pe lîngă galeria Amida, de unde o luă spre capela cea mai îndepărtată.

Se construise și acolo o terasă, care ieșea mult în afară peste peretele abrupt și stîncos. Dar era o terasă mai mică și mai deschisă, iar acoperișul capelei, făcut din șindrilă și scoarță de chiparos, părea mic și nerezistent. Acesta era locul cel mai înalt, de unde aveai în față priveliștea orașului și a Munților de Apus. Luminile orașului licăreau palide în văpaia amurgului.

Chieko se sprijini de balustradă privind spre apus. Părea că-l uitase cu totul pe însoțitorul ei. Shinichi se apropie de ea.

— Știi, Shinichi, eu am fost un copil părăsit ! spuse ea așa, deodată.

— Copil părăsit... ? și Shinichi începu să caute cuvintelor lui Chieko un înțeles simbolic.

— Copil părăsit, spui tu ? murmură Shinichi. Chieco socotește despre sine că e un copil părăsit ? Atunci, teoretic vorbind, și eu sînt un copil părăsit... Poate că nu sîntem cu toții decît niște copii părăsiți. A te naște nu înseamnă oare că Dumnezeu te-a părăsit, trimițîndu-te pe lume ?

Îi privi o vreme profilul ușor colorat de lumina amurgului, întrebîndu-se ce legătură să fie oare între mîhnirea fetei și această seară de primăvară.

— Mai bine zis, continuă el, ar trebui să spunem că sîntem cu toții „copiii Domnului". Dumnezeu te părăsește pentru ca să te mîntuiască.

Dar Chieko părea că nici nu aude ce i se spune. Privea în jos spre orșaul luminat și nu-și întoarse fața înspre Shinichi.

Shinichi nu înțelegea ce se petrece în sufletul ei, dar mișcat de durerea ce i se citea pe față, vru să-i pună blînd mîna pe umăr. Chieko se feri.

— Lasă-mă-n pace ! Cum poți să te atingi de-un copil părăsit ! [1]

— Dacă e să socotim oamenii niște copii părăsiți de Dumnezeu... se grăbi Shinichi să spună.

— Lucrurile sînt mai puțin complicate, îl întrerupse fata. Eu nu sînt un copil părăsit de Dumnezeu, ci de părinții mei.

— ....

[1] După o veche credință japoneză, copiii părăsiți sînt purtătorii unui blestem tot timpul vieții.

— Copil părăsit, da, asta sînt. Lăsat în fața grilajului de lemn de la intrarea prăvăliei noastre.
— Nu mai spune !?
— Asta-i adevărul. În fond, poate că nu avea nici un rost, dar trebuia totuși să i-l spun lui Shinichi...
— Bine, și... ?
— Cînd stau așa aici, în fața templului Kiyomizu, și mă uit la amurgul ce se lasă peste oraș, nici nu știu dacă m-am născut de fapt în Kyoto.
— Ce tot îndrugi ! Nu te simți bine ?
— De ce-aș minți ?
— Nu ești tu unica și răsfățata fiică a unui mare comerciant ? De fapt, cu fetele astea singure la părinți se-ntîmplă adesea să aibă fel de fel de gînduri ciudate.
— Da, răsfățată, cum spui. Și, de fapt, nici nu-mi prea pasă că-s copil părăsit, dar...
— Dar ce ?... Și, ia spune, ai vreo dovadă ?
— Dovadă, zici ?... Grilajul din fața prăvăliei ! Grilajul ăla vechi o știe prea bine.
Pe măsură ce vorbea, vocea fetei devenea tot mai melodioasă :
— Mama m-a chemat o dată la ea și mi-a spus că nu m-am născut din trupul ei. Cred că asta a fost pe vremea cînd eram încă o școlăriță. Mi-a povestit că am fost un prunc tare dulce și că m-a furat și a fugit cu mine cu mașina. Mi-a spus că m-a furat dintr-un loc, iar tata că din altul. Unul mi-a spus că m-a furat de pe aleea cireșilor din Gion, altul că de pe malul rîului Kamo — dar, în fine, nu

are importanță... Li se părea probabil că ar fi fost prea trist pentru mine să-mi spună că fusesem un copil părăsit în fața prăvăliei.
— Și ce-i cu părinții tăi adevărați ? Nu le-ai dat de urmă ?
— Părinții mei de acuma mă iubesc mult, așa că nici nu vreau să-i mai caut pe ceilalți. Poate că părinții mei adevărați zac undeva în cimitirul Adashino, printre morții pentru care nu se mai roagă nimeni. Deși nu cred, că prea-s vechi toate pietrele de mormînt de acolo...
Culoarea blîndă a serii de primăvară era ca un abur ruginiu ce cobora dinspre Munții de Apus și se-ntindea pînă deasupra orașului.

Lui Sinichi aproape că nu-i veni să creadă că Chieko era într-adevăr un copil părăsit sau un copil furat. În fond, ar putea să se intereseze prin vecini și să afle totul, căci Chieko locuia chiar în centru, în cartierul marilor magazine. Dar nu la asta îi stătea acuma capul. Ceea ce-l tulburase și-ar fi vrut neapărat să afle era : de ce-i făcuse Chieko tocmai aici mărturisirea ?
Probabil de aceea îl adusese pînă la Kiyomizu și tot de aceea și răsunase vocea ei mai frumos și mai limpede ca niciodată. O voce în străfundurile căreia putea distinge multă gravitate. Să fi vrut oare numai să-l înduioșeze ? Nu, despre asta nici nu putea fi vorba.
Chieko bănuia desigur că Shinichi o iubește și de aceea a vrut să-i spună ea singură adevărul ? Nici asta nu părea să fie explicația. Părea mai degrabă că urmărește să-i respingă

iubirea. Și, în fond, era într-adevăr un „copil părăsit", sau nu era vorba decît de-o fantasmagorie de-a ei....?

Poate că nu făcuse totul decît din spirit de contradicție, că prea-i spusese el de trei ori la rînd la templul Heian că-i fericită, se gîndi Shinichi și spuse :

— Ce-a simțit Chieko cînd a aflat că-i un copil părăsit ? S-a simțit singură pe lume și tristă ?

— O, nu, de loc ! Nici singură, nici tristă.

— ....

— Cînd am vrut să mă înscriu la universitate, părinții mei mi-au spus că studiile nu au nici un rost pentru viitoarea moștenitoare a magazinului și că aș face mai bine dacă m-aș ocupa de treburile prăvăliei. E adevărat că vorbele astea ale tatălui meu m-au cam...

— Asta a fost acum doi ani, așa-i ?

— Da, acum doi ani.

— Chieko nu iese niciodată din vorba părinților ei ?

— Firește că nu iese niciodată din vorba părinților ei.

— Chiar și-n ceea ce ar privi căsătoria ?

— Chiar și-n asta. Mi-am propus pînă acum să-i ascult în toate privințele, răspunse ea fără nici o ezitare.

— Dar n-ai și tu ceea ce se numește personalitatea ta ? Mîndria ta personală ? întrebă Shinichi.

— Ba da, mult prea multă chiar, de nici nu știu ce să mă fac, dar...

— Și-atunci ? Ți-o înăbuși, ți-o ucizi ?

— Nu, n-o ucid.

— Cine mai poate să te înțeleagă și pe tine ! exclamă Shinichi și-n vocea lui tremură un rîs ușor.

Se sprijini apoi de balustradă privind cercetător profilul fetei.

— Tare-aș vrea să-i pot vedea puțin fața acestui misterios copil de pripas !

— S-a făcut întuneric, nu ? spuse Chieko.

Acum se-ntoarse pentru prima oară cu fața la Shinichi. Ochii ei străluceau.

— Mi-e frică, spuse ea după un răstimp, ridicîndu-și privirile spre acoperișul galeriei principale.

Acoperișul din șindrilă groasă de cedru cobora parcă spre ei, greoi și amenințător.

Clubul cărții digitale 2023

Capitolul al doilea

LA MĂNĂSTIREA DE MAICI CU ZĂBRELE LA FERESTRE

Sata Takichiro, tatăl lui Chieko, se retrăsese de vreo trei-patru zile la mănăstirea de maici ce se află ascunsă într-un loc izolat din Saga.

Cu toate că se numea mănăstire de maici, nu mai adăpostea decît o singură călugăriță, bătrînă de șaizeci și cinci de ani. Micuța mănăstire, care fusese înființată încă în vechiul Kyoto, avea un trecut venerabil. Ca să ajungi acolo trebuia să treci printr-o pădurice de bambus, așa că turiștii o găseau greu și uitarea și pacea se așternuseră asupră-i. E adevărat că mai avea și o clădire anexă în care se organizau uneori ceremonii ale ceaiului, dar ceainăria nu-și cîștigase un renume. Stareța ieșea foarte rar dintre zidurile mănăstirii, și-atunci doar pentru a da lecții în arta florilor.

Sata Takichiro închiriase una din chilii și se părea că, în cele cîteva zile cît stătuse acolo,

mănăstirea avusese o influență simțitoare asupra lui.

Marele magazin de stofe al lui Sata Takichiro se afla chiar în centrul comercial al orașului Kyoto. Cu timpul, magazinul lui, la fel ca toate marile magazine, se transformase în societate pe acțiuni. Firește că Takichiro rămăsese proprietarul magazinului, dar afacerile le lăsase în seama procuristului (care acum se numea director comercial al magazinului). Cu toate astea se mai păstrase pe ici, pe colo cîte ceva din stilul comercial moștenit din bătrîni.

Takichiro se arătase încă de tînăr foarte talentat dar, fiind în același timp disprețuitor, nu-i prea păsa de alții. Nu avea, ca alții, ambiția de a expune modelele create de el. Iar cînd expunea totuși ceva, stofele lui erau atît de originale și de neobișnuite, încît se vindeau foarte greu.

La început tatăl său, Takichibei, îl lăsase să-și facă cheful. Nu ducea, de altfel, lipsă de desenatori, și angaja artiști din afară să-i execute modelele la modă. Văzîndu-l îndărătnic, nu i-a spus nici o vorbă, pînă cînd a observat că dacă nu-i mergea treaba, lua droguri sub influența cărora concepea niște modele cît se poate de stranii ; și atunci l-a luat și l-a internat într-un spital.

E adevărat că după ce a preluat el conducerea magazinului, Takichiro a început să creeze modele din ce în ce mai prozaice. Neliniștit de faptul acesta, s-a dus și s-a închis un timp în mănăstirea din Saga, în speranța că-și va regăsi inspirația.

A venit apoi războiul, după care modelele de chimonouri s-au schimbat atît de surprinzător, încît desenele bizare create de Takichiro sub influența drogurilor erau socotite acum drept cele mai moderne modele abstracte. Dar Takichiro trecuse de cincizeci și cinci de ani.

„Să încerc moda clasică ?" se întreba el uneori și pe dată începeau să-i defileze prin fața ochilor șiruri întregi de modele tradiționale și tot felul de tăieturi și culori de haine străvechi. Cînd se plimba prin renumitele grădini ce se-ntindeau peste cîmpiile și dealurile din jurul orașului, în minte i se înfiripau neîncetat schițe de modele de chimonouri.

Spre vremea amiezii, sosi fiica lui, Chieko.

— Vrei să-ți dau fasole cu brînză de vaci, tată ? Am adus-o de la băcănia Morika.

— O, îți mulțumesc !... Fasolea de la Morika îmi place foarte mult. Dar adevărata mea bucurie este că a venit Chieko. Are să rămînă aici pînă diseară, să mai înviorere puțin gîndurile tatălui ei ? Poate că așa o să-mi vină și vreo idee bună pentru un nou model...

De fapt, ca proprietar al marelui său magazin, Takichiro nu era nevoit să creeze el însuși modele de stofe, mai ales că modelele lui mai degrabă încurcau treburile prăvăliei.

Cu toate astea, își petrecea cîte o jumătate din fiecare zi șezînd la pupitrul pe care și-l instalase în camera de primire, în fața ultimei ferestre ce dădea spre grădină și spre Cristul de piatră. În spatele pupitrului se aflau două scrinuri vechi din lemn scump în care se păstrau eșantioane de vechi stofe chinezești și japoneze, iar alături era un sipet plin cu reproduceri după țesături din lumea întreagă.

În grădina din spate se înălța un hambar singuratic al cărui etaj era plin cu costume de teatru No, haine brodate pentru ceremonii și diferite alte lucruri de îmbrăcăminte, majoritatea păstrate în forma lor originală. În același hambar mai erau păstrate de asemenea o mulțime de pînzeturi imprimate aduse din țările sudice.

Unele dintre ele fuseseră colecționate încă de tatăl sau de bunicul lui Takichiro ; dar de fiecare dată cînd se organizau expoziții de stofe vechi și era rugat să împrumute din comorile lui, Takichiro refuza categoric, spunînd :

— Aceste lucruri nu vor ieși niciodată din casa mea ! E vrerea străbunilor mei !

Și rămînea neînduplecat în refuzul său.

Casa era de tipul vechilor clădiri din Kyoto, străbătută de un coridor îngust, pe unde se circula destul de mult ; acolo era pupitrul lui Takichiro, care în aceste ocazii se încrunta, dar rămînea tăcut și răbdător. Singurul lucru care-l scotea din sărite era cînd auzea gălăgia vînzătorilor din prăvălie. Atunci tuna și fulgera :

— Nu se poate puțin mai încet ? !

Atunci apărea în prag procuristul și explica, împreunîndu-și palmele :

— A sosit un negustor cu marfă din Osaka.

— N-am chef să cumpăr de la el. Se găsesc destui alți angrosiști, răspundea Takichiro.

— Îmi permiteți să amintesc că e vorba de un foarte vechi furnizor al magazinului nostru.

— Stofele se tîrguiesc cu ochii, nu cu gura. Cine tîrguiește stofe cu vorba înseamnă că n-are ochi pentru așa ceva. Și mi se pare că nu ducem lipsă de marfă de proastă calitate...

— Da, desigur, spunea procuristul și ieșea.

Între pernele pe care ședea Takichiro și pupitru era așternut un covor scump adus din străinătate, înconjurat cu o perdea de pînză scumpă din sud. Fusese ideea lui Chieko și era o idee bună, căci perdeaua mai oprea puțin din gălăgia prăvăliei.

Chieko schimba adesea materialul de perdea, alegerea ei emoționîndu-l de fiecare dată pe Takichiro. El îi povestea atunci de unde venea pînza, dacă e din Java sau din Persia, ce vechime are și ce semnificație au modelele. Erau întotdeauna niște explicații foarte amănunțite, și Chieko nu prea înțelegea de fiecare dată totul.

Într-una din dăți, privind perdeaua, ea spuse:

— E prea scumpă ca să faci din ea sacoșe și prea mare ca s-o irosești tăind-o pentru servețele de ceai ; dar, mă gîndesc, cîte eșarfe obi n-ar ieși din bucata asta de stambă...

— Adu foarfeca ! spuse Takichiro.

Luă foarfeca și tăie cu obișnuita lui îndemînare o bucată din perdea.

— Bucata asta e tocmai cît trebuie ca să iasă un obi pentru Chieko.

Ochii fetei se umeziră de emoție.

— Dar nu se poate, tată !

— Bine, bine ! Și, de altfel, dacă am s-o văd pe Chieko încinsă cu un obi din pînza asta, poate că îmi va veni și mie vreo idee bună pentru un nou model.

Cu acest obi venise încinsă Chieko la mănăstire.

Takichiro se prefăcu că nu vede obiul, deși îl observase din prima clipă. Era o pînză splendidă, cu desenele ei mari și culorile viguroase alternînd cu nuanțe fine, dar Takichiro se întreba în sinea lui dacă era un obi potrivit pentru o fată tînără primăvara, cînd totul în jur era numai flori ?

Cutioara de lemn în care adusese Chieko mîncare avea formă de semilună. Fata o puse în fața tatălui, spunînd :

— Trebuie să aștepți puțin, tată. Îți pregătesc îndată fasolea.

Tatăl nu rosti nici un cuvînt.

Chieko se ridică aruncînd o privire păduricii de bambus de dincolo de poartă.

— Azi-mîine intrăm în toamna bambusului [1], spuse tatăl. Și uite și zidul de lut, cum s-a scorojit tot și s-a lăsat într-o parte... La fel ca și mine...

Chieko era obișnuită să-l audă pe tatăl ei văicărindu-se, așa că nu încercă să-l consoleze. Se mulțumi să repete :

— Toamna bambusului...

---

[1] Denumirea poetică a celei de-a treia luni a calendarului lunar, cînd bambusul începe să piardă frunza.

— Cum arătau cireşii pe drum ? întrebă tatăl într-o doară.
— O, lacurile-s pline de petale scuturate. Doar ici-colo a mai rămas cîte un cireş înflorit pe dealurile verzi. De departe se vede foarte frumos.
— Hmm, făcu tatăl.
Fata trecu în camera din spate. Takichiro o auzi tăind ceapa şi răzuind peşte uscat.
Apoi Chieko intră aducînd tacîmurile şi puse masa. Făcea totul cu foarte mult zel.
— Nu vrei să mănînci şi tu puţin cu mine ? o rugă tatăl.
— Ba da, mulţumesc... spuse ea.
Uitîndu-se la fiica sa, tatăl spuse :
— O îmbrăcăminte într-adevăr discretă ! Chieko nu poartă decît modelele mele. Poate că e şi singura care le poartă, nu ? Că doar nu se prea vînd...
— Dacă-mi face plăcere să le port, înseamnă că mi se potrivesc.
— Hmmm... sînt cam simple, nu-i aşa ?
— Simple, desigur, dar...
— Unei fete tinere îi stă foarte bine să se îmbrace simplu ! izbucni el deodată cu voce aspră. Cine are ochi pentru aşa ceva, ştie să şi aprecieze !
Apoi căzu într-o tăcere adîncă.
De multă vreme, modelele lui Takichiro nu mai erau decît o marotă, şi nici nu le făcea pentru altceva. Magazinul se profilase aproape total pe producţii de serie, dar procuristul, ca să nu ştirbească prestigiul patronului, mai punea din cînd în cînd să se imprime două-

trei eşantioane şi după modelele lui. De fiecare dată, modelul cel mai distins îl purta Chieko, fiica patronului.
— Nu te sileşte nimeni să porţi numai modele de-ale mele, sau numai materiale din magazinul nostru, spuse Takichiro. N-are nici un rost să te simţi obligată.
— Obligată ? se miră Chieko. Nu o fac deloc din obligaţie.
— Ei, dacă aş vedea-o la un moment dat pe Chieko schimbînd tot felul de toalete luxoase, încercă Takichiro să glumească, ar trebui să mă gîndesc că şi-a găsit un prieten bogat...
Dar se vedea cît de colo că nu-i ardea de glumă. Rîsul lui era forţat.

În timp ce servea fasolea, privirile fetei căzură întîmplător pe pupitrul mare de scris la care lucra tatăl ei. Nu era nimic acolo din care ai fi putut deduce că s-ar fi lucrat la creerea unor modele Kyoto.
Tot ce se afla pe un colţ al pupitrului era doar o călimară de tuş din piatră lăcuită şi două caiete cu reproduceri — sau mai bine zis cu modele de scriitură cu vechea caligrafie de la mănăstirea Koya.
„O fi vrînd oare tata să-şi uite aici la mănăstire de treburile prăvăliei ?“ gîndi Chieko.
— Ciudat, să te ocupi de caligrafie la şaizeci de ani, nu ? spuse parcă puţin ruşinat Takichiro. Dar, ce zici, nu crezi că liniile acestea ale caligrafiei învăţaţilor de la Fujiwara ar putea fi foarte bine folosite la creerea de modele ?
— ....

— Ceea ce e tragic însă e că-mi tremură mîna.

— Poate că ar trebui să scrii mai mare, nu ?

— Păi scriu destul de mare...

— Şi ce-i cu rozarul ăsta vechi de pe tuşieră ?

— A, rozarul ? Am rugat-o pe stareţă să mi-l lase mie.

— Îl ia tata în mînă şi se roagă ?

— În termeni moderni, aş putea să-l numesc mascota mea. Îl iau nu numai în mînă, ci şi-n gură uneori. Şi-mi vine atunci să-l sfarm între dinţi.

— Ce scîrbos ! E atît de murdar... Cine ştie prin cîte mîini o fi trecut rozarul ăsta în decursul atîtor ani ?

— De ce ? Şi-n definitiv nu-i decît murdăria mîinilor cîtorva generaţii de călugăriţe evlavioase.

Mişcată de durerea tatălui ei, Chieko îşi lăsă privirile-n podea, luă tacîmurile de pe masă şi le duse tăcută în bucătărie.

— Unde-i stareţa ? întrebă ea cînd se întoarse din bucătărie.

— Trebuie să vină în curînd, spuse Takichiro. Şi Chieko ce-are de gînd să facă ?

— Am să mă duc acasă, dar mai întîi dau o raită prin Saga. Cred că, la vremea asta, rîul Arashima s-o fi revărsat peste maluri — şi-i atît de frumos ! Şi-mi place şi Nonomiya, şi drumul spre capela Nison-In şi spre Adashino !

— Dacă la vîrsta ei Chieko se simte atrasă de asemenea locuri, nu-i prea văd bine viito-

rul. Tare mi-e teamă să nu ajungi să semeni prea mult cu mine !

— Poate ajunge o femeie să semene cu un bărbat ?

Tatăl ieşi pe terasă şi privi în urma lui Chieko.

Tocmai se-ntorsese bătrîna călugăriţă, care se apucase să măture harnică prin curte.

Takichiro intră în casă şi se aşeză în faţa pupitrului. Prin faţa ochilor îi treceau imagini din tablourile pictorilor Sotatsu şi Korin, imagini de fîneţe primăvara şi de ferigi de cîmp, dar gîndul îi era la Chieko, ce de-abia plecase lăsîndu-l singur.

Chieko ieşi pe drumul de ţară. Mănăstirea în care se retrăsese tatăl ei dispăruse ascunsă de păduricea de bambus.

Îşi pusese în gînd să viziteze templul Nenbutsu din Adashino. Urcă treptele vechi, dar cînd ajunse în dreptul celor două figuri de piatră ale lui Buda, ce se aflau acolo în stînga treptelor, pe-un colţ de stîncă, auzi voci zgomotoase undeva deasupra ei şi se opri.

În jur se-ntindeau sute de pietre părăginite de morminte. Nu mai venea desigur nimeni să se roage pentru odihna sufletelor celor morţi. Dar se spune că nu de mult fuseseră aici nişte fotoamatori, care aşezaseră o femeie destul de bizar şi de sumar îmbrăcată printre morminte şi o fotografiaseră în fel şi chip. Cine ştie dacă nu se întîmpla şi astăzi ceva asemănător !

Chieko făcu stînga-împrejur în fața celor doi Buda de piatră și coborî scările. Îi veniră în minte spusele tatălui ei.

Chiar dacă se ferise acum din fața turiștilor care veneau primăvara la Arashiyama, totuși niște locuri ca Adashino și Nonomiya nu se prea potriveau cu o fată tînără ; chiar mai puțin, s-ar putea spune, decît modelele prea simple ale stofelor tatălui ei, cu care se îmbrăca Chieko...

„Se pare că tata nu face nimic acolo la mănăstirea de maici," își spuse Chieko. Senzația singurătății și a neputinței lui îi trecu prin suflet ca un tăiș ascuțit. Stă acolo singur, mușcînd din rozarul acela murdar ! Ce s-o fi petrecînd în sufletul lui ?

Ceva îi spunea că tatăl ei își descărca pe rozarul acela toată furia înăbușită în viața lui de la prăvălie. De aceea voia să-l sfarme uneori între dinți.

„Dacă-i așa, atunci mai bine mi-ar mușca mie degetele !" își zise Chieko, dînd din cap și încercînd să se gîndească la altceva. Să se gîndească, de exemplu, la clopotele de la templul Nenbutsu, pe care le trăsese odată împreună cu mama ei.

Se duseră acolo imediat după reconstruirea clopotniței. Mama ei era mică de stat și, cînd încercă să tragă clopotul, nu se auzi cine știe ce.

— Mamă, e un truc la mijloc, spusese Chieko.

Pe urmă pusese mîna peste mîna mamei ei și trăseseră împreună. De data aceea clopotul răsunase puternic.

— Într-adevăr ! se bucurase mama ei. Cred că se aude pînă departe, nu ?

— Ei, tot nu ne pricepem noi să tragem clopotul ca un preot, spusese Chieko, rîzînd.

La asta se gîndea acum Chieko mergînd pe drumeagul ce ducea la Nonomiya. Era un drumeag despre care cineva scrisese de curînd că „se pierde în întunecimea desișului de bambus". Acum însă desișul părea destul de luminos. Dinspre o gheretă din fața porții templului venea zvon de voci.

Una din pagode fusese păstrată neschimbată. Așa cum scrie și în „Genji", o tînără preoteasă, fecioară de neam imperial, și-a închis trupul neprihănit timp de trei ani în sfîntul locaș din Ise, și în amintirea ei se păstra pagoda. Locul este cunoscut mai ales după gardul lui scund de mărăcini și poarta construită din bușteni necojiți.

Dacă ieși de aici pe drumul de pe cîmpie ce duce spre Nonomiya, în față ți se deschide o vedere largă înspre Arashiyama.

Chieko plecă cu autobuzul pe care-l luă de lîngă partea cealaltă a podului „Rază de lună", din fața aleii de pini.

„Ce să spun acasă despre tata... ? Deși cred că mama a ghicit de mult tot ce se-ntîmplă cu el..."

Spre sfîrșitul perioadei feudale orașul fusese pradă multor incendii, care izbucneau mai ales primăvara ; li se spunea „Tekko-yaki" sau „Dondon-yaki" și au mistuit o sumedenie de maga-

zine din centrul orașului. N-a scăpat la vremea ei de foc nici prăvălia lui Takichiro.

Chiar dacă mai erau în cartier clădiri în vechiul stil Kyoto, cu fațadele îmbrăcate în împletitură deasă de lemn și cu zăbrele la ferestrele de la etaj, ele nu aveau mai mult de o sută de ani. Din toate acareturile lui Takichiro, singurul care fusese cruțat de incendii era hambarul din curtea din spate. Restul prăvăliei fusese renovat, dar de-abia dacă observai ici colo ceva modernizat. Asta se putea pune fie în seama firii proprietarului, fie a faptului că afacerile nu mai mergeau chiar așa de strălucit.

Chieko ajunse acasă și deschise ușa cu zăbrele de la intrare. De aici puteai vedea pînă-n fundul casei. Mama ei, Shige, ședea ca de obicei la pupitrul de scris al tatălui și-și fuma pipa. Ședea cu spatele aplecat și cu obrazul sprijinit în palma stîngă, de parc-ar fi scris sau ar fi citit, dar pupitrul era gol.

— M-am întors, strigă Chieko îndreptîndu-se spre mama ei.

— Te-ai întors ? Foarte bine, spuse mama și-apoi, de parcă de-abia atunci s-ar fi trezit, întrebă : Cum o duce tata ?

— Păi..., și Chieko se gîndi ce să răspundă. I-am dus fasole cu brînză de vaci.

— De la Morika, nu-i așa ? Cred că s-a bucurat. I-ai pregătit-o bine ?

Chieko dădu din cap.

— Cum a fost la Arashiyama ? întrebă mama.

— Teribil de multă lume...

— Te-a condus tata pînă la Arashiyama ?

— Nu, că nu era stareța acasă... Am impresia că tata face exerciții de caligrafie, adăugă Chieko.

— Caligrafie ? rosti mama fără să se mire. Caligrafia face bine. Te liniștește. O știu din experiență.

Zadarnic iscodea Chieko fața mamei. O față cu pielea fină și albă, cu o expresie stăpînită pe care nu puteai citi nimic.

— Chieko, spuse mama. Dacă nu vrei, nu trebuie să preiei prăvălia !

Vorbise domol și liniștit.

— ....

— Dacă te trage inima, poți să te măriți.

— ....

— Auzi ce-ți spun ?

— De ce vorbești așa, mamă ?

— Nu vorbesc într-o doară ; gîndește-te și tu că mama ta are cincizeci de ani, nu-i așa ? A chibzuit ea bine la ce-ți spune.

— Și ce-ar fi dacă ați renunța la prăvălie ...?

Și ochii frumoși ai fetei se umeziră de lacrimi.

— Cîte nu-ți mai trec și ție prin cap ! vorbi mama, zîmbind cu blîndețe.

Apoi adăugă :

— Crezi într-adevăr, Chieko, că ar trebui să renunțăm la prăvălie ?

Vocea mamei era la fel de domoală, dar suna parcă mai grav. Zîmbise oare, sau doar i se păruse lui Chieko ?

— Vorbesc foarte serios, răspunse Chieko și un fior de durere îi trecu prin piept.

— Nu m-am supărat pe tine. De ce faci o figură atît de nenorocită ? Omul tînăr e liber să vorbească, bătrînul să asculte, iar care dintre ei e mai părăsit și mai singur, știi și tu prea bine.

— Iartă-mă, mamă !

— N-am ce să iert...

De data asta mama zîmbi cu-adevărat.

— Numai că nu se prea potrivește cu ceea ce ți-a spus mama adineaori. Sau... ?

— Nici eu nu mai știu, mamă. Nu vezi că vorbesc prostii !

— Omul — fie că-i bărbat ori femeie — trebuie să-și ducă vorba pînă la capăt !

— Ah, mamă !

— I-ai vorbit la fel și tatei, acuma cînd ai fost la Saga ?

— Tatei ? Cîtuși de puțin !

— Nu ? Păi, te rog să-i spui și lui ! Poate că are să se înfurie puțin, cum fac bărbații, dar în străfundul inimii s-ar bucura.

Mama își sprijini fruntea în palmă :

— Știi, stînd aici la pupitrul lui, m-am gîndit la el.

— Îi ghicește mama gîndurile ?

— O, de-aș fi în stare !

Mama și fiica rămaseră o vreme tăcute. Dar Chieko nu-și găsea astîmpăr.

— Să dau o fugă pînă în piața Nishiki să aduc ceva pentru cină ?

— O, da, du-te, te rog.

Chieko se ridică, trecu prin prăvălie și coborî în coridorul nepardosit. Lung și îngust, acest coridor străbătea casa de la un capăt la celălalt. Lîngă peretele dimpotriva prăvăliei se înșirau niște vetre negre de cuptor ce se numeau „kudo" — și aici era bucătăria. Acum aceste cuptoare nu se mai folosesc. În spatele lor fusese instalat un cuptor cu gaze cu mai multe ochiuri și podeaua era pardosită cu scînduri. Pe vechile podele pardosite cu mortar trăgea, în timpul iernilor aspre din Kyoto, un curent năprasnic.

Vetrele de pe vremuri erau încă întregi (de fapt, ele se mai păstrează în multe case). Faptul își găsește explicația în credința, încă foarte răspîndită, în zeul focului, sau al cuptorului numit O-Kudo-San. În spatele vetrei atîrna o amuletă împotriva incendiilor, iar pe o poliță stăteau înșirate figurine ce-l reprezentau pe borțosul zeu Hotei, aducătorul de noroc la casa omului. Era obiceiul ca în a doua lună a anului, în prima zi din zodia calului, să se meargă la templul Inari din Fushimi și să se cumpere de fiecare dată o astfel de figurină, pînă se făceau șapte la număr. Dacă se întîmpla între timp să moară cineva, se aruncau toate figurinele adunate pînă atunci și se începea de la capăt.

Acasă la Chieko, șirul celor șapte figurine era întreg. Trecuseră mai mult de șapte ani fără să moară nimeni în această familie compusă din tată, mamă și fiică.

Alături de șirul zeilor norocului erau orînduite vaze de porțelan alb cu flori și, tot a

doua sau a treia zi, mama schimba apa florilor și ștergea cu grijă praful de pe poliță.

Chieko ieși din casă cu coșul pe braț. N-apucă să facă însă decît cîțiva pași, că zări un tînăr intrînd pe poartă.

„Ah, funcționarul de la bancă!" își spuse.

Era evident că tînărul n-o văzuse și de altfel obișnuia să vină des pe la ei, așa că n-avea de ce să-i pese de el, dar cu toate astea Chieko se simți puțin stînjenită. Trecu prin fața grilajului dinaintea prăvăliei, plimbîndu-și ușor degetul de pe o zăbrea pe alta. Ajunsă la capăt, se mai întoarse o dată.

Ridicîndu-și ochii, privirile i se opriră pe vechea emblemă a firmei de sub împletitura fină de zăbrele a ferestrei de la etaj. Deasupra firmei se vedea un acoperiș în miniatură ornament care însemna că era vorba de firma unei vechi și respectabile întreprinderi comerciale.

Lumina blîndă a soarelui din acea zi de primăvară cădea pieziș pe vechile litere aurite ale firmei, făcînd-o să strălucească singuratică acolo, deasupra perdelei grele de bumbac ce atîrna învechită, decolorată și destrămată de trecerea vremii.

„Ah, pînă și cireșii plîngători din grădina templului Heian pot avea clipe de singurătate — totul depinde de ce e în sufletul tău!" își spuse Chieko și grăbi pasul.

Ca întotdeauna, piața Nishiki era plină de lume.

La-ntoarcere, aproape de casă o întîlni pe fata din satul Shirakawa, care vindea flori.

— Vii te rog și pe la noi, da!? îi strigă Chieko.

— Da, vă mulțumesc! Domnișoara se întoarce acasă? Ce bine că mi-a ieșit în cale! De unde vine domnișoara? spuse fata.

— Din piața Nishiki.

— Domnișoara e harnică!

— Ne-ar trebui niște flori pentru altarul casei.

— Bucuros, vă stau ca-ntotdeauna la dispoziție. Poftiți, domnișoară, alegeți ce vă place!

De fapt, nu erau decît niște rămurele ornamentale, cu muguri fragezi. După cum le era timpul, fata din Shirakawa venea cu ele la fiecare întîi și cincisprezece ale lunii.

Alegînd rămurele, inima lui Chieko se umplu de bucurie. Intră în casă, cu ele în mînă.

— M-am întors, mamă! strigă ea veselă.

Chieko deschise pe jumătate poarta zăbrelită și, privind de-a lungul străzii, văzu că fata din Shirakawa nu se mișcase din loc.

— Vino înăuntru să te odihnești puțin! Opăresc îndată ceaiul! îi strigă Chieko.

— Vă mulțumesc! Domnișoara e-ntotdeauna atît de bună! spuse fata, făcînd o plecăciune.

Își ridică deasupra capului coșul cu flori și intră în coridorul nepardosit.

— N-am astăzi decît niște flori de cîmp prăpădite, spuse ea.

— O, dar știi ce mult îmi plac florile de cîmp, se bucură Chieko privind coșul florăresei.

Chiar în ușa bucătăriei se afla o fîntînă veche, cu un capac de bambus împletit. Acolo puse Chieko florile și rămurelele.

— Mă duc să aduc o foarfecă. A, da, și-ar trebui spălate frunzulițele...

— Lăsați pe mine, am eu foarfecă, spuse fata, și se apucă de treabă. La dumneavoastră, altarul zeului căminului e-ntotdeauna atît de curat și de bine îngrijit! Noi, florăresele, nu avem decît folos din asta.

— Datorită mamei, știi bine.

— Dar, firește, și datorită domnișoarei.

— ....

— Știți, în ziua de azi sînt tot mai multe case în care altarele, florile și fîntînile-s lăsate-n părăginire. De aceea, e tot mai greu să vinzi flori. Dar cînd pot veni la dumneavoastră, de fiecare dată mi se umple inima de bucurie.

Chieko tăcu. N-avea rost să-i spună fetei din Shirakawa că nici vînzarea de stofe nu mergea prea bine.

Mama ședea tot la pupitrul tatălui.

Chieko o rugă să vină în bucătărie să-i arate ce cumpărase de la piață. Mama se uită la toate cîte le scotea fata din coș și le înșira pe masă și-și spuse că fiica ei devenise o gospodină în toată puterea cuvîntului. Să fie oare, pentru că tata plecase pe o vreme de-acasă la mănăstirea din Saga?

— Hai să te ajut, spuse mama, apucîndu-se să trebăluiască prin bucătărie. Asta-i fata care vine de obicei pe la noi cu flori?

— Da.

— Spune, tata și-a luat cu el la mănăstire cărțile pe care i le-ai făcut cadou?

— Oh, n-am băgat de seamă...

— Cum nu, păi nici n-a luat altceva cu el în afară de cărțile pe care le are de la tine!

Era vorba de niște albume cu reproduceri din Paul Klee, Matisse, Chagall și niște antologii de artă nouă, abstractă. Chieko i le dăduse sperînd că îi vor putea stimula imaginația.

— Știi, tata nici n-ar avea, de fapt, nevoie să se ocupe personal de crearea modelelor. Ar fi mult mai pline dacă s-ar ocupa de achiziționarea și vînzarea stofelor în alte localități. Ei, cu toate astea... tata...

Mama nu-și termină vorba.

— Dar ceea ce mă miră, spuse mama după un timp, este că de dragul tatei, Chieko nu poartă decît modele de-ale lui. Ba cred că mama ar trebui chiar să-ți mulțumească pentru asta.

— Să-mi mulțumească? De ce?... Doar le port pentru că-mi plac.

— Cum crezi că se simte tata cînd o vede pe fiica lui purtînd numai și numai rochii și obiuri create de el?

— E-adevărat că modelele lui sînt cam simple, dar în fond sînt pline de gust. Sînt unii care le laudă!

Chieko își aminti că în aceeași zi avusese aproape aceeași discuție cu tatăl ei.

— Da, se poate ca rochiile simple să stea uneori bine fetelor frumoase... spuse mama, ridică capacul de pe oală și amestecă fiertura

cu bastonașul. Dar, de ce n-o fi vrînd tata să mai facă și alte modele, mai luxoase, mai moderne... ?

— ....

— Înainte vreme mai făcea. A creat modele foarte elegante și nespus de originale.

Chieko încuviință din cap.

— Dar tu, mamă, spuse ea apoi, nu porți și tu tot numai modelele create de tata ?

— Mama ta e bătrînă, Chieko.

— Bătrînă, bătrînă ! Cît ești de bătrînă, mă rog ?

— Sînt totuși bătrînă ! stărui mama și tăcu.

— Modelele Komon, în genul Edo, știi tu care mamă, cele pe care le face domnul Komiya, le vin și ele foarte bine fetelor tinere. Dar sînt atît de bătătoare la ochi, încît se opresc trecătorii și-ntorc capul după ele. Și doar domnul Komiya a fost distins cu titlul de „Păstrător al vechilor valori culturale" !

— Nu poți să-l compari pe tata cu un om de talia maestrului Komiya !

— Dar tata creează din străfundul sufletului...

— Cred că folosești cuvinte prea mari ! spuse mama și o ușoară agitație puse stăpînire pe fața ei, fină și albă ca a tuturor femeilor din Kyoto... Pentru nunta ta, însă, tata are să creeze ceva deosebit. Ai să vezi, Chieko, o să fie minunat... Mama se bucură de mult la gîndul ăsta.

— Nunta mea ?

Pe fața lui Chieko apăru o umbră de mîhnire, și rămase tăcută.

— Mamă, spuse ea apoi, a existat vreodată în viața ta ceva care să te impresioneze pînă-n adîncul sufletului ?

— Păi, ți-am mai povestit o dată. S-a-ntîmplat atunci cînd m-am căsătorit cu tata și am furat-o pe micuța și pe scumpa noastră Chieko. Cînd am furat-o și am fugit cu ea cu mașina. Sînt douăzeci de ani de atunci, dar și acum îmi mai bate inima cînd mă gîndesc la asta. Uite, Chieko, pune mîna să vezi cum bate ?

— Mamă, nu-i așa că sînt un copil părăsit ?

— Nu, nu ! exclamă mama clătinînd foarte tare din cap. Fiecare om face o dată sau de două ori în viața lui o faptă foarte rea, urmă ea. Să furi un prunc e un păcat mult mai mare decît dacă ai fura bani, sau orice altceva. Poate că-i un păcat mult mai mare chiar decît omorul...

— Dar, mamă... !

— Poate că părinții lui Chieko și-au pierdut mințile de durere. Cînd mă gîndesc la asta, îmi vine și acum să te dau înapoi, dar nu se mai poate. Iar dacă s-ar întîmpla să-și găsească Chieko părinții adevărați și să spună : vreau să mă duc la ei ! noi n-am face nimic împotrivă... dar aș pieri de supărare.

— Te rog, mamă, nu vorbi așa ! Pentru Chieko nu există altă mamă în afară de tine. Cu credința asta am crescut de cînd mă știu !

— Știu bine că-i așa. Dar păcatul nostru e cu atît mai greu... Și tatăl tău, și eu sîntem pregătiți sufletește să mergem în iad. În fond, ce-nseamnă iadul ? Dacă n-am avea-o pe scum-

pa noastră Chieko, și-aicea tot iad ar fi pentru noi.

Mama vorbea stăpînită de-o tulburare adîncă și lacrimi i se prelingeau pe obraji. Chieko de-abia se putea stăpîni să nu izbucnească și ea în plîns.

— Te rog, mamă, spune-mi adevărul! Nu-i așa, mamă, că Chieko e un copil părăsit?

— Nu, nu! și mama clătină iarăși cu putere din cap. De ce vrea neapărat Chieko să fie un copil părăsit?

— Pentru că nu pot să cred că tata și mama au fost în stare să fure un copil.

— Omul poate săvîrși o dată sau de două ori în viața lui ceva îngrozitor de rău, care să-l atingă pînă-n adîncul sufletului! Nu ți-am spus asta adineaori?

— Dacă-i așa, atunci de unde ați luat-o pe Chieko?

— De sub cireșii din parcul Gion, spuse mama fără nici o șovăire. Ți-aș fi putut povesti de mult cum s-a-ntîmplat... Scumpa, micuța de ea fusese lăsată pe o bancă și noi am văzut-o. Ne-a rîs și era ca o floare printre flori. Nu m-am putut stăpîni să nu o iau în brațe, și am simțit cum mi se strînge inima în piept. Era ceva care trecea peste puterile mele. I-am lipit obrazul de-al meu și m-am uitat la tata. „Shige!" a exclamat el atunci, „vrei să furăm copilul și să fugim cu el?" — „Ce?", am strigat eu. Iar el: „Hai să fugim repede!" — Tot ce-a urmat după aceea a fost ca un vis. Ne-am urcat cît am putut de grabnic într-o

mașină, pe undeva prin fața restaurantului Hirano, cred, acolo unde-i tribunalul Imobo.

— .... ?

— Mama copilașului s-o fi depărtat doar puțin, și așa s-a întîmplat totul...

Povestea mamei nu părea de loc de necrezut.

— Așa a vrut soarta...! mai spuse mama. Și-apoi, n-au trecut douăzeci de ani împliniți de cînd Chieko a devenit copilul nostru? Nu știu dacă a fost bine sau rău pentru tine. Chiar dacă a fost bine pentru tine, mă mai rog și-acum din toată inima cu mîinile împreunate, implorînd iertare. Cred că așa gîndește și tata.

— A fost bine pentru mine, mamă. A fost bine, o simt, spuse Chieko și-și ascunse fața-n mîini.

Copil furat sau găsit — oricum Chieko era trecută în registrul casei Sata ca moștenitoare a bunurilor familiei.

La vremea cînd tata și mama i-au făcut pentru prima oară cunoscut faptul că nu e copilul lor adevărat, Chieko n-a prea înțeles ce înseamnă asta. Ba, mai degrabă, își închipuia că părinții i-o spuneau supărați pe ea pentru cine știe ce. Era pe vremea cînd de-abia începuse să meargă la școala medie.

Se poate ca părinții să se fi temut să nu afle de la vecini, și de aceea i-o spuseseră atît de timpuriu. Sau erau atît de convinși de dragostea și devotamentul ei, și o socoteau pe Chieko destul de mare și de înțeleaptă?

Firește, Chieko a rămas mirată, dar nu se poate spune că a suferit. Nici mai tîrziu, cînd

a crescut și s-a maturizat, nu a simțit că suferă din cauza asta. Dragostea și devotamentul ei pentru Takichiro și Shige au rămas neștirbite și nu-i venea greu să alunge departe de ea gînduri de acest fel. Se părea că așa era firea ei.

Dar dacă nu era copilul lor adevărat, înseamnă că pe undeva trebuiau să trăiască părinții ei adevărați. Poate că avea și frați și surori?

„Nu, n-aș vrea să-i găsesc..." se gîndea Chieko. „Or fi trăind desigur ceva mai prost decît noi."

Dar toate astea nu erau decît niște gînduri vagi și trecătoare. Ceea ce o întrista cu-adevărat, făcînd să i se strîngă inima, era tristețea vieții pe care-o duceau tata și mama, închiși în vechea prăvălie cu ferestre zăbrelite.

Asta era ceea ce-o făcuse și acum în bucătărie, să-și ascundă fața în mîini.

— Chieko! o rugă mama, apucînd-o de umeri și scuturînd-o cu blîndețe. Să nu mai întrebi ce-a fost și-a trecut! Cine știe, poate că așa ne-a fost scris să ne pomenim că ne cade un mărgăritar din cer.

— Un mărgăritar? Eu sînt mărgăritarul, nu-i așa? O, măcar de-ar împodobi mărgăritarul ăsta inelul de pe degetul mamei mele... mai spuse Chieko și se apucă de treabă.

După ce cinară și terminară cu dereticatul, Chieko și mama ei urcară la etaj, în partea din spate a casei.

Partea din față, ale cărei ferestre cu zăbrele delicat împletite dădeau înspre stradă, cuprindea o odaie destul de modestă cu tavanul jos, care mai servea și de dormitor pentru vînzătorii din prăvălie. În spate se ajungea printr-un coridor lateral, direct din curte. Dar puteai urca și prin prăvălie. Aici erau conduși clienții mai de vază, ospătați și găzduiți peste noapte. Acum, cu cei mai mulți clienți afacerile se tratau în camera de primire ce dădea înspre curte. Cu toate că i se spunea cameră de primire, nu era în fond decît o încăpere ce se-ntindea de la prăvălie pînă spre spatele casei, cu pereții căptușiți de o parte și de alta cu rafturi pline pînă-n tavan cu baloturi de stofă. Era o încăpere lungă și spațioasă, numai bună ca să se poată vedea marfa în voie. Podeaua acestei camere era acoperită tot timpul anului cu o rogojină de palmier.

Încăperile folosite de Chieko și de părinții ei se aflau în partea din spate. Erau șase încăperi înalte, cu cîte șase rogojini.

Chieko stătea acum în fața oglinzii. Își despletise părul lung, îl prinse apoi frumos în ace și strigă prin ușa glisantă:

— Mamă!

Vocea ei era plină de-o dragoste nemărginită.

Capitolul al treilea

ȚESĂTORIILE

Deși Kyoto e un oraș foarte mare, frunzele tuturor pomilor își păstrează culorile lor minunate.

Fără să mai amintim de dumbrăvile de pini de la castelul imperial Shugaku-In și de cei din jurul palatului, de pomii din întinsele grădini ale vechiului templu sau de aleile de sălcii pletoase ce încîntă ochiul trecătorului de-a lungul întregii străzi Kiyomachi, de-a lungul rîului Takase, pe aleea a cincea, sau de-a lungul rîului Horikawa, chiar în centrul cel mai aglomerat al orașului. Sînt adevărate sălcii plîngătoare. Ramurile lor verzi atît de gingașe atîrnă pînă la pămînt. Cu nimic mai prejos nu-s nici pinii roșii ce se-nșiruie în unduiri blînde peste Kitoyama, cum i se zice Muntelui de Miazănoapte.

Și unde mai pui că acum era și primăvară. Puteai zări frunzișul ivit pe Higashiyana,

adică Muntele de Răsărit, și dacă vremea era senină, puteai chiar să deosebești diferitele nuanțe ale frunzelor de pe muntele Hiei.

Frumusețea pomilor își are, firește, explicația, și în frumusețea acestui oraș, atît de curat și de bine întreținut. Străzile lui strălucesc de curățenie. Pînă și cele mai strîmte și mai obscure, ca ulițele dosnice din cartierul Gion, unde se înșiră case vechi și posomorîte. Și tot așa și înspre Nishijin, unde se-nghesuie unul într-altul micile ateliere de țesătorie. Atelierele astea n-au un aspect prea vesel și porțile lor zăbrelite sînt mici și prăpădite, dar nici urmă de praf pe zăbrele, sau de murdărie pe uliță. Și nici în grădina botanică nu găsești nicăieri gunoaie sau hîrtii pe jos.

În perioada cît a durat ocupația americană, armata lor și-a instalat barăcile în grădina botanică, și japonezilor le era interzisă intrarea. Dar după plecarea armatelor de ocupație, totul și-a recăpătat vechea înfățișare.

Aici, în grădina botanică, se afla o alee cu pomi de camfor, care-i plăceau în mod deosebit lui Otomo Sosuke. Nu erau niște pomi prea înalți și aleea era destul de scurtă, dar aici își făcea de obicei plimbările Otomo Sosuke, care locuia în cartierul țesătoriilor.

Cînd venea vremea să-nverzească pomii de camfor, el stătea în zumzetul războaielor de țesut și își spunea în gînd : Ce s-o fi ales oare de pomii de camfor ? De tăiat, nu cred să-i fi tăiat trupele de ocupație ! Și Sosuke aștepta să se deschidă grădina botanică.

Acum își făcea din nou aici plimbările. După ce ieșea din grădina botanică, obișnuia să mai urce puțin de-a lungul rîului Kamo, de unde putea să privească Muntele de Miazănoapte. De cele mai multe ori se plimba singur.

Nu-i rămînea mai mult de-o oră pe zi pentru plimbările lui, dar ținea foarte mult la ele. La asta îi era gîndul și-acuma, cînd îl strigă soția lui :

— La telefon ! Te cheamă domnul Sata. Se pare că din Saga.

— Prietenul meu Sata ? Din Saga ?...

Sosuke se ridică și alergă în birou.

Dincolo de legăturile lor de afaceri, pe țesătorul Otomo Sosuke și pe marele comerciant Sata Takichiro îi lega un soi de înrudire sufletească, cu toate că Sosuke era cu patru, cinci ani mai tînăr. În tinerețe fuseseră prieteni nedespărțiți, și la bine și la rău, apoi cu trecerea anilor se mai îndepărtaseră unul de altul.

Sosuke luă receptorul.

— Otomo la telefon. Ce mai faci ? Nu te-am văzut de-o veșnicie !

— Oh, prietene Otomo !

Vocea lui Takichiro era neobișnuit de vioaie.

— Ești la Saga ? întrebă Otomo.

— Da, m-am retras pentru o vreme într-o mănăstire de maici din Saga.

— Nu mi se pare a fi ceva curat la mijloc, dacă-mi permiți să ți-o spun, glumi pe-un ton în mod special reverențios Sosuke. Mai știi cîte nu se pot întîmpla într-o mănăstire de maici !?

— Nu, dragă, e o mănăstire în toată regula... cu o singură stareță bătrînă.

— Stareța o fi ea bătrînă ! Foarte frumos ! Dar asta nu-nseamnă că domnul Sata și vreo tinerică...

— Prostii ! rîse Takichiro. Ascultă, am astăzi o treabă cu domnul Otomo.

— Da, poftim.

— Ți-aș face, dacă s-ar putea, o scurtă vizită.

— Dar poftește, poftește ! spuse Sosuke fără prea multă convingere. Că eu și-așa nu prea mă pot mișca de-aici. Auzi zgomotul războaielor prin telefon ?

— Într-adevăr ! E-un zgomot care mă atrage.

— Să nu exagerăm ! Dar tot mai bine decît dacă ar fi liniște ! La noi arată cu totul altfel decît la o mănăstire de maici.

Nu trecu nici o jumătate de oră, și Sata Takichiro se opri cu o mașină în fața atelierului de țesătorie al lui Sosuke. Ochii îi străluceau de agitație. Desfăcu grăbit un pachet de pînză și scoase la iveală un model de stofă :

— Asta e ceea ce-aș vrea să te rog să-mi faci...

— Ia te uită ! Exclamă Sosuke privindu-l pe Takichiro în față. Un obi ! O adevărată nebunie ! Prietenul Sata o creat un lucru minunat ! Pentru o micuță pe care o ține ascunsă la mănăstire, ce... ?

— Iar începi cu prostiile ?! rîse Takichiro. E pentru fiica mea !

— Phii ! păi dacă o să-l vadă domnișoara, are să o da gata. Dar crezi că i-ar place să poarte acest obi ?

— Vezi, despre asta e vorba. Chieko mi-a dăruit vreo două, trei albume Klee.

— Klee ? Cine-i Klee ?

— După cîte se spune, ar fi unul din pictorii de seamă ai artei abstracte. Picturile lui sînt elegante, pline de demnitate și fantezie. Se potrivesc de minune cu sufletul unui japonez bătrîn. M-am tot uitat la ele acolo, la mănăstirea de maici, și așa mi-a reușit modelul ăsta. E ceva care nu are nimic de-a face cu modelele clasice japoneze, nu ?

— Firește că nu.

— Aș vrea să-mi dau seama ce se poate face din el și de aceea mi-ar fi plăcut să-l văd înainte de toate țesut de dumneata, spuse Takichiro.

Emoția nu dispăruse încă din vocea lui.

Sosuke contemplă o vreme tăcut modelul lui Takichiro.

— Ei drăcie ! Știi că-i frumos ! Și combinațiile de culori... excelent ! O noutate de-a prietenului Sata, cu totul deosebită, dar dificilă ! Greu de țesut ! Am să lucrez cu toată atenția și-am să fac deocamdată numai o bucată de probă, ce zici ? Se simte aici întreaga frumusețe a dragostei dintre tată și fiică.

— Dar, te rog, culorile să fie foarte bine legate... ! Știi că prea se vorbește astăzi la tot pasul de „creație", de „culori senzuale", și lumea a început să vadă pînă și culorile tot după moda apuseană.

— Ei, n-o fi chiar așa !

— Mie mi se face de-a dreptul greață de toată terminologia asta europeană ! De parcă la noi, în Japonia, nu s-ar fi cunoscut încă din cele mai vechi timpuri cele mai frumoase culori !

— Păi sigur ! De n-ar fi decît nenumăratele nuanțe de negru, spuse Sosuke, dînd din cap.

Pe urmă adăugă :

— Ai dreptate. Chiar astăzi m-am gîndit și eu la toate astea. Uite, nu mai departe decît țesătoria de obi din Izukura... Au instalat acolo o industrie modernă, în niște clădiri de patru etaje după moda europeană. Așa are să se întîmple și la noi, în Nishijin... Se produc cinci sute de obiuri pe zi, iar muncitorii, niște tinerei de douăzeci-treizeci de ani, vor avea și ei azi-mîine cotă parte la fabrică. Muncii manuale serioase făcute la războiul de acasă, nu-i dau mai mult de douăzeci, treizeci de ani — și s-a dus, gata !

— Nu spune așa ceva !

— Om trăi și-om vedea. Și dacă prindem vremea aceea, ne vor păstra cel mult ca pe niște „vechi valori".

— ....

— Dacă și domnul Sata are astăzi nevoie de un Klee, sau cum i-o mai fi spunînd...

— Nu e vorba aici numai de Paul Klee. Trebuie să-ți mărturisesc că m-am închis în mănăstirea aceea de maici și-am meditat serios vreo zece zile, dacă nu chiar o jumătate de lună, zi de zi și noapte de noapte. Spune,

nu are obiul ăsta nişte culori foarte bine armonizate ?

— Ba da, e excelent ! E cît se poate de elegant şi absolut în spiritul bunului gust japonez ! Nimic de spus !...

Şi se grăbi să adauge :

— Se vede cît de colo că-i un model ieşit din mîna domnului Sata. Are să fie un obi desăvîrşit. Am eu grijă de asta, şi de tipare şi de execuţie. Poţi să ai toată încrederea. În ceea ce priveşte ţesutul, n-ar fi mai bine să-l lăsăm în seama fiului meu mai mare, Hideo ? Ţi-l prezint îndată.

— Ba da, desigur !

— La ţesut, Hideo e şi mai meşter decît mine, trebuie să recunosc, spuse Sosuke.

— Deci, mă bizui pe dumneata ! Magazinul nostru, deşi e destul de mare, a devenit în ultima vreme cam provincial.

— Ei, nu. De ce atîta modestie ?!

— Nu e un obi pentru vară. Se potriveşte mai degrabă pentru toamnă. Aş vrea totuşi să-l văd cît mai repede gata ţesut.

— Înţeleg. Şi-n ceea ce priveşte chimonoul care să i se potrivească ?

— Deocamdată nu m-am gîndit decît la obi.

— De fapt, într-un magazin mare ca al dumitale, nu e o problemă să găseşti un material potrivit de chimono... Păi, dacă înţeleg bine, probabil că face parte din zestrea pentru apropiata căsătorie a domnişoarei, nu ?!

— Nici vorbă ! exclamă Takichiro, aproape înroşindu-se, de parcă ar fi fost vorba de propria lui căsătorie.

Se zice că ţesătoria manuală din Nishijin e un meşteşug care nu va rezista mai mult de trei generaţii. Căci e o treabă artistică şi, oricît de excelent ţesător ar fi tatăl, oricît de experimentat şi priceput în meseria lui, nu i-o poate transimte întotdeauna fiului, chiar dacă acesta îşi dă toată silinţa.

Dar se întîmpla ca lucrurile să meargă şi foarte bine. Cînd ajunge de patru-cinci ani, copilul e deprins în primul rînd cu depănatul. La zece-doisprezece ani, începe să fie învăţat ţesutul. Nu trece mult şi poate începe să ţeasă singur. Uneori sînt mulţi copii la casa omului şi casa se îmbogăţeşte. Dacă se mai află şi vreo femeie mai bătrînă de vreo şaizeci-şaptezeci de ani, ea poate da o mînă de ajutor la depănatul firelor. Se-ntîmplă uneori ca la treaba asta să se-ntîlnească bătrîna bunică cu micuţa ei nepoţică.

La Otomo Sosuke, numai gospodina casei, care îmbătrînea tot mai mult, era aceea care depăna firele. Îşi petrecuse toată viaţa aplecată deasupra lucrului ei şi arăta mai bătrînă decît era în realitate. Cu timpul începuse să fie şi din ce în ce mai zgîrcită la vorbă.

Otomo Sosuke avea trei fii şi fiecare lucra la războiul lui. Fireşte că o casă în care sînt trei războaie de ţesut se poate socoti o casă norocoasă. Există case în care nu-i decît un singur război şi altele în care chiar şi-acela e de împrumut.

Îndemînarea lui Hideo, cel mai mare dintre fii, o întrecea, aşa cum spusese Sosuke, pe cea

a tatălui său și era recunoscută în rîndurile țesătorilor și comercianților.

— Hideo ! Hideo ! chemă Sosuke.

Dar băiatul părea că nu-l aude. Războaiele nu erau ca cele din țesătoriile mecanice, ci niște războaie de lemn care nu făceau prea multă gălăgie, iar Sosuke strigase destul de tare. Strigase dinadins destul de tare, pentru că războiul lui Hideo era în colțul cel mai îndepărtat al țesătoriei, înspre grădină. Dar poate că Hideo nu auzise vocea tatălui său fiind foarte concentrat asupra muncii lui, căci el țesea piesele cele mai dificile, cum sînt obiurile duble care cer multă atenție.

— Du-te, tu, mamă, și spune-i lui Hideo să vină ! îi spuse Sosuke soției sale.

— Mă duc, spuse femeia.

Își șterse palmele de genunchi și coborî prin gangul nepardosit, plesnindu-se din cînd în cînd ușor cu palmele peste coapse.

Hideo opri războiul și-și ridică doar capul, fără să se scoale de pe scaun. Poate că era din cauza oboselii. Sau poate își închipuia că-i vorba de un client oarecare și mai zăbovi o clipă întinzîndu-și brațele și-ndreptîndu-și spatele să i se dezmorțească. Apoi își șterse fața de sudoare și veni să vadă ce-i.

— Bun-venit în modesta noastră casă ! îl salută el morocănos pe Takichiro.

Pe fața și în ținuta lui rămăsese încă întipărită încordarea muncii.

— Uite ce-i, Hideo, domnul Sata a creat modelul acesta de obi și e atît de amabil să ne comande nouă țesutul, spuse tatăl.

— Da ? făcu fiul.

Vocea lui nu trăda cine știe ce entuziasm.

— E vorba de un obi foarte prețios, așa că aș prefera să-l țeși tu în locul meu.

— Un obi pentru domnișoara Chieko ? întrebă Hideo, devenind deodată palid și privindu-l acum pentru prima oară pe Sata în față.

Ca să scuze dispoziția morocănoasă a fiului său, care ar fi putut părea ciudată pentru cineva din Kyoto, tatăl spuse :

— Hideo lucrează din zori și e foarte obosit...

Hideo nu catadicsi să adauge nimic la spusele tatălui său.

— Așa-i cu munca, vorbi Takichiro, prietenos. Trebuie să i te dăruiești cu trup și suflet, dacă vrei să realizezi ceva ca lumea !

— O, nu lucrez la cine știe ce ! Nu e vorba decît de un obi dublu, cu totul lipsit de gust ! E destul de obositor, totuși vă rog să mă iertați ! murmură Hideo, lăsîndu-și capul în pămînt.

— E-n regulă ! Așa-i stă bine unui meseriaș, spuse Takichiro, dînd de două ori din cap a încuviințare.

— Așa ne stă nouă bine, fie că ne convine fie că nu ne convine comanda pe care o primim. Trebuie să lucrăm conștiincios, căci de asta depinde reputația noastră. Indiferent dacă ne face plăcere sau nu ! spuse Hideo, lăsînd din nou capu-n pămînt.

— Dar, Hideo ! exclamă tatăl său, pe-un ton aproape implorator. Ceea ce ne-a adus domnul Sata e cu totul altceva. Domnul Sata, știi, s-a

Clubul cărții digitale 2023

retras la mănăstirea de maici din Saga și a desenat acolo un model. Nu e pentru vînzare.

— Dacă-i așa... Ei, da! La mănăstirea din Saga...?

— Ia privește-l puțin!

— Bine, tată!

Pe Takichiro îl întristase atitudinea morocănoasă a tînărului țesător și-aproape că-și pierduse toată buna dispoziție pe care o avusese la venire.

Desfășură modelul în fața lui Hideo.

Hideo rămase tăcut.

— Nu-ți place? întrebă Takichiro cu jumătate de glas.

Hideo continua să se uite la model fără să scoată o vorbă.

— Nu-ți place, nu-i așa?

Hideo nu răspunse nici de data asta.

— Hideo! se răsti tatăl său, care nu mai putea suporta tăcerea încăpățînată a fiului. Nu e frumos să nu răspunzi, Hideo!

— Păi, făcu Hideo fără să-și ridice privirile, ca meseriaș am tot dreptul să mă uit mai mult la modelul domnului Sata. În fond, nu-i vorba despre o treabă oarecare, ci despre un obi pentru domnișoara Chieko, nu-i așa?

— Firește, firește! spuse tatăl, rămînînd totuși foarte surprins de purtarea atît de neobișnuită a fiului său.

— Nu-ți place! mai întrebă o dată Takichiro.

De data asta, fără să-și dea seama, vocea lui suna aspru.

— Foarte frumos! răspunse Hideo fără prea multă însuflețire. N-am spus nici o clipă că nu-mi place.

— De spus n-ai spus-o, dar în sinea dumitale îți zici că nu face nici două parale... Ți se citește din priviri.

— Serios?

— Ajunge! exclamă Takichiro și, sculîndu-se, plezni pe Hideo peste obraz.

Hideo nu se feri.

— Loviți-mă, loviți-mă! Dar, să știți că nu mi-a trecut nici o clipă prin gînd că modelul domnului Sata n-ar face două parale.

Poate din cauza palmei, dar fața lui Hideo se însuflețise. Fusese lovit și acum cerea iertare, înclinîndu-se pînă la pămînt și lipindu-și palmele de podea. În poziția asta nici nu-și putea măcar acoperi obrazul înroșit.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Sata.

— ....

— În ciuda supărării dumneavoastră, v-aș ruga să-mi îngăduiți să țes totuși acest obi.

— Totuși! La urma urmei, de aceea am și venit.

Și Takichiro încercă să-și regăsească cumpătul:

— Trebuie să mă ierți și dumneata pentru gestul meu. Nu e într-adevăr frumos la vîrsta mea!... Mă și doare mîna cu care am lovit...

— Ar fi trebuit să vă împrumut mîna mea. O mînă de țesător are pielea groasă, spuse Hideo și amîndoi izbucniră în rîs.

Takichiro nu putea însă uita atît de ușor îndărătnicia lui Hideo.

— O, e foarte mult de cînd n-am mai lovit pe nimeni. Nici nu-mi mai aduc aminte... Te rog încă o dată, să nu mi-o iei în nume de rău ! Dar un lucru tot aş vrea să ştiu, dragă domnule Hideo ; de ce te-ai uitat atît de ciudat la model ? N-ai vrea să-mi spui sincer şi deschis de ce ?

— Ah ! şi faţa lui Hideo se posomorî din nou. Sînt şi foarte tînăr şi nu-s decît un meseriaş, nu prea am de unde să mă pricep la aşa ceva. Spuneţi că aţi creat acest model la mănăstirea de maici din Saga, nu-i aşa ?

— Da, desigur. Şi azi mă întorc din nou acolo. Probabil că am să mai stau o jumătate de lună...

— Mai bine lăsaţi mănăstirea baltă şi întoarceţi-vă acasă la dumneavoastră ! spuse Hideo cu hotărîre.

— Acasă nu-mi găsesc liniştea.

— Cum să vă spun, modelul mi se pare minunat, e un lucru excepţional, ceva cu totul nou ! Am rămas uimit cînd l-am văzut. Dar ce l-o fi îndemnat pe domnul Sata să creeze acest model ? Dacă mă uit mai bine...

— ....

— E adevărat că are strălucire, e foarte interesant, dar e lipsit de căldură şi de suflet. Nu-mi dau prea bine seama, dar cred că are ceva sălbatic şi nesănătos...

Takichiro se făcu palid, buzele începură să-i tremure şi nu-şi găsea cuvintele.

— La o mănăstire de maici ! continuă Hideo. Să stai acolo în cea mai sublimă singurătate, e bine şi frumos. Dar oare nu l-or fi vrăjit viezurii şi vulpile pe domnul Sata... ?

— Cerul să mai ştie !

Takichiro îşi trase schiţa în faţă şi se adînci în ea privind-o de aproape...

— De fapt, spuse el apoi, mi-ai dat o lecţie bună, domnule Hideo ! E surprinzător pentru tinereţea dumitale ! Nu pot decît să-ţi mulţumesc... Am să mai meditez şi-am să creez un nou model.

Spunînd asta, Takichiro făcu hîrtia sul şi-o băgă grăbit în buzunar.

— Dar nu trebuie să faceţi altul ! E minunat aşa cum e. De altfel, după ce vor fi ţesute, culorile vor avea cu totul altă viaţă şi te vor face să simţi cu totul altceva...

— Foarte mulţumesc ! Poate că domnul Hideo are intenţia să-şi ţeasă în modelul meu culorile mai calde ale propriilor sale sentimente pentru fiica mea Chieko, spuse Takichiro, după care-şi luă repede rămas bun şi ieşi din casă.

Chiar lîngă poartă curgea un pîrîiaş micuţ. Un pîrîiaş demn de Kyoto. Pînă şi ierburile de pe mal se aplecau înspre apă într-un fel anume, ca pe vremuri. Peretele alb de pe malul pîrîului o fi ţinînd de casa lui Otomo ?

Takichiro mototoli sulul de hîrtie şi aruncă ghemotocul în apă.

Un telefon venit pe neaşteptate din Sago o tulbură foarte mult pe Shige. Soţul ei o întreba dacă n-ar vrea să vină împreună cu fiica ei la sărbătoarea cireşilor înfloriţi de la Omuro.

Nu se mai întîmplase niciodată pînă atunci ca el s-o invite să privească împreună cireșii.

— Chieko! Chieko! strigă mama, ca și cum ar fi cerut ajutor. Tata la telefon! Vorbește tu cu el!

Chieko veni și luă receptorul. O mînă și-o sprijini pe umărul mamei.

— Da, bine, vin cu mama. Da, la chioșcul din fața templului Ninnaji. Așteaptă-ne, te rog! Da, ne grăbim. Venim cît se poate de repede...

Apoi puse receptorul în furcă o privi pe mama ei în față și izbucni în rîs :

— Dar ce-i cu tine, mamă? Ne-a chemat pur și simplu să mergem la sărbătoarea cireșilor. Ce-i cu asta... ?

— De ce-o fi vrînd să merg și eu ?

— Tata spune că cireșii din Omuro sînt acum în floare.

Mama se mai codi puțin, dar Chieko o convinse repede și plecară împreună din prăvălie. Mamei nu-i venea încă să creadă că soțul ei o invitase la sărbătoarea cireșilor.

Cireșii din Omuro, cu floarea lor bătută — numiți și „Zorii zilei" — sînt cireșii care înfloresc cel mai tîrziu în tot orașul. S-ar putea spune că ei sînt cei care dau ultimul salut al cireșilor din Kyoto.

Livada de cireși se-ntinde în stînga porții de la intrarea templului Ninnaji. I se mai spune și „Ogorul de cireși" și pare o adevărată mare de flori.

— Oh, e insuportabil! exclamă Takichiro.

Pe cărările dintre cireși, băncile erau lipite

una de alta și ticsite de oameni care beau, mîncau și făceau o hărmălaie nemaipomenită. Erau acolo femei de la țară care se porniseră să joace, bărbați beți care sforăiau cît îi țineau bojocii, ba unii chiar se prăváliseră în somn de pe bănci și dormeau pe jos.

— Înfiorător, ce-a putut ajunge locul ăsta! urmă Takichiro și se opri locului, dezamăgit.

Cei trei nu mai intrară în livada de cireși, care le era de atîta vreme dragă.

Din spatele pomilor se ridica o șuviță de fum — se ardeau gunoaiele.

— Hai, mai bine să căutăm un loc mai liniștit, ce zici, Shige? spuse Takichiro.

Și, cum se-ntoarseră, văzură în fața livezii, sub niște pini înalți, un podium de lemn pe care vreo șase-șapte coreence îmbrăcate în portul național dansau dansuri populare din țara lor. Tobele ritmau dansul, și era tare frumos! Printre verdele pinilor, răsăreau ici-colo flori de cireș sălbatic.

Chieko se opri o clipă să privească dansatoarele.

— Da, mi-ar place să mergem într-un loc mai liniștit. Ce-ai zice, tată, de grădina botanică?

— De acord! Oricum, tot am văzut cireșii din Omuro. Într-un fel, am putea spune că ne-am făcut datoria față de primăvară, spuse Takichiro.

Ieșiră apoi prin poarta templului și se urcară în mașină. Grădina botanică se deschisese din nou în acest aprilie și tramvaiul din piața gării Kyoto circula iarăși pînă acolo.

— Dacă o să fie tot atîta înghesuială şi-n grădina botanică, ne putem duce să ne plimbăm puţin pe malul rîului Kamo, îi spuse Takichiro soţiei sale.

Maşina trecu prin oraşul înverzit, în care frunzele păreau parcă şi mai vii printre casele înnegrite de vreme decît printre clădirile noi. De cum intrară pe aleea împrejmuită cu pomi ce ducea înspre poarta grădinii botanice, văzură iarba întinzîndu-se pînă departe sub soare ca o mare verde. În stînga lor se ridica digul rîului Kamo.

Cumpărară biletele de intrare, şi Shige le vîrî în pliurile obiului ei. Priveliştea aceasta largă o umplea de fericire, căci din cartierul comercial unde-şi petrecea zilele, de-abia dacă se zărea un colţ de munte ; iar de ieşit pe stradă, Shige ieşea destul de rar.

Intrară în grădina botanică. În jurul primei fîntîni arteziene înfloreau lalelele.

— Parcă ne-am afla la kilometri întregi departare de oraş, spuse Shige. Au ştiut ei, americanii, ce fac, cînd şi-au instalat barăcile aici, ce zici ?

— Cred că barăcile lor erau instalate undeva mult mai în spate, spuse Takichiro.

Deşi sub cerul primăvăratic nu sufla nici o boare de vînt, dinspre fîntînă se împrăştia o pulbere fină de apă. În faţa fîntînii se afla o seră destul de înaltă, cu acoperişul rotund de sticlă prins în rame de oţel. Priviră de afară prin peretele de sticlă plantele exotice, dar nu zăboviră prea mult, ca să le rămînă timp pentru plimbare. Chiar în dreapta se înălţa un uriaş cedru de Himalaia. Marele copac, cu ramurile de jos răsfirate larg deasupra pămîntului, îşi deschisese tocmai mugurii. De fapt era un conifer, dar puful moale şi verde al tinerelor lăstare nu te făcea să te gîndeşti deloc la nişte „ace". Spre deosebire de molifţi, aceşti copaci nu-şi leapădă acele bătrîne de pe ramuri. Altfel, puful lăstarelor de primăvară ar fi părut mai mult vis decît realitate.

— Fiul domnului Otomo m-a copleşit ! Cerul să mai înţeleagă ! spuse netam-nesam Takichiro. Nu numai că lucrează mai bine decît tatăl lui, dar are şi o privire atît de pătrunzătoare, încît îi vede omului pînă-n adîncul sufletului.

Fireşte că nici Chieko nici Shige nu pricepură nimic din aceste vorbe.

— Te-ai întîlnit cu domnul Hideo ? întrebă Chieko.

— Se spune că-i un ţesător foarte destoinic, zise Shige, apoi tăcu.

Ştia că lui Takichiro nu-i plăcea niciodată să fie descusut cu prea multe întrebări.

Trecură mai departe pe lîngă fîntîna arteziană şi cotiră apoi spre stînga, unde se pare că era un loc de joacă pentru copii, că prea se auzea larmă mare, iar pe pajişte erau aşezate într-o grămadă sumedenie de ghiozdane şi bocceluţe.

O luară apoi după aceea spre dreapta şi, de cum ieşiră dintre copaci, se trezîră deodată printre straturi de lalele.

Mulţimea de flori smulse din pieptul lui Chieko un strigăt de bucurie. Erau straturi roşii, galbene, albe, altele de culoarea cameliilor negre şi altele de-un violet închis. Dalele mari şi frumoase.

— Ei, acuma înţeleg şi eu de ce sînt atît de căutate modelele cu lalele pentru rochii. Pînă acum mi se părea o prostie, dar..., spuse Takichiro oftînd.

Cedrul de Himalaia, cu ramurile lui înmugurite răsfirate larg deasupra pămîntului, poate fi asemuit cu o coadă înfoiată de păun — dar cu ce să compari abundenţa asta multicoloră de lalele ? gîndi Takichiro privind îndelung florile. Culorile lor vii se topeau parcă în aerul înconjurător, pătrunzîndu-ţi în toţi porii.

Shige mergea tot timpul puţin în spatele soţului ei, ţinîndu-se cît mai aproape de fiica ei, fapt care i se părea destul de caraghios lui Chieko, dar pe faţă nu i se citea nimic.

— Ce zici, mamă, cei doi de colo, de lîngă stratul de lalele albe, n-or fi avînd aici „întîlnirea lor de cununie“ ? şopti Chieko la urechea mamei.

— Da, aşa mi se pare şi mie.

— Dar nu te uita chiar aşa la ei, mamă ! şi o trase de mînecă.

În faţa straturilor de lalele era un lac în care înotau crapi.

Takichiro se ridică de pe bancă şi-ncepu să se plimbe în jurul lalelelor. Se apleca vrînd parcă să privească în sufletul florilor. Apoi se-ntoarse la cele două femei.

— Florile europene sînt frumoase, dar te obosesc. În ceea ce mă priveşte, prefer totuşi o dumbravă de bambuşi.

Chieko şi Shige se sculară de pe bancă.

Straturile de lalele se aflau pe-un povîrniş. De o parte şi de alta se-nălţau şiruri de copaci.

— Ce zici, Chieko, nu ţi se pare că grădina botanică are un stil european ? întrebă Takichiro.

— De, nu ştiu... parcă da, răspunse fiica. Hai să mai stăm puţin. De dragul mamei.

Takichiro o luă înainte, plimbîndu-se destul de plictisit printre flori. Deodată se auzi strigat :

— Domnule Sata... ! Uite-l pe domnul Sata !

— Oh, domnul Otomo ! Şi domnul Hideo ! făcu Takichiro. Ce surpriză plăcută să vă întîlnesc aici !

— O, plăcerea e de partea noastră !

Şi Sosuke făcu o plecăciune adîncă.

— Se află aici o alee cu pomi de camfor care-mi place foarte mult, spuse el apoi. Să tot aibă vreo cincizeci, şaizeci de ani. De-abia am aşteptat să se redeschidă grădina botanică. Am făcut o plimbare foarte plăcută.

După o nouă plecăciune, continuă :

— Trebuie să recunosc că fiul meu a avut deunăzi o comportare foarte nepoliticoasă.

— Ei lasă ! Aşa e tinereţea !

— Aţi venit din Saga ?

— Eu da, din Saga. Shige şi Chieko au venit de acasă.

Sosuke se îndreptă spre Shige și Chieko să le salute.

— Ce părere are domnul Hideo despre aceste lalele ? întrebă Takichiro pe un ton destul de tăios.

— Florile trăiesc, răspunse Hideo, destul de răstit și el.

— Trăiesc, spui ? Păi, sigur că trăiesc... numai că mie mi se cam face lehamite. Prea multe flori...

Și Takichiro se-ntoarse cu spatele.

Florile au o viață scurtă, dar ea e fără sfîrșit ca viața naturii înseși. Iarna mor, dar la primăvară fac iarăși boboci, bobocii se desfac și apar iarăși flori...

Takichiro primise din nou o replică destul de categorică din partea lui Hideo.

— Eu nu am ochi pentru așa ceva. Nu-mi place un obi sau un chimono cu modele de lalele, dar cred că un pictor bun ar putea lăsa ceva frumos eternității, spuse Takichiro fără să se întoarcă. Cam așa stau lucrurile și cu stofele de pe vremuri. Există stofe și mai vechi decît cele din bătrînul nostru Kyoto. În zilele noastre, nu mai e nimeni în stare să creeze asemenea frumuseți. Ce zici ? Tot ce se face nu-s decît niște sărmane copii !

Hideo tăcea.

— Și tot așa și-n ceea ce privește copacii. Există copaci mult mai bătrîni decît cei din bătrînul nostru Kyoto, nu-i așa ?

— N-am vrut să insinuez nimic. Un țesător care-și petrece toată ziua în zgomotul războiu-

lui nici n-are timp să se gîndească la niște lucruri atît de înalte, spuse Hideo și-și lăsă capu-n pămînt. Dar, să vorbesc mai limpede. Dacă domnișoara Chieko, de pildă, ar sta în fața statuii lui Buda din templul Chuguji sau în templul Koryuji, cine știe dacă n-ar fi mai frumoasă decît statuile...

— Să-i spun asta lui Chieko ? Ar bucura-o, desigur. Cu toate că nu-i o comparație prea evlavioasă... O, domnule Hideo, o fată ajunge foarte repede femeie bătrînă. Da, da, foarte repede, făcu Takichiro.

— Tocmai de aceea spuneam eu că lalelele trăiesc, răspunse Hideo apăsat. Nu durează decît foarte puțin, dar nu vedeți cît de pline de viață sînt ? Acuma e vremea lor, nu-i așa ?

— Da, desigur, desigur, și Takichiro se întoarse acum cu fața la Hideo.

— În ceea ce mă privește, vorbi Hideo, eu n-aș vrea să țes eșarfe pentru generațiile de nepoți și strănepoți. Eu țes pentru cei de acum... Chiar dacă nu vor fi purtate decît un an, dar dacă-s purtate cu bucurie...

— Da, ăsta-i punctul de vedere cel mai corect, spuse Takichiro și dădu din cap.

— Dar, la ce bun ? Noi sîntem cu totul altfel decît comercianții descurcăreți, cum îs cei de teapa domnului Tatsumara, să zicem.

— ....

— Asta m-a făcut să spun că lalelele trăiesc. Acum sînt în toată splendoarea lor. Deabia dacă s-au scuturat ici colo cîteva petale.

— Ai perfectă dreptate !

— Să spui că florile se scutură nu se potrivește decît pentru florile de cireș. Dar despre lalele cum poți să spui ?

— Cînd e să se scuture, florile se scutură și petalele lor cad pe pămînt, nu... ? spuse Takichiro. Atîta doar că pe mine mă obosesc. Sînt prea multe lalele. Și culorile-s prea vii și lipsite de gust, nu ?... Sau poate că sînt eu prea bătrîn.

— Hai să plecăm de aici, spuse Hideo cu voce blîndă. M-am convins, în orice caz, că țesăturile cu modele de lalele care se vînd astăzi nu seamănă nici pe departe cu lalelele vii.

Plecară cu toții de lîngă straturile de lalele și o porniră mai departe urcînd pe niște trepte de piatră.

De o parte a scărilor se-ntindea un gard viu de azalee de Kirishima. Tufele înfoiate păreau un adevărat stăvilar. Nu înfloriseră încă, dar frunezele lor fragede țîșneau din toate părțile, făcînd ca lalelele să pară și mai aprinse, prin contrast. Cînd ajunseră în capul scării, văzură că în fața lor se întindeau răzoare de bujori. Nici bujorii nu înfloriseră încă. Se vedea cît de colo că era o parte proaspăt plantată și avea un ușor aspect exotic.

Spre răsărit se zărea muntele Hiei.

Aproape din orice colț al grădinii botanice se putea vedea atît muntele Hiei, cît și Higashiyama, adică Muntele de Răsărit, și Nishiyama, Muntele de Apus ; dar Hiei, așa cum apă-

rea aici peste straturile de bujori, părea a încorona toți munții.

— Muntele Hiei nici nu pare chiar așa de înalt. Să fie oare din cauza ceții ? se adresă Sosuke lui Takichiro.

— Ceața primăverii îl face să aibă mai multă grație... răspunse Takichiro și privi cîteva clipe îndelung spre munți. Dar, nu simți cum trece primăvara, domnule Otomo ? Uite chiar și după acest abur...

— Da, ai dreptate...

— O ceață atît de groasă pare mai degrabă... Și totuși, ce repede trece primăvara, nu ?

— Ai dreptate, mai spuse o dată Sosuke. Prea repede. Eu, unul, nici n-am apucat încă să merg să văd cireșii înfloriți.

— Doar nu-i o noutate pentru dumneata.

Cei doi merseră o vreme tăcuți unul lîngă altul.

— N-ai vrea, domnule Otomo, să ne întoarcem prin aleea de pomi de camfor, care-ți plac atît ?

— O, mulțumesc ! Pentru mine e destul să trec pe aleea aceea ca să fiu fericit. De fapt, tot pe acolo am și venit... spuse Sosuke și se-ntoarse spre Chieko : Ne întovărășește și domnișoara ?

Ramurile de jos ale pomilor de camfor se înlănțuia, împletindu-se. Frunzele lor plăpînde încă străluceau roșcate și deși nu era nici urmă de vînt, se înfiorau ici-colo de-un tremur ușor.

Trecură toți cinci de-a lungul aleii, mergînd agale și tăcuți sub umbra pomilor, adîncit fiecare în gîndurile lui.

Takichiro era preocupat de faptul că Hideo o comparase pe Chieko cu cele mai frumoase statui ale lui Buda, din Nara și Kyoto, și că o găsea pe fată mai frumoasă decît ele. Să fie oare chiar așa de îndrăgostit de Chieko ?

Dar...

Dacă se căsătorește cu el, ce-are să facă Chieko în atelierul lui Otomo ? Să depene firele din zori și pînă-n seară, ca mama lui Hideo ?

Cînd întoarse capul, îl văzu pe Hideo vorbindu-i lui Chieko și pe ea încuviințînd din cînd în cînd, din cap.

Dacă ar fi să se ajungă la căsătorie, n-ar trebui neapărat ca Chieko să se mute în casa lui Otomo. Hideo ar putea fi primit în familia Sata, ca fiu adoptiv.

Acestea erau gîndurile lui Takichiro...

Chieko era singura lor fiică. Dacă o s-o lase să plece de acasă, Shige va fi neconsolată tot restul vieții ei.

E adevărat că Hideo era cel mai mare dintre fii lui Otomo, că tatăl lui îl socotește mai dibaci în arta țesutului decît el însuși, dar tot ar mai rămîne acasă doi băieți.

Și-apoi : Chiar dacă nu prea merge cine știe ce comerțul bătrînei noastre firme „Maruta" și de-abia dacă mai putem moderniza ceva la clădirea veche, dar oricum, e o prăvălie mare, în centrul orașului. E altceva decît o țesătorie

cu trei războaie de mînă, fără nici un angajat din afară, unde lucrează numai membrii familiei. Asta nu aduce cine știe ce cîștig. Se poate vedea și după cum arată soția lui Otomo. De altfel, cred că și bucătăria lor trebuie să fie destul de modestă. O fi el Hideo băiatul lor cel mai mare, dar dacă te înțelegi cu ei, poate că l-ar da ca fiu adoptiv și soț pentru Chieko.

— Hideo al dumitale pare un băiat foarte capabil, nu-i așa ? spuse Takichiro, tatonînd terenul. Un tînăr de nădejde...

— Mulțumesc pentru apreciere ! răspunse Sosuke fără să bănuiască nimic. În ceea ce privește munca, da, e foarte harnic și sîrguincios. Dar, printre oameni, e cam posac... Nu știu ce-are să facă în viață !

— Ce importanță are ! Mie iar mi-a dat adineaori o lecție, Hideo al dumitale... spuse Takichiro, părînd încîntat de ceea ce i se întîmplase.

— Te rog, să fii indulgent cu el. Așa e firea lui. N-ai ce-i face, și Sosuke își aplecă ușor capul. Cînd are o altă părere, nu ascultă nici de porunca tatălui său.

— Parcă asta contează ! spuse Takichiro și dădu din cap. De ce ai venit astăzi doar cu Hideo în grădina botanică ?

— Dacă i-aș fi luat și pe frații lui, ar fi trebuit să opresc războaiele. Mă gîndisem să-l aduc pe Hideo la pomii mei de camfor, sperînd să-l mai domolească puțin, că prea e îndărătnic.

— E o alee frumoasă !... Știi, domnule Otomo, că ceea ce m-a făcut să viu astăzi în

grădina botanică cu Shige și Cheiko e tocmai avertismentul prietenesc — ca să spun așa — pe care mi l-a dat Hideo.

— Cum adică ? exclamă Sosuke neîncrezător, privindu-l țintă pe Takichiro. Credeam că voiai să te plimbi cu fiica dumitale.

— Nu, nu ! făcu agitat Takichiro.

Sosuke întoarse capul. Chieko și Hideo rămăseseră destul de mult în urmă, iar Shige venea și mai departe-n spatele lor.

Cînd ieșiră pe poarta grădinii botanice, Takichiro îi propuse lui Sosuke :

— Luați, vă rog mașina mea ! Ajungeți imediat la Mishijin, iar noi mai tragem între timp o raită pînă la dig, la Kamo.

Sosuke se codea, dar Hideo spuse :

— Hai să mergem !

Și-l lăsă pe tatăl său să urce primul în mașină.

Cei trei Sata rămăseseră de o parte, ca într-o scenă de rămas-bun. Sosuke se aplecă în afară și făcu o plecăciune, dar dacă Hideo a dat sau nu din cap, nu s-a putut observa.

— Interesant, Hideo ăsta ! spuse Takichiro.

Apoi, amintindu-și cum îl pălmuise, continuă stăpînindu-și rîsul :

— Să știi, Chieko, că-i o adevărată minune că ai putut să stai de vorbă cu domnul Hideo. Nu pare prea dezghețat cu fetele.

Chieko îi aruncă o privire sfioasă.

— Acolo, pe alee, tată ?... L-am ascultat, și-atîta tot. De altfel, nici nu înțeleg de ce-a trebuit să-mi spună tot ce mi-a spus ? Și încă cu atîta însuflețire ! În fond... dinspre partea mea... !

— Cred că-i place Chieko. Nu pricepi ? Știi ce mi-a spus ? Că ești mai frumoasă chiar decît statuile lui Buda din Chuguji și Koryuji... Tatăl tău a rămas uimit. Un lucru foarte frumos spus pentru un om sucit ca el.

Chieko rămase surprinsă și se-nroși pînă-n vîrful urechilor.

— Despre ce ți-a vorbit ? o întrebă tatăl.

— Ceva despre destinul țesătorilor din Nishijin.

— Destin, zici ?

Takichiro părea să reflecteze la cele auzite.

— Cuvîntul sună desigur destul de pretențios, dar chiar așa a spus, destin... spuse fiica.

Pe digul rîului Kamo, în dreapta cum ieși din grădina botanică, creștea un șir de pini. Takichiro o luă printre ei la vale, spre malul rîului, unde se întindea o pajiște îngustă.

Dintr-o dată începu să se audă zgomotul apei căzînd de pe stăvilar. Cîțiva oameni mai în vîrstă se așezaseră în iarbă, desfăcuseră pachete cu de-ale mîncării și întinseseră masa. Se afla cu ei și o pereche de tineri.

Pe malul celălalt se înălța autostrada, iar sub ea se vedea o promenadă cu cireși răzleți. Cireșii erau înverziți și printre ei se zărea șirul Munților de Apus, dominați de piscul Atago. Muntele de Miazănoapte se afla în susul rîului. Locul acela era o rezervație naturală.

— Ne așezăm puțin ? întrebă Shige.

6 — c. 115

Peste tot se zăreau basmale colorate, întinse la uscat. Puteai privi pînă departe în vale pe sub arcul podului peste care trecea autostrada.

— E o primăvară frumoasă, spuse Shige, privind în jur.

— Shige, ce facem cu domnul Hideo ? întrebă Takichiro.

— Cum, ce facem ?

— Îl luăm ca fiu adoptiv, ce zici ?

— Cum ?... Așa, pe nepusă masă ? Ce vrei să-ți spun ?

— E un om foarte vrednic, da, da !

— Firește, dar ar trebui mai degrabă s-o întrebi pe Chieko ce părere are !

— N-a spus Chieko întotdeauna că nu va ieși din cuvîntul nostru ?

Takichiro o privi pe fată :

— Ce părere are Chieko ?

— Cînd e vorba de așa ceva, nu e bine să forțezi și să grăbești lucrurile, spuse Shige, și o privi și ea pe Chieko.

Chieko își lăsă privirile în pămînt. Avea în fața ochilor imaginea lui Mizuchi Shinichi. Îl vedea copil. Îl vedea apoi, machiat, cu roșu în obraz și sprîncenele vopsite, costumat în portul festiv de la vechea curte japoneză și cocoțat pe carul alegoric cu halebarde. Și-l mai vedea jucîndu-și rolul de paj, de mult, la o sărbătoare Gion. Firește că, pe atunci, nici Chieko nu era decît copil.

Capitolul al patrulea

LEMN DE CEDRU DIN MUNTELE DE MIAZĂNOAPTE

Încă din vremurile vechi, cînd curtea imperială își avea reședința la Kyoto, muntele Hiei era numit simplu „Muntele". Pentru că el era Muntele, așa cum sărbătoarea anuală de la templul Kamo, cunoscută și ca „Sărbătoarea nalbelor', era Sărbătoarea.

De data asta, Sărbătoarea trecuse. Ea avea loc în a cincisprezecea zi a celei de a cincea luni.

Abia de prin 1956, de Sărbătoarea nalbelor, cortegiul trimișilor imperiali a început să fie urmat de procesiunea sfintei preotese Itsuki-O. În acest fel a reînviat vechiul ritual de purificare a prințesei imperiale în apele fluviului Kamo, înainte de a putea să oficieze în sanctuarul Itsuki. În față erau purtate în lectici doamnele de rang de la curte, în veșmintele lor de sărbătoare, urmate de servitorime și fetele tinere de la curte. Prințesa venea în

urma lor, îmbrăcată în veşmintele cele mai de preţ pe-un car tras de boi, însoţită de muzica instrumentiştilor de la curte. Fata care o interpreta pe prinţesă trebuia să fie tînără, şi era o minunăţie să vezi trecînd tot fastul şi costumaţia aceea. Chieko obişnuia să tragă şi ea o fugă pînă la digul de pe Kamo să vadă procesiunea, mai ales cînd printre fetele din alai erau şi colege de-ale ei de şcoală.

În Kyoto sînt atîtea temple şi pagode vechi, încît nici nu-i de mirare dacă se spune că nu trece zi să nu fie sărbătoarea vreunui zeu mai mare sau mai mic. În luna mai, de pildă, sărbătorile se ţin lanţ, din prima pînă-n ultima zi.

Dacă ai fi vrut să fii de faţă la toate ceremoniile ceaiului ce se făceau în temple, în casă sau în aer liber, şi să participi de la început cînd se pune apa la clocotit şi pînă la turnatul ceaiului în ceşti, trebuia să fii tot timpul pe drumuri.

Dar anul acesta, Chieko lăsă să treacă luna mai fără să se ducă nici măcar la Sărbătoarea Nalbelor. Era o lună ploioasă. Şi-apoi, se cam săturase de ea, mergînd de mic copil în fiecare an.

Chieko nu iubea numai florile. În aceeaşi măsură îi plăcea să admire şi verdele crud al frunzelor tinere. O atrăgeau în mod deosebit arţarii proaspăt înverziţi din Takao, dar o fermecaseră şi priveliştea din Yakuoji.

Opărea tocmai ceai proaspăt adus din Uji.

— Ştii, mamă, că am uitat anul ăsta să fac un drum pînă la Uji să văd culesul ceaiului.

— Poate că nu s-o fi terminat încă, spuse mama.

Era un an în care aproape toate veniseră mai tîrziu. Ca, deunăzi, frumoşii muguri ai pomilor de camfor din grădina botanică.

Sună telefonul. Masako, prietena ei o chema pe Chieko să meargă împreună la Takao să vadă frunzele tinere ale arţarilor. La vremea asta, spunea Masako, sînt desigur mai puţini vizitatori decît toamna cînd frunzele se îngălbenesc.

— Dar nu e prea tîrziu? întrebă Chieko.

— Cred că nu. E mai rece acolo decît în oraş.

— De fapt, acuma după sărbătoarea florilor de la templul Heian, s-ar cuveni să vizităm cireşii înfloriţi, de pe muntele Shuzan, spuse Chieko după o scurtă pauză. Ştii tu, cireşii aceia bătrîni... cred că li s-au scuturat florile, dar dacă tot ne ducem, tare aş vrea să văd cedrii de pe Muntele de Miazănoapte. În fond, nu-i departe de Takao. De fiecare dată cînd îi văd ce drepţi şi falnici se înalţă, mă simt ca nou-născută. Ce zici, hai să mergem să vedem cedrii! Mi-ar place mult mai mult decît să ne ducem să vedem arţarii.

Dacă tot o porniseră într-acolo, Chieko şi Masako se opriră să vadă şi arţarii înverziţi care făceau faima templelor Jingoji din Takao, Saimyoji din Makinoo şi Kozanji din Taganoo.

Spre Jimgoji şi Kozanji ducea o potecă de munte abruptă. Masako era îmbrăcată cam uşor,

de vară, într-o rochie europeană și avea pantofi cu tocuri joase. Pentru ea urcușul nu era o problemă, dar o privi îngrijorată pe Chieko, gîndindu-se cum o să se descurce ea cu chimono-ul ei incomod. Chieko însă nu părea de loc încurcată.

— De ce mă privești așa ? întrebă ea.

— Ce frumusețe !

— Da, e frumos ! spuse Chieko și se opri privind în vale la rîul Kiyotaki. Credeam că o să ne sufocăm de-atîta miros de frunză, dar e plăcut și răcoare, nu ?

— La tine mă refeream cînd spuneam frumusețe ! zise Masako, cît pe-aci să izbucnească în rîs.

— La mine ?

— Mă tot întreb cum de poate exista o fată atît de frumoasă ca tine ?

— O, Masako !

Chimonoul simplu făcea ca frumusețea lui Chieko să apară și mai pregnantă printre frunzele tinere.

— Ai putea purta și-un chimono mai luxos. Ar fi o minunăție, dar chiar și așa...

Chimonoul lui Chieko era dintr-un crep de mătase de un violet pal, iar obiul îl avea din pînza aceea atît de darnic croită de tatăl ei.

Chieko urcă treptele de piatră. În templul din Jingoji urmau să vadă portretele lui Taira-no-Shigemori și Minamato-no-Yoromito, pe care scriitorul Malraux le socotește că fac parte dintre capodoperele lumii. Chieko își aminti că spusese odată în fața portretului lui Shigemori că parcă avea o urmă de roșeață

pe obraz. La asta se gîndea tocmai cînd Masako îi vorbea despre frumusețea ei. Dar nu era pentru prima dată că auzea de-alde astea de la Masako.

Ajunseră la templul Kozanji și intrară în capela Sekisui-In. Aici, lui Chieko îi plăcea cel mai mult portretul ctitorului Myoe-Shonin, care era reprezentat stînd într-un copac cu picioarele încrucișate în poziție zen. Alături de nișa portretului se afla o reproducere după un sul vechi de caricaturi cu animale. Fetele ieșiră apoi pe terasa largă a capelei și se așezară să bea cîte un ceai.

În fața lor se deschidea priveliștea munților. Chieko îi privi tăcută.

Templul acesta era, în general, ultimul punct pînă la care veneau turiștii. Nici Masako nu trecuse niciodată dincolo de templul Kozanji.

Chieko se plimbase odată, mai demult, cu tatăl ei pînă la muntele Shuzan. Culeseseră atunci și aduseseră acasă un mănunchi de ierburi cu paiul lung și gros. De fiecare dată cînd ajungea pînă la Takao, Chieko obișnuia să dea o raită și pînă în satul cedrilor de pe Muntele de Miazănoapte. Acum, satul acela se numea cartierul Nakagawa-Dinspre-Munte și era inclus în partea de nord a orașului, dar — cele o sută douăzeci, treizeci de case ale lui — mai păstra încă un aspect rural.

— Hai să dăm o raită pînă la rîu, vrei ? Eu sînt obișnuită, spuse Chieko. E un drum atît de frumos...

Muntele se înălța abrupt deasupra rîului Kiyotaki. În curînd avură în fața ochilor o pădure de cedri. Era o pădure frumoasă, și toți copacii de aceeași statură, erau bine îngrijiți. Numai din acele locuri provine lemnul acela prețios numit buștean de miazănoapte.

Cîteva femei coborau dealul. Probabil că pliviseră buruienile de sub cedri și-acum se-ntorceau spre casă pentru pauza de după-amiază.

Masako rămase deodată încremenită văzînd una dintre fete.

— Ia te uită, Chieko! Cît de mult seamănă fata aceea de colo cu tine! Ca două picături de apă!

Fata purta o bluză de pînză albastră cu buline albe, cu mîneci strîmte și partea de sus legată cruciș, pantaloni de lucru și șorț; pe umeri avea o năframă care-i acoperea și brațele, iar pe cap o basma. Șorțul era despicat, lăsînd să se vadă un cordon roșu. Tot roșu era și șnurul cu care se lega șorțul la spate, Toate femeile erau îmbrăcate la fel. Era portul fetelor din satele Ohara și Shirakawa. Un port de țară, cu care nu se îmbrăcau cînd veneau cu marfa la oraș. Așa se îmbrăcau doar cînd se duceau să lucreze în pădure.

— Într-adevăr, îți seamănă! Nu ți se pare ciudat, Chieko? Ia uită-te și tu mai bine! stărui Masako.

— Găsești? făcu Chieko fără să privească prea atentă. Prea trăncănești și tu!

— Trăncănesc? Poate, dar o fată atît de frumoasă...!

— De ce să nu fie?

— Ar putea fi o soră de-a lui Chieko, născută în taină.

— O, ce idee!

Masako chicoti, amuzată de ce spusese.

— Firește că nu înseamnă că sînteți și rude, dar totuși o asemănare atît de mare!

Fata și tovarășele ei de muncă trecură pe lîngă Chieko și Masako, fără să le arunce nici o privire.

Fata își trăsese basmaua peste ochi. O clipă i se putu totuși zări o șuviță de păr de pe frunte, dar obrajii îi rămaseră aproape complet acoperiți. Cum a putut Masako să vadă atît de bine fața fetei? gîndi Chieko.

Fusese de mai multe ori în satul ăsta și mai văzuse femeile la lucru: răzuiau fibrele subțiri de pe butucii de cedru, cojiți dinainte de către bărbați. După ce le răzuiau, înmuiau butucii curățați cu apă fierbinte și apoi cu apă rece și le lustruiau cu nisip din cascada Bodai. Toată această prelucrare a lemnului se făcea pe ulițele satului, în fața caselor, așa că Chieko le văzuse cam pe toate fetele din sat, chiar dacă nu se uitase prea bine la fiecare din ele. Oricum, nu erau prea multe fete în sătucul acela mic de munte.

Masako mai privi ce privi în urma fetelor și se potoli și ea.

— Ciudat! mai spuse o dată, aruncînd o privire cercetătoare spre Chieko, apoi își lăsă capu-n pămînt. — Totuși îți seamănă!

— În ce îmi seamănă? întrebă Chieko.

— Nu știu în ce. Simt pur și simplu că-ți seamănă. Nu pot să-ți explic. Poate ochii, nasul... Firește că o domnișoară de la oraș arată altfel decît o fată de la țară... Nu trebuie să te superi!

— N-am de ce să mă supăr.

— Nu vrei să ne luăm după ea, să vedem unde stă? spuse Masako, de parcă ar fi rămas vrăjită de imaginea fetei.

Masako o spusese oarecum în glumă, dar Chieko își încetini pasul, de parcă ar fi vrut să se oprească, și-și ridică privirile spre muntele acoperit de cedri.

Nu se mai sătura privind butucii de cedru îngrămădiți pretutindeni în fața caselor. Erau frumoși, butucii aceia, aproape toți la fel de groși, albi și lustruiți.

— Ai zice că-i o adevărată operă artistică, nu? spuse Chieko. Se pare că butucii ăștia-s folosiți numai la construcțiile în stil sobru și se duc de aici pînă la Tokyo și Kyushu.

Butucii erau clădiți în stive care ajungeau pînă sub streșinile caselor. Ici-colo puteai să vezi butuci și pe terase. La etajul uneia din case, în fața butucilor, erau întinse la uscat niște rufe. Masako se uită curioasă într-acolo.

— Uite dragă, aici oamenii fac casă bună cu buștenii.

— Zău că nu ești serioasă, Masako! exclamă Chieko rîzînd. Nu vezi ce casă frumoasă e lîngă hambarul de lemne?

— Dar cum poate să-și întindă cineva rufele la etajul casei?...

— Tot așa ai glumit și cînd ai spus despre mine că seamăn cu fata aceea, așa-i?

— Nu! Te asigur că nu! spuse Masako devenind imediat serioasă. Te-ai supărat?

— Supărat, eu? De loc...

Spunînd asta, își aminti deodată de ochii fetei. Ochii erau ceea ce te surprindea în primul rînd la fata aceea, cu statura ei sănătoasă, aspriță de muncă. Erau adînci și negri și păreau să ascundă o mare mîhnire.

— Femeile din satul ăsta muncesc din greu, spuse Chieko, vrînd să-și alunge gîndul.

— Ce ți se pare așa de neobișnuit în faptul că femeile lucrează cot la cot cu bărbații? Așa-i la țărani, ca și la zarzavagii, la pescari... O, dar o tînără ca Chieko se miră de orice, spuse Masako, mai mult într-o doară.

— Eu, nu... Păi, și eu muncesc. Ceea ce nu s-ar putea spune că e și cazul tău, nu?

— Ah, chiar de muncit nu s-ar putea spune că muncesc, recunoscu Masako, care era o fată sinceră.

— E simplu să spui așa, muncesc, nu muncesc, dar am să te duc să-ți arăt unde muncesc fetele din satul ăsta, Masako!

Și Chieko ridicîndu-și din nou privirile spre muntele împădurit cu cedri, adăugă:

— Acum au început să curețe copacii de sus.

— Să curețe copacii ? Ce-i aia ?

— Ca să se obțină lemn de cedru de bună calitate, crengile de prisos se taie cu toporul. De urcat, oamenii se urcă cu scările în copac, dar după aceea sar ca maimuțele din creangă-n creangă...

— Trebuie să fie periculos, nu ?

— Sînt pădurari care se urcă dimineața în copac și nu mai coboară pe pămînt decît la pauza de amiază.

Masako își ridică și ea privirea spre pădurea de pe munte. Trunchiurile drepte ca lumînarea erau o adevărată minune. Pînă și micile coroane de frunze lăsate în vîrf păreau o adevărată operă de artă.

Muntele, nici prea mic nici prea mare, avea pînă și coama acoperită de trunchiuri de cedri ce creșteau falnici și în rînduri drepte. Puteai distinge aproape fiecare trunchi în parte. Erau încă din pădure atît de mîndri, încît păreau anume făcuți pentru a dura din ei case frumoase.

Pe malurile rîului Kiyotaki, povîrnișul muntelui coboară abrupt spre valea îngustă. Aici plouă des și soarele se arată rar, și tot aici se obține lemnul de cedru cel mai prețios. Unde mai pui că e și ferit de vînt, așa că trunchiurile copacilor cresc drepte, adăugînd an de an alte cercuri la distanțe egale și nu se-ndoaie, nici nu se răsucesc.

Casele din sat se întind la poalele muntelui, aproape în linie dreaptă. Chieko și Masako

merseră pînă la capătul satului și-apoi făcură cale întoarsă.

În fața unora dintre case se lustruiau tocmai butucii. Femeile netezeau cu nisip butucii înmuiați în apă. Se spune că nisipul ăsta roșcat și argilos se găsește numai sub cascada Bodai.

— Ce faceți cînd se termină nisipul ? întrebă Masako o femeie mai bătrînă.

— Cînd se termină, plouă și nisipul cade o dată cu apa din cascadă și se adună acolo jos, răspunse femeia.

Ce simplu vorbește, gîndi Masako.

Chieko avea dreptate. Mîinile femeilor trebăluiau neobosite. Buștenii lustruiți aveau vreo cinci șase țoli diametru. Păreau să fie din cei destinați pentru stîlpi de susținere. Odată terminați, erau spălați, uscați și expediați, înveliți în hîrtie sau paie.

Plantația de cedri ajungea pînă jos, la prundișul de pe malul rîului. Văzînd atîta lemn frumos, lui Masako îi veniră în minte ferestrele curate cu zăbrele care împodobesc fațadele caselor vechi din Kyoto. La intrarea în sat era stația liniei de autobuze „Cascada Bodai". Undeva, deasupra stației, trebuia să se afle și cascada.

Luară autobuzul și se-ntoarseră-n oraș. După ce tăcură un timp, Masako spuse :

— Poate că tot așa de drepte și neprihănite ar trebui să rămînem și noi, fetele, ca cedrii, ce zici ?

Chieko o privi mirată.

— Nu ? urmă Masako... Și cînd te gîndești că nici n-aș putea spune că am fost tratată cu aceeași grijă ca cedrii ?

Chieko nu se putu stăpîni și izbucni în rîs.

— Ce-i, Masako, ai pe cineva ?

— Hm, da. De curînd. Ședeam în livada de pe malul rîului Kamo. Aproape de terasa de vară la Koyamachi. Erau acolo o grămadă de vizitatori și fuseseră aprinse și felinarele. Dar ne-am întors cu spatele și nu ne-a văzut nimeni.

— Te duci și-n seara asta ?

— Mă duc. Ne-am dat întîlnire la șapte și jumătate, numai că mi se pare că încă o să fie lumină.

Chieko simțea că aproape o invidiază pentru atîta libertate.

Chieko lua cina cu părinții ei, în salonașul din spate care dădea spre grădină.

— Astăzi avem o cină copioasă, spuse mama către Takichiro. Felul întîi găluște de orez Shomasa, aduse de domnul Shimamura. M-am gîndit că o să fii mulțumit, chiar dacă nu mai avem pe lîngă asta decît supă.

Găluștele de orez cu fileu de plătică de mare în frunze de bambus erau una din mîncărurile preferate ale tatălui.

— Se pare că „bucătăreasa" noastră s-a întors astăzi cam tîrziu acasă... ? întrebă el.

La care Shige sări în apărarea lui Chieko :

— A fost cu Masako să vadă cedrii de pe Muntele de Miazănoapte...

— Da, da, făcu tata.

Găluștele erau servite în farfurii de porțelan Imari, în frunze de bambus legate în trei colțuri. Le deznodai și scoteai fileul subțire de plătică de mare. Supa era, de fapt, o cremă de fasole cu ciuperci.

Așa cum pe fațada casei se păstraseră ferestrele cu grilaj subțire de lemn, în prăvălia lui Takichiro mai rămăseseră cîteva datini ale negustoriei din Kyoto de altădată. Dar, de cînd se transformase în societate pe acțiuni, procuristul și cei mai mulți vînzători se mutaseră în oraș. Numai vreo doi-trei ucenici, originari din Omi, mai erau găzduiți în camerele din față de la etaj, așa că spre vremea cinei în prăvălia lui Takichiro se lăsa liniștea.

— Ce-i place așa de mult lui Chieko la cedrii de pe Muntele de Miazănoapte ? întrebă mama.

— Sînt atît de drepți și de frumoși ! Și cred că așa ar trebui să fie și cugetul oamenilor !

— Fata noastră Chieko are, desigur, cugetul drept, spuse mama.

— Nu. Eu sînt mai degrabă îndoită, răsucită, sau...

— Tot ce se poate ! interveni acum și tata. Prin cugetul omului pot trece multe, dar asta nu înseamnă că omul nu e drept.

Chieko tăcu.

Și nu așa și trebuie să fie ?! Un copil drept ca un cedru ar fi, fără îndoială, o minune. Dar unde există așa ceva pe lume ? Și, mai devreme sau mai tîrziu, asta n-ar fi decît spre nenorocirea lui. Nu contează dacă pomul se îndoaie sau se răsucește într-o parte, totul e să

crească tare ! Asta e părerea tatălui tău... Uită-te la bătrînul arțar din grădina noastră !

— Ce-ți veni să vorbești așa ceva cu o copilă ! spuse mama aproape supărată.

— Bine, bine. Știu eu că Chieko e o fată cinstită...

Chieko tăcu o vreme cu fața întoarsă spre grădină, apoi vorbi cu o voce învăluită în mîhnire :

— Să fiu tare ca arțarul nostru din grădină... ? Mai degrabă sînt asemenea viorelelor ce cresc în scorburile lui. Dar, ia uitați-vă ! Viorelele și-au și scuturat florile !

— Într-adevăr, așa-i ! spuse mama. Dar la primăvară vor înflori din nou !

Și cum stătea așa, cu ochii întorși spre grădină, privirile fetei se opriră pe vechiul felinar de la rădăcina arțarului. În lumina serii, de-abia dacă se mai ghicea ceva din sfînta figură roasă de vreme, dar sufletul lui Chieko era tot numai rugăciune.

— Spune, mamă, unde s-a născut cu adevărat Chieko ?

Mama schimbă o privire cu tata.

— Sub florile de cireș din grădina Gion, spuse scurt Takichiro.

...Născută sub cireșii din grădina Gion... Nu semăna oare prea mult povestea asta cu basmul „tăietorului de bambus“ în care prințesa Kaguyahime vine pe lume din trunchiul unui bambus ?

Și oare nu de aceea o spusese și tata cu atîta hotărîre ?

Dacă s-a născut sub ramuri înflorite, poate că vor veni solii lunii și o vor lua și pe ea s-o ducă pe lună, ca pe prințesa Kaguyahime. Ar fi vrut să spună asta, așa ca o glumă, dar îi fu rușine.

Era un copil lepădat, un copil răpit. Tata și mama nu știau unde se născuse și nici nu-i cunoșteau adevărații părinți. Îi păru rău pentru întrebarea ei necuviincioasă, dar totuși nu-și ceru iertare. De ce-i venise întrebarea asta așa deodată pe limbă ? Nu-și putea explica nici ea. Sau, poate, pentru că undeva în mintea ei rămăseseră ca o umbră cuvintele lui Masako : „Fata aceea seamănă cu Chieko ca două picături de apă“...

Nu știa încotro să privească și rămase așa, contemplînd arțarul mare din grădină. Pe cerul nopții începea să se aprindă, palidă, lumina lunii.

— Cerul a și început să aibă o culoare de vară, spuse mama, care privea și ea într-acolo. Ascultă, Chieko, tu te-ai născut aici, în casa asta. Nu te-a născut mama ta, dar în casa asta ai venit pe lume.

— Da, mamă, spuse Chieko lăsîndu-și capul în pămînt.

Chieko, așa cum i-o spusese de altfel și lui Shinichi, nu fusese furată de mama și de tatăl ei de sub cireșii din Maruyama, ci fusese abandonată în ușa prăvăliei. Takichiro o adusese pe brațele lui în casă.

Asta se întîmplase cu douăzeci de ani în urmă. Pe vremea aceea Takichiro era un băr-

bat de vreo treizeci de ani, care ducea o viață destul de ușuratică așa că soția nu-l prea credea pe cuvînt.

— Iarăși îmi vii cu povești... ! Și, pe deasupra, mai și aduci acasă un copil pe care ți l-a făcut cine știe ce gheișă.

— Prostii ! se răsti Takichiro enervat. Uită-te și tu cu ce au îmbrăcat copilul ! Așa arată copilul unei gheișe ? Ce ? Copilul unei gheișe, zici ? ! și-i dădu pruncul.

Shige îl luă în brațe și-și lipi fața de obrăjorul lui rece.

— Ce-o să se aleagă de copilul ăsta ?

— Despre asta discutăm înăuntru. Nu înțeleg de ce ești atît de agitată ?

— E un copilaș atît de mic.

Nu puteau adopta copilul fără să-i cunoască părinții. Fusese deci înregistrat drept copil legitim al lui Shige și Takichiro și primise numele de Chieko.

„Un copil luat de suflet aduce copii în casă“ — se spune în popor, dar Shige nu născu nici un copil, așa că Chieko rămase unicul lor copil și fu crescută cu toată dragostea părintească. Cu timpul, nici nu-și mai bătură capul să afle cine o lăsase în fața ușii și dacă-i mai trăiau sau nu părinții.

Fusese o cină după care nu era mult de strîns. Nu trebuiau decît aruncate frunzele de bambus și spălate ceștile de supă. Treaba asta, o făcu Chieko singură.

După ce isprăvi, se retrase în camera ei de culcare de la etaj, din partea din spate a

casei și răsfoi albumele de Paul Klee și Chagall pe care le avusese tatăl ei la mănăstirea din Saga pînă i se făcu somn. Dar de-abia adormi că se și trezi strigînd. Visase urît.

— Chieko, Chieko ! se auzi glasul mamei din camera vecină, și înainte de a apuca fata să-i răspundă, și deschisese ușa glisantă. Te chinuie vreun coșmar ? întrebă ea intrînd în cameră. Ai visat urît... ?

Se așeză pe pat lîngă Chieko și aprinse lampa de la căpătîi. Chieko se ridicase în capul oaselor.

— Ce transpirată ești, fetița mea !

Luă ștergarul de pe toaletă și-i șterse fruntea și pieptul. Chieko se lăsă în voia mamei. „Ce frumos și alb e pieptul ei !“ gîndi mama.

— Îți mulțumesc, mamă !

— Ai avut un vis urît ?

— Da, parcă mă prăbușeam într-o prăpastie... Într-o prăpastie înfiorătoare, verde, fără fund.

— E un vis destul de obișnuit, spuse mama. Se-ntîmplă adesea să visezi că te prăbușești într-o prăpastie fără fund.

Chieko tăcea.

— Să nu răcești, Chieko ! Ar trebui să-ți schimbi cămașa de noapte.

Chieko dădu din cap, dar încă nu-și revenise cu totul. Se sculă de pe pat clătinîndu-se.

— Lasă că ți-o aduce mama.

Chieko se așeză pe pat și-și schimbă cuminte și cu mișcări îndemînatice cămașa de noapte.

Vru s-o împăturească pe cea pe care şi-o dezbrăcase, dar mama i-o luă din mînă.

— Ce faci, las-o că trebuie spălată.

Şi o puse pe stativul de haine din colţul camerei. Se întoarse apoi şi se aşeză din nou pe pat lîngă Chieko.

— Lasă, nu-i nimic. N-a fost decît un vis urît... Nu cumva ai temperatură ?

Puse mîna pe fruntea fetei, dar fruntea lui Chieko era rece.

— Cred că a fost cam lung drumul pînă la satul cu cedri.

Chieko nu spunea nimic.

— Pari cam speriată. Să rămînă mama să doarmă cu tine ? şi vru să-şi aducă aşternutul.

— Nu, mulţumesc... Mă simt foarte bine. Nu-ţi face griji, te rog.

— Crezi ?

Nu prea convinsă, Shige se întinse sub pătură lîngă Chieko. Fata îi făcu loc în pat.

— La vîrsta ta nu-ţi prea mai place să dormi în braţele mamei. Ţi se pare curios, nu ?

Nu-şi termină însă bine vorba că şi adormi împăcată. Chieko întinse mîna, trase pătura peste umerii mamei să nu-i fie frig şi stinse lumina. Dar ea nu putea să adoarmă.

Visul ei fusese destul de lung. Ceea ce-i povestise mamei nu era decît sfîrşitul.

La început fusese parcă un amestec de vis şi realitate, mai degrabă o amintire plăcută a drumului făcut cu Masako pînă la cedrii de pe Muntele de Miazănoapte. Iar fata despre care spusese Masako că-i seamănă îi apăruse mult mai încîntătoare decît o văzuse în sat.

Sfîrşitul visului cu prăbuşirea în prăpastia aceea verde poate că nu era altceva decît muntele cu cedri, care-i rămăsese atît de viu întipărit în minte ?

Sărbătoarea tăierii bambusului ce se ţinea la templul Kuramadera era o festivitate pe gustul lui Takichiro. De fapt, nu însemna nimic nou pentru el, care încă din tinereţe participase de-atîtea ori la sărbătoare, dar de data asta voia s-o ducă şi pe fiica sa, Chieko.

Singura piedică era că lui Takichiro nu-i plăcea ploaia, iar sărbătoarea tăierii bambusului se ţinea la douăzeci iunie şi cădea chiar în toiul perioadei ploioase. În nouăsprezece a plouat straşnic.

— Plouă foarte tare. Nu cred că se opreşte pînă mîine, spuse Takichiro privind des înspre cer.

— Mie nu-mi pasă de ploaie, tată.

— Dar ce vreme, totuşi, spuse tata.

Şi în douăzeci iunie, aerul era tot apăsător şi umed.

— Închideţi ferestrele şi trageţi obloanele. Umezeala asta strică stofele ! porunci Takichiro vînzătorilor.

— Nu ne ducem la Kuramadera, tată ? întrebă Chieko.

— Las' c-o să fie şi la anu' ! N-are nici un rost să te agiţi. Ce să căutăm pe ceaţa asta la templu ?

La ceremonia tăierii bambusului nu slujesc preoţi adevăraţi ci nişte aşa-numiţi „preoţi", în marea lor majoritate ţărani. Cu o zi înainte,

pe niște bușteni așezați în dreapta și-n stînga galeriei centrale, se leagă cîte patru tulpini de bambus groase și patru mai subțiri. Celor groase li se taie rădăcinile și li se lasă frunzele. Ele sînt bărbații. Cele subțiri reprezintă femeile și lor li se lasă rădăcinile.

De cînd e lumea, locul din stînga al galeriei principale s-a numit „Tamba", iar cel din dreapta „Omi".

Oamenii care participă la ritual poartă haina tradițională de mătase aspră, sandale de pai în picioare, șnurul pentru suflecatul mînecilor și două paloșe; pe cap au o eșarfă budistă din cinci feluri de materiale împletite, cum a purtat viteazul Benkei, iar șoldurile și le împodobesc cu frunze. Toporișca pentru tăiat bambus e păstrată într-o traistă anume, făcută din brocart. Tot alaiul, cu un conducător în frunte, se îndreaptă spre poarta de la intrare.

Ceremonia începe pe la prînz.

Un preot îmbrăcat în odăjdii de sărbătoare dă semnalul suflînd într-un corn, și tăiatul bambusului începe.

Doi paji i se adresează marelui preot rostind în cor: „Trăiască Sărbătoarea tăierii bambusului!"

Apoi își iau fiecare locul, unul în dreapta, celălalt în stînga și rostesc lauda bambusului:

„Minunat este bambusul de Omi!"
„Minunat este bambusul de Tamba!"

Tăietorii de bambus taie întîi bambusul bărbat pe buturugă, bambusul femeie rămînînd

la locul lui. După aceea pajii anunță pe marele preot:

„Tăietorii au isprăvit!"

Preoții intră în altar și încep să citească rugăciuni. În loc de flori de lotus se resfiră pe jos un buchet de crizanteme de vară. Marele preot coboară în fața altarului, deschide evantaiul lui din lemn de chiparos și-l ridică și-l coboară de trei ori.

Cîte doi preoți se-ndreaptă acum spre Tamba și Omi și-n timp ce alaiul strigă: „Hoooooo...!", ei taie bambusul în trei.

În timp ce Takichiro se codea, din cauza ploii, dacă să se ducă sau nu cu Chieko la sărbătoarea tăierii bambusului, pe ușa prăvăliei intră Hideo. Ținea sub braț un pachet învelit în pînză.

— Am terminat în sfîrșit obiul pentru stimata domnișoară, spuse el.

— Obiul...? întrebă Takichiro surprins. Un obi pentru fiica mea?

Hideo se lăsă într-un genunchi lipindu-și palmele cu smerenie.

— E cumva modelul cu lalele? întrebă înveselit Takichiro.

— Nu, modelul conceput de dumneavoastră la mănăstirea de maici, răspunse serios Hideo. Atunci m-am purtat urît, domnule Sata. Iertați-mă, pentru lipsa mea de stăpînire.

Takichiro se simți mișcat pînă-n adîncul sufletului.

— Da' de unde! M-am lăsat și eu puțin furat de pasiunea mea. Asta a fost tot. Dumneata

m-ai dojenit, şi bine ai făcut. Asta m-a adus la realitate şi trebuie să-ţi mulţumesc.

— V-am adus acum obiul pe care v-am promis că am să-l ţes.

— Cum ? se arătă şi mai surprins Takichiro. Păi modelul l-am mototolit şi l-am aruncat în pîrîul de lîngă casa dumneavoastră.

— Da ?... L-aţi aruncat ? se miră Hideo şi adăugă cu o linişte cuceritoare. Eu unul l-am văzut o singură dată, dar mi-a rămas foarte bine întipărit în minte.

„E un adevărat specialist, nimic de spus," gîndi Takichiro. Dar se posomorî.

— Aş vrea să ştiu un lucru, domnule Hideo, vorbi el ! De ce-ai ţesut acest model, pe care eu unul l-am aruncat în apă ?... De ce l-ai ţesut ? repetă Takichiro întrebarea şi-l cuprinse un sentiment care nu era nici supărare, nici tristeţe. „E lipsit de căldură şi de inimă. Are în el ceva sălbatic şi nesănătos..." Aşa ai spus, dumneata, domnule Hideo.

Hideo tăcea.

— Asta m-a făcut să arunc modelul în apă cînd am ieşit de la dumneavoastră.

— Iertaţi-mă, domnule Sata !

Hideo se înclină iarăşi smerit cu palmele împreunate.

— Eram obosit şi enervat fiindcă lucram la nişte ţesături fără valoare, şi asta a făcut să mi se urce furia la cap.

— Ţi s-a urcat la cap, da. Şi mie. Îţi dai seama, la o mănăstire de maici e linişte, nimic de spus, dar totuşi să nu vezi toată ziua pe nimeni decît o călugăriţă de peste şaizeci

de ani şi o servitoare bătrînă la masă... Mă simţeam singur acolo, foarte singur... în timp ce ştiam că acasă treburile prăvăliei merg tot mai prost. De aceea am pus la inimă ce mi-ai spus dumneata, domnule Hideo. Ce nevoie are un comerciant ca mine să creeze modele ? Şi, pe deasupra, lucruri atît de ieşite din comun... Şi totuşi !

— M-am gîndit şi eu bine la toate astea, iar după întîlnirea cu stimata domnişoară am reflectat din nou.

— Şi... ?

— Fiţi atît de bun şi uitaţi-vă la acest obi ! Dacă n-are să vă placă, vă rog să-l tăiaţi aici imediat în bucăţele !

— Bine, spuse Takichiro şi dădu din cap. O chemă apoi pe fiica sa care se afla în biroul procuristului :

— Chieko, Chieko !

Chieko se ridică de la masa procuristului şi veni în cameră.

Hideo, cu sprîncenele lui stufoase încruntate şi cu buzele strînse părea un om foarte sigur pe sine, dar în timp ce desfăcea ambalajul, un tremur îi cuprinse totuşi vîrfurile degetelor.

Vădit stînjenit să discute cu Takichiro, îşi îndreptă toată atenţia spre Chieko :

— Priviţi-l, domnişoară Chieko ! E modelul conceput de tatăl dumneavoastră.

Spunîndu-i asta, îi înmînă sulul cu obiul ţesut pe amîndouă părţile şi rămase nemişcat deoparte.

Nici n-apucă bine să desfacă sulul la un capăt, că fata și exclamă :

— O, tată ! Mi se pare că-i după tablourile lui Klee. La Saga l-ai făcut ?

Și-l mai desfășură puțin pe genunchi.

— Vai, ce frumos !

Takichiro tăcea posac. Dar, în sinea lui, tot nu se putea dumiri cum de putuse Hideo să-și întipărească așa de bine modelul în minte.

— Tată ! izbucni Chieko cuprinsă de o fericire copilărească, ce obi frumos !

Takichiro nu spunea nici acum nimic.

Fata pipăi țesătura și i se adresă politicoasă lui Hideo :

— E atît de bine țesut !

— Ei ! spuse Hideo rămînînd tot cu capul plecat.

— Pot să mă uit mai departe ?

— Dar, vă rog, răspunse Hideo.

Chieko se ridică și desfășură tot obiul în fața lor. Rămase apoi cu o mînă sprijinită de umărul tatălui ei, admirîndu-l.

— Ce spui, tată ?

Dar tatăl ei tăcea.

— Nu-i frumos, spune ?

— Ți se pare într-adevăr frumos ? vorbi Takichiro.

— Da, tată ! Îți mulțumesc foarte mult.

— Uită-te mai bine la el !

— Pentru că-i un model cu totul nou, trebuie să-i găsim și un chimono potrivit... E un obi minunat !

— Da ? Ei, dacă-ți place așa de mult, mulțumește-i domnului Hideo !

— Mulțumesc frumos, domnule Hideo !

Și Chieko îngenunche în spatele tatălui ei pe podea, înclinîndu-se în semn de mulțumire spre Hideo.

— Chieko ! făcu Takichiro... Chiar găsești că acest obi are armonie ? Căldură și suflet... ?

— Cum ? se fîstîci Chieko. Armonie... ? și mai aruncă o privire spre obi. Păi, dacă e vorba de armonie, depinde și de chimono, și de cine îl poartă, nu ?... Astăzi se poartă haine care în mod intenționat nu au nici o armonie...

— Hmm ! și Takichiro dădu din cap. Da, Chieko, așa a spus domnul Hideo cînd i-am arătat modelul, că-i lipsește armonia, drept care tatăl tău l-a aruncat în apă la ieșirea din atelierul domnului Hideo.

Chieko nu mai înțelegea nimic.

— Și acum, închipuie-ți că ceea ce a țesut și ne-a adus aici domnul Hideo seamănă pînă-n cele mai mici amănunte cu modelul tatălui tău... chiar dacă sentimentul pe care ți-l trezește culoarea țesută în pînză e cu totul altul.

— Fiți indulgent, domnule Sata !

Și Hideo, împreunîndu-și din nou smerit palmele urmă :

Domnișoară Chieko n-aș vrea să fiu prea îndrăzneț, dar vă rog, aveți bunătatea și legați-vă puțin cu acest obi.

— Aşa, în chimonoul ăsta... ? spuse Chieko. Se ridică totuşi şi-şi înveli de cîteva ori şoldurile cu eşarfa, după care rămase în faţa lor, radiind de bucurie. Era fermecătoare. Se-nsenină şi Takichiro.

— Domnişoară Chieko! spuse Hideo cu ochi strălucitori, aceasta este o capodoperă a tatălui dumneavoastră !

Capitolul al cincilea

SĂRBĂTOAREA GION

Chieko ieşi din casă, cu un coş mare pentru cumpărături pe braţ. Se ducea la prăvălia Yubahan din cartierul Fuyamachi. Traversînd strada Miike, ca să ajungă acolo, se opri cîteva clipe să privească cerul, ce se boltea roşu de la munţii Hiei pînă la cei de Miazănoapte.

Amurgul se lăsase cam devreme pentru zilele acelea lungi de vară, ştergînd cu o pensulă roşie cenuşiul monoton al cerului. Nu părea într-adevăr că întreaga boltă cerească era cuprinsă de flăcări ?

Era un spectacol cum nu mai văzuse niciodată.

Chieko se privi în oglinda mică de buzunar şi văzu că şi faţa ei era înroşită de văpaia cerului.

„De neuitat! Așa ceva nu se poate uita o viață întreagă... Oare inima omului e-n stare să ardă cu o asemenea văpaie ?"

Munții de Miazănoapte și Hiei rămăseseră ca niște pete mari de un albastru închis, strivite de focul cerului.

La prăvălia Yubahan se găseau tot felul de preparate de yuba[1], de la botan-yuba pînă la rulouri yawata.

— S-a ostenit domnișoara pînă la noi ? Acum, cu ocazia sărbătorilor Gion, nu ne mai vedem capul de treburi. Sîntem nevoiți să refuzăm orice cereri în afară de cele ale prea stimaților noștri clienți permanenți.

Era o prăvălie în care de cînd se știe nu se pregătea marfa decît la comandă. Și nu era singura, în Kyoto existînd chiar și brutării de acest fel.

— Iată că a venit iarăși sărbătoarea Gion ! Mulțumim clienților noștri statornici care cumpără de la noi de ani de zile ! mai spuse băcăneasa și umplu coșul lui Chieko cu de toate.

Rulourile yawata, de pildă, care-s umplute cu țipar, se fac jeleu de fasole uscată. Jeleul botan seamănă cu zarzavatul prăjit în brînză de vaci cu fasole, dar mai are și nuci de Gingo.

Această prăvălie Yubahan exista de vreo două sute de ani. Fusese cruțată pînă și de marele incendiu, cunoscut sub numele de „Focul Dondon". Și se păstra așa, cu foarte puține schimbări, cum ar fi ferestrele mici de sticlă

[1] Soia.

din acoperiș și cuptorul de cărămidă în care se prepara jeleul de fasole.

— Înainte vreme făceam focul cu mangal, dar cînd se încingea cuptorul cădea puțin praf de cărbune și rămînea pe jeleu, de aceea am trecut la rumeguș, explică băcăneasa.

Pe cuptor erau înșirate în ordine una lîngă alta niște tingiri patrate. În ele se fierbe zeama vîscoasă de fasole pînă prinde pojghiță. Pojghița e culeasă cu niște bețișoare de bambus și pusă la uscat pe alte bețe de bambus fixate unul deasupra celuilalt. E o treabă care cere multă îndemînare. Apoi, pe măsură ce se usucă, jeleul e agățat tot mai sus.

Chieko intră în atelierul din interiorul casei și puse mîna pe vechiul stîlp al clădirii. De cîte ori venise aici cu mama ei, aceasta nu uita niciodată să mîngîie stîlpul acesta.

— Cel fel de lemn e ? întrebă Chieko.

— Lemn de Hinoki. E înalt, așa-i ? și drept ca o lumînare...

Chieko mîngîie și ea vechiul și respectabilul stîlp și-apoi părăsi prăvălia.

Cu cît se apropia de casă, cu atît auzea mai bine acordurile instrumentelor care pregăteau muzica pentru sărbătoarea Gion.

Unii vizitatori, care vin de departe, își închipuie că sărbătoarea Gion ține numai cît ziua de 17 iulie, cînd are loc marea procesiune a carelor alegorice. Pentru că ei sosesc, cel mai devreme, la sărbătoarea din seara de ajun.

Dar adevărul este că festivitățile Gion se-ntind toată luna a șaptea a anului.

Încă din prima zi a lunii, în diversele cartiere ale orașului, care participă fiecare cu carul său alegoric, începe să se facă „vestirea carului" către zeul al cărui hram îl are și răsună muzica de sărbătoare.

În fruntea procesiunii se află, firește, carul cu halebarde al primului paj al sărbătorii, iar locul celorlalte se trage la sorți. Ritualul acestei trageri la sorți e îndeplinit, într-o anumită ordine, de însuși primarul orașului și are loc în a doua sau a treia zi a lunii iulie.

Halebardele erau montate pe care cam cu o zi înainte de procesiune, dar începutul propriu-zis al sărbătorii poate fi socotit „spălatul lecticii zeilor", care are loc pe podul Ohashi de pe rîul Kamo. Spălatul lecticii e oficiat de preoți shintoiști, care stropesc jilțul zeilor cu ramuri ale pomului sfînt Sakaki, înmuiate în apa rîului.

De-abia într-a unsprezecea zi a lunii, primul paj sosește la templul Gion. Pajul, care va conduce apoi primul car cu halebarde, vine la templu călare, însoțit de o suită. E îmbrăcat în străvechile haine de sărbătoare și poartă pe cap pălăria înaltă de ceremonii. Cu acest prilej i se acordă însemnele rangului al cincelea, căci rangurile mai mari aparțin nobilimii de la curte.

Pentru că în credința de demult străvechile zeități japoneze dăinuiau alături de cele budiste, cei doi însoțitori, din stînga și din dreapta pajului, îi reprezentau pe bodhisattva Kannon și pe bodhisattva Shisei. Cununia pajului cu un zeu, simboliza natura divină a rangului obținut de el.

— Ce amuzant! Dar ce, eu nu-s bărbat!? spusese Mizuki Shinichi pe cînd era băiat mic și fusese ales ca paj al sărbătorii.

Alta dintre ceremoniile ce se îndeplinesc este și aceea a „focului străin". Ceea ce înseamnă că i se servește pajului o mîncare gătită pe alt foc decît cel de la el de acasă. Se spune că astăzi lucrurile s-au mai simplificat și că totul se reduce la a se scăpăra cremenea deasupra farfuriei pajului. Se mai spune că el i-ar îndemna cu această ocazie pe-ai lui strigînd : „Scăpărați, focul! Scăpărați focul!", dar asta nu e sigur.

În orice caz, rolul pajului nu se rezumă numai la ziua marii procesiuni. El are multe de îndeplinit și suportat. Astfel, de exemplu, trebuie să facă un tur de salut în cartierul de unde provine carul său cu halebarde. Ce mai, una peste alta, toate treburile astea îi ocupă întreaga lună.

Pentru cetățenii din Kyoto, adevărata plăcere a acestei sărbători nu o reprezintă atît ziua de 17 iulie, cînd are loc marea procesiune, cît atmosfera feerică a sărbătorii din ajunul zilei.

Ei bine, această zi de ajun nu mai era departe.

Și la Chieko acasă au fost scoase zăbrelele dinspre stradă și toată lumea era cuprinsă de forfota pregătirilor. Pentru ea, o fată crescută în Kyoto și pe deasupra și fiica unui mare negustor care locuia aproape de Aleea a patra, ținînd astfel de templul Yasaka din Gion, sărbătoarea Gion era ceva care nu mai prezenta

cine știe ce interes. Era sărbătoarea verii din „lunile fierbinți din Kyoto" — și atît.

Cea mai plăcută amintire a lui Chieko de la aceste sărbători era figura lui Shinichi trecînd ca paj pe carul cu halebarde. Imaginea lui Shinichi îi revenea în minte de fiecare dată cînd se-aprindeau lampioanele în jurul carului festiv și-ncepea să cînte muzica specifică a sărbătorii Gion. Pe atunci nici Shinichi nici Chieko nu aveau mai mult de șapte, opt ani.

— Ați mai văzut vreodată un copil atît de frumos ! exclamau oamenii din mulțime. Parcă ar fi o fetiță !

Chieko alerga în urma convoiului, însoțindu-l pe Shinichi pretutindeni. Era lîngă el cînd i s-a acordat la templul Gion gradul de general de rangul al cincilea al curții, și l-a urmat cînd halebarda lui a fost purtată prin tot cartierul.

Shinichi, îmbrăcat în costumul de paj și însoțit de cei doi scutieri ai săi, se oprise în fața casei lui Chieko și striga :

— Unde-i micuța Chieko ?! Unde-i micuța Chieko ?!

Și Chieko se uitase la el și se făcuse roșie ca focul. Fața ei nu era decît bronzată de soarele verii, pe cînd fața lui Shinichi era fardată și buzele îi erau date cu roșu. Chieko era îmbrăcată într-un chimono simplu de vară, cu un obi cu buline roșii. Stătea cu copiii din vecini lîngă lavița răsturnată, sub fereastra cu zăbrele, și se juca aprinzînd artificii.

Și de data asta, cînd se aprinseră lampioanele carelor alegorice și începu să cînte muzica, lui Chieko îi apăru înaintea ochilor imaginea lui Shinichi de atunci.

— Chieko, nu vrei să mergi în seara asta la serbare ? o întrebă mama ei după cină.

— Și mama ?

— Mama are musafiri și nu poate să plece de acasă.

După ce ieși în stradă, Chieko o porni repede, făcîndu-și cu greu loc printre oameni. Aleea a patra era ticsită de lume.

Dar Chieko știa dinainte pe ce străzi stăteau carele alegorice și privea veselă în jur. Dinspre carele alegorice se auzea muzică. Trase o fugă pînă la „altarul provizoriu al zeilor", unde cumpără niște lumînări de ceară să le aprindă în fața zeilor mutați aici pe timpul serbării. Acest altar pentru zeii din templul Yasaka se afla în partea de sud, la capătul străzii Shinkyogoko, acolo unde se termină Aleea a patra.

Ajunsă aici, zări o fată care-și făcea cele șapte drumuri de rugăciune. Deși nu-i putu vedea decît spatele, o recunoscu pe dată.

Cînd faci cele șapte drumuri de rugăciune, trebuie ca după fiecare rugăciune să te îndepărtezi de altarul zeilor și-apoi să te-ntorci ca să te rogi din nou, de șapte ori. În tot acest timp nu ai voie să schimbi o vorbă cu nimeni, nici măcar cu cel mai bun prieten.

— Vai ! aproape că strigă Chieko cînd o recunoscu pe fată și, parcă dintr-un impuls interior, începu să facă și ea cele șapte drumuri de rugăciune.

După fiecare rugăciune fata se îndrepta spre apus. Chieko își făcu drumurile spre răsărit. Dar fata făcea totul cu mai mult suflet și părea să se roage mai profund decît Chieko.

Drumurile lui Chieko fiind mai scurte, ea le termină aproape o dată cu fata. Aceasta o privi țintă și-ndelung, de parcă n-ar mai fi fost în stare să-și întoarcă ochii.

— Pentru ce te-ai rugat ? o întrebă Chieko.

— M-ai văzut ?

Vocea fetei tremura de emoție.

— M-am rugat să-mi regăsesc sora pierdută, spuse ea apoi... Tu ești sora mea ! Voința divină a făcut să ne întîlnim.

La aceste cuvinte, ochii i se umplură de lacrimi.

Era într-adevăr fata din satul cedrilor de pe Muntele de Miazănoapte.

Locul unde se aflau ele era luminat de lampioanele sfințite din jurul altarului și de lumînările aprinse de cei veniți să se închine. Lacrimile fetei nu se sfiau însă de lumină. Îi sclipeau pe obraji, răsfrîngînd flăcările lumînărilor.

Chieko își înghiți, curajoasă, propriile ei lacrimi și spuse :

— Eu sînt singură la părinți. Nu am nici o soră. Nici mai mică, nici mai mare.

Dar fața îi era albă ca ceara.

Fata venită dintre cedrii Munților de Miazănoapte suspina.

— Am înțeles ! Iartă-mă. Te rog să mă ierți, repeta ea. Am greșit, dar fără voia mea. De

mic copil mă macină neîncetat dorul după sora mea, după unica mea soră.

Chieko tăcea.

— Am fost două fete gemene, așa că nu știu dacă ea era mai mare sau mai mică decît mine...

— Se poate întîmpla ca două persoane să semene.

Fata încuviință din cap, dar lacrimile-i șiroiau pe obraz. Își scoase batista, își șterse fața și întrebă :

— Unde te-ai născut ?

— Aici aproape, în cartierul marilor magazine.

— Da ? Și pentru ce te-ai rugat adineaori zeilor ?

— Pentru fericirea și sănătatea mamei și tatălui meu.

De data asta tăcu fata.

— Și tatăl tău ? întrebă Chieko.

— Tot ce știu despre el am aflat de la oamenii din sat... E mult de atunci. Eu de-abia ce mă născusem. S-a întîmplat la curățatul cedrilor. A sărit greșit de pe un pom pe altul și a căzut. Era un loc blestemat.

Chieko simți ca o împunsătură în coșul pieptului.

„...Ce mult îmi plăcea să merg în satul acela și de fiecare dată mă simțeam atrasă de minunatul munte cu cedri. Poate că mă chema sufletul tatălui meu ? Fata vorbește despre două gemene. Oare stînd cocoțat în cedru, tatăl meu adevărat s-o fi gîndit că m-a abandonat pe mine, copilul geamăn nedorit, și asta l-o fi

făcut să nu fie atent și să se prăbușească ? Da, cred că așa s-a întîmplat."

Pe fruntea lui Chieko apărură broboane reci de sudoare. Simți că larma oamenilor de pe străzi și muzica sărbătorească se tot îndepărtează și i se făcu negru în fața ochilor.

Fata de pe Muntele de Miazănoapte puse mîna pe umărul lui Chieko și-ncepu să-i șteargă ușor fruntea.

— Mulțumesc, spuse Chieko, și apoi luă batista fetei și-și șterse singură fruntea.

Fără să bage de seamă, puse apoi batista în buzunarul ei.

— Și mama ta ? întrebă Chieko șoptit.

— Și mama... !

Fata se opri.

— Probabil, urmă ea, am venit pe lume în satul mamei mele, undeva și mai departe în munți. Dar și mama...

Chieko nu mai întrebă nimic.

Lacrimile fetei de pe Muntele de Miazănoapte erau lacrimi de bucurie. După ce le plînse, fața îi rămase senină.

Chieko, în schimb, își pierduse într-atîta cumpătul, încît se simțea amețită. Nu era omul care să poată să-și revină și să se liniștească imediat. Doar frumusețea sănătoasă a fetei avu darul să-i mai dea puteri. Chieko nu știa să se bucure așa de simplu și de firesc cum știa fata asta. În privirile ei se citea tot mai multă și mai multă suferință.

Și cum stătea așa descumpănită, fata îi întinse mîna dreaptă :

— La revedere !

Chieko luă mîna ce i se întindea. Era o mînă aspră. Cu totul altfel decît mîna ei delicată. Asta nu părea însă să o stînjenească de loc pe fată. I-o strînse zdravăn și repeta :

— La revedere !

— De ce așa de repede ?

— Ah, sînt atît de fericită...

— Cum te cheamă ?

— Naeko.

— Naeko ? Pe mine mă cheamă Chieko.

— Sînt o simplă muncitoare, dar satul e mic și dacă întrebi de Naeko, știe oricine să-ți spună unde mă găsești.

Chieko dădu din cap.

— Spune, nu-i așa că ești foarte fericită ?

— Da.

— N-am să povestesc nimănui despre întîlnirea noastră din astă-seară. Jur ! Singurii care o știu sînt zeii din altar.

Erau surori gemene, da, însă de condiții sociale diferite ! Asta era ceea ce voia să spună Naeko, gîndi Chieko. Își căuta zadarnic cuvintele. Și totuși ea, Chieko, fusese cea abandonată.

— La revedere ! mai spuse o dată Naeko. Să ne despărțim înainte de a atrage luarea aminte.

Chieko își simțea inima grea.

— Casa noastră e foarte aproape, spuse ea. Vino cu mine, Naeko, cel puțin pînă în fața casei noastre !

Naeko clătină din cap :

— Și familia ta... ?

— Familia mea ? Nu e decît tata și mama...
— Așa mi-am închipuit și eu. Ai fost crescută de ei cu toată dragostea, nu ?
Chieko o luă de braț :
— Hai să nu mai stăm aici !
— Da, într-adevăr..
Naeko se mai duse o dată la altarul zeilor și se-nchină smerită. Chieko se grăbi să facă la fel.
— La revedere ! spuse Naeko pentru a treia oară. Avem multe să ne spunem. Vino, te rog, o dată în sat la noi ! O să ne ducem în pădurea de cedri unde nu ne vede nimeni.
— Mulțumesc, am să vin.
Dar fără să se fi vorbit, porniră amîndouă spre podul Olashi de pe Aleea a patra croindu-și împreună drum prin mulțime.

Curtea templului Yasaka e foarte întinsă și oamenii din împrejurimi nu se mulțumesc cu sărbătoarea serii din ajun și cu procesiunea carelor cu halebarde, ci o țin mai departe, tot într-o sărbătoare. Prăvăliile rămîn deschise și-s împodobite cu paravane și alte obiecte decorative. Înainte vreme se puteau vedea printre aceste gravuri vechi în lemn de Ukiyoe tablouri ale școlii Kano, sau în stil Yamato, sau chiar cîte un paravan dublu de Sotatsu. Printre tablourile de gen erau și așa-numitele paravane Namban, reprezentînd europeni îmbrăcați în elegante costume din Kyoto. În orice caz, toate aceste tablouri nu făceau decît să exprime avîntul sănătos al locuitorilor din Kyoto.

Chiar și la carele alegorice aveai multe de văzut : brocarturi din China, goblenuri, țesături de lînă, damast de mătase, broderii și multe altele. La marele fast al stilului Mamoyama se asociau și minunățiile importate din alte țări.

Interioarele carelor alegorice erau și ele decorate cu tablouri de pictori celebri. Stîlpul principal al carului, care părea coada unei lănci uriașe, ar fi după tradiție catargul uneia din corăbiile care aparținuseră pe vremuri unei concesiuni a Shogunatului.

Muzica Gion are o desfășurare melodică simplă, dar în realitate, la baza ei stau douăzeci și șase de variațiuni, care după cît se spune, seamănă cu muzica spectacolelor Mibu sau cu aceea de la vechea curte imperială.

Muzica răsună cel mai tare la sărbătoarea serii din ajun, cînd carele alegorice strălucesc în lumina șirurilor nesfîrșite de lampioane.

Dincolo de podul Ohashi din Aleea a patra nu se mai văd astăzi care cu halebarde, dar se spune că înainte vreme șirul lor se întindea pînă la templul Yasaka.

În apropiere de podul Ohashi, Chieko, înghesuită de lume, rămase puțin în urma lui Naeko.

Naeko îi spusese de trei ori „La revedere !", dar Chieko nu se putea hotărî dacă să se despartă de ea sau s-o însoțească pînă-n fața casei lor. Sau, cel puțin, pînă într-un loc de unde ar putea să-i arate casa. Simțea crescînd în ea un val de dragoste adîncă pentru Naeko.

— Stimată domnişoară ! Domnişoară Chieko auzi Naeko pe cînd voia să traverseze podul. Era Hideo care o strigase şi care acum se-ndrepta spre ea luînd-o drept Chieko.

— Aţi venit singură la serbare... ?

Naeko nu ştia ce să facă. Însă nu întoarse capul după Chieko care se ascunse repede printre oameni.

— E o vreme frumoasă, nu-i aşa ? i se adresă în continuare Hideo lui Naeko. După cum strălucesc stelele, are să fie şi mîine vreme frumoasă...

Naeko îşi ridică privirile spre cer. Ce să răspundă ? Fireşte că habar n-avea cine-i Hideo.

— Îmi pare rău că deunăzi m-am purtat foarte urît cu tatăl dumneavoastră. Spuneţi-mi obiul vă place ? urmă Hideo.

— Poftim ?

— Tatăl dumneavoastră nu a fost mînios după aceea ?

— Ah !

Naeko, nepricepînd nimic din toate astea, nu ştia ce să spună. Nu întoarse însă nici de data asta capul să o caute pe Chieko.

Era încurcată de-a binelea. Dacă tînărul era o cunoştinţă de-a lui Chieko, atunci de ce nu se grăbea Chieko să se apropie !?

Tînărul nu-i displăcea lui Naeko, cu toate că avea o expresie cam posacă, gîtul cam gros şi umerii prea laţi. Socotind după cele ce spusese despre obi, se părea să fie un ţesător din Nishijin. Cine stă ani în şir aplecat deasupra războiului de ţesut, nu-i de mirare că are o asemenea înfăţişare.

— Nu sînt decît un om simplu şi n-am ştiut să găsesc cuvintele cele mai potrivite pentru modelul tatălui dumneavoastră, dar după aceea mi-am bătut capul o noapte întreagă şi dimineaţa m-am apucat de ţesut spuse Hideo.

Naeko tăcea.

— Cel puţin, l-aţi purtat măcar o dată ?

— Ah ! exclamă din nou Naeko, cam în doi peri.

— Cum v-a plăcut ?

În ciuda faptului că pe podul Ohashi era mai puţină lumină decît pe străzi şi că erau înghesuiţi de oameni din toate părţile, lui Naeko i se păru totuşi foarte curios că tînărul o confundase cu Chieko.

De-ar fi fost două surori gemene crescute împreună în aceeaşi casă, ar fi fost desigur greu de deosebit, dar trăiau în condiţii atît de diferite una de cealaltă şi crescuseră în cu totul alte locuri. N-o fi miop, tînărul ăsta care-i vorbea ? se întrebă Naeko.

— Domnişoară ! Aş vrea să mai ţes un obi pentru domnişoara Chieko, să-l ţes după o idee a mea. Aş dori să vi-l dăruiesc de ziua mea de naştere. Împlinesc treizeci de ani. Îmi permiteţi, domnişoară ?

— Oh, mulţumesc ! bîigui Naeko.

— Zeii vor binecuvînta acest obi, căci ne-am întîlnit în seara sărbătorii zeilor Gion.

Naeko tăcea.

Chieko nu vrea ca bărbatul acesta să afle că sîntem surori gemene şi de aceea nu vine încoace, gîndi Naeko.

— La revedere ! spuse ea.

Hideo rămase surprins.

— Bine, la revedere ! Îmi îngăduiţi deci să ţes un obi pentru dumneavoastră ? Se va potrivi pentru sezonul frunzelor de toamnă... mai spuse el, vrînd parcă să-şi ia astfel toate asigurările şi apoi se-ndepărtă.

Naeko privi în jur, dar Chieko nu era de găsit. Tînărul de adineauri, cu toată vorbăria lui despre obi, nu însemna nimic pentru Naeko pe lîngă bucuria vie pe care o simţea că o găsise pe Chieko prin voinţa zeilor, în faţa altarului.

Se sprijini de balustrada podului şi privi îndelung la jocul luminilor ce se răsfrîngeau în apă. O porni apoi agale mai departe, mergînd de-a lungul balustradei. Voia să se mai ducă şi pînă la templul Yasaka, ce se afla la capătul Aleii a patra.

Cînd ajunse în mijlocul podului o zări pe Chieko stînd de vorbă cu doi tineri.

— Ah ! exclamă ea fără voia ei.

Trecu repede mai departe. Îi părea rău că-i văzuse pe cei trei.

Ce-or fi discutînd oare Naeko şi Hideo ? se gîndi Chieko. Hideo o confundase desigur cu ea şi ce încurcată s-o fi simţit biata Naeko !

De fapt, ar fi fost de datoria ei să se ducă la ei. Dar nu numai că nu făcu asta, ci cînd îl auzise pe Hideo strigînd „Domnişoară Chieko !", se ascunse în mulţime. De ce se purtase astfel ?

Întîlnirea cu Naeko în faţa altarului zeilor o zdruncinase mult mai mult pe Chieko decît pe fata din Munţii de Miazănoapte. Naeko ştiuse dintotdeauna că avea o soră geamănă. Chieko, în schimb nu se gîndise nici măcar în vis la aşa ceva şi pentru ea totul fusese prea neaşteptat. Bucuria lui Naeko că-şi găsise sora nu găsea încă ecou în sufletul lui Chieko. Afla totuşi acum pentru prima oară că tatăl ei adevărat murise prăbuşindu-se dintr-un cedru şi că mama care o născuse murise şi ea foarte tînără, şi asta îi înfipsese un cuţit în inimă.

Pînă acum nu prea dăduse atenţie vorbăriei vecinilor cum că ar fi un copil de pripas. Şi în mod intenţionat nici nu voise să scormonească trecutul ca să afle cine şi unde erau adevăraţii ei părinţi. Tot n-ar fi aflat nimic, şi la ce bun să scormonească dacă Takichiro şi Shige o iubeau aşa de mult !

Nu, ceea ce aflase în această sărbătoare a serii de ajun nu o făcea de loc fericită. Şi totuşi, simţea crescînd în ea un val cald de iubire pentru sora ei Naeko.

„Inima ei e mai pură decît a mea şi trupul ei e călit de muncă," îşi spuse Chieko. „Poate că va veni odată vremea cînd va putea să-mi fie sprijin în viaţă..."

Şi cum trecea aşa adîncită în gînduri peste podul Aleii a patra, o strigă cineva : „Chieko ! Chieko !"

Era Shinichi.

— De ce umbli singură ? Eşti foarte palidă, ce-i cu tine ?

— Oh ! Shinichi ! exclamă Chieko, trezindu-se din gînduri. Ce drăguț erai tu pe carul cu halebarde, îți mai aduci aminte ?

— Nu era un lucru ușor. Ei, dar a rămas o amintire plăcută, nu ?

Shinichi nu era singur.

— Ți-l prezint pe fratele meu mai mare, care e ultimul an la universitate.

Fratele mai mare făcu o plecăciune cam stîngace. La înfățișare, semăna cu fratele lui mai mic.

—Shinichi a fost un copil cam plăpînd. Drăguț, dar mai mult ca o fetiță. De aceea s-a și lăsat împopoțonat ca paj de sărbători ! spuse fratele mai mare rîzînd zgomotos.

Ajunseseră în mijlocul podului. Pe Chieko o impresionase expresia energică a fratelui lui Shinichi.

— În seara asta ești foarte palidă și pari tristă, Chieko ! spuse Shinichi.

— Poate din cauza luminii de aici de pe pod, încercă ea să găsească o scuză, și căută să pară mai sigură pe sine.

— Ei, în definitiv de ce să nu poată fi și tristă o fată singură în seara asta plină deatîta forfotă și veselie ! spuse fratele lui Shinichi.

— Nu, nu se poate ! exclamă Shinichi, și o trase pe Chieko spre parapet. Ia sprijină-te puțin aici !

— Trebuie să-ți mulțumesc ?

— Eu zic că nu e cine știe ce curent deasupra rîului...

Chieko își duse o mînă la frunte, de parcă ar fi vrut să-și acopere ochii.

— Spune, Shinichi, cîți ani aveai cînd ai fost paj pe carul cu halebarde ?

— Ei, după toate socotelile, să tot fi avut șapte ani. Adică era cu un an înainte de a mă duce la școală.

Chieko dădu din cap și tăcu. Vru să-și șteargă sudoarea rece de pe gît și de pe frunte și băgînd mîna în buzunar, dădu peste batista lui Naeko. Tresări speriată.

O, cu batista asta își ștersese Naeko lacrimile ! N-ar fi vrut s-o scoată din buzunar. În cele din urmă o mototoli în palmă și-și șterse totuși fruntea. Simțea că-i pe cale să izbucnească în plîns.

Shinichi părea îngrijorat. Știa prea bine că nu e felul lui Chieko să mototolească așa batistele și să le strecoare în buzunar.

— Ai febră, Chieko ? Nu te scutură cumva frigurile ? Știi, vara e mai periculos. Trebuie să te duci imediat acasă... O conducem acasă, nu-i așa, frate ?

Fratele lui Shinichi încuviință din cap. Pînă acuma nu-și luase o clipă ochii de la Chieko.

— Nu-i nevoie, e foarte aproape de aici, spuse fata.

— Tocmai pentru că e aproape, o ducem acasă, hotărî fratele mai mare.

Și se-ntoarseră toți trei de la mijlocul podului Ohashi.

— Știi, Shinichi, că atunci cînd ai fost paj am fugit și eu cu tot alaiul în urma carului tău cu halebarde ? întrebă Chieko.

— Fireşte, îmi aduc aminte, răspunse Shinichi.

— Erai tare mic pe atunci.

— Da, eram mic. Un paj adevărat n-are voie să fie neastîmpărat şi nici să tragă cu ochiul într-o parte sau alta, dar tot am simţit eu că o fetiţă mititică fuge tot timpul alături de car. A avut ce alerga nu glumă în înghesuiala aceea...

— N-o să mai putem fi niciodată mici, nu-i aşa ?

— Ce-ţi veni şi ţie !? exclamă Shinichi, îngrijorat de ce s-o fi întîmplat în seara asta cu Chieko.

Cînd ajunseră la ea acasă, fratele lui Shinichi salută foarte politicos pe părinţii lui Chieko. Shinichi rămase în spatele fratelui său.

Takichiro şedea cu musafirul său în salonul din spate cinstindu-se cu ocazia sărbătorilor cu vin de orez. Mai bine zis îi ţinea tovărăşie musafirului, că de băut nu prea bea. Shige îi servea.

— M-am întors, spuse Chieko mamei.

— Cam devreme, spuse mama şi o cercetă din priviri.

Chieko îl salută politicos pe musafir. Apoi spuse :

— Am venit prea tîrziu şi n-am putut să te ajut, mamă...

— Nu-i nimic, nu-i nimic, spuse mama făcîndu-i un semn discret şi se duseră amîndouă în bucătărie.

Vinul de orez era gata încălzit şi trebuia dus în casă.

— Arăţi atît de prost că au trebuit să te conducă pînă acasă... ?

— Da, Shinichi şi fratele lui mai mare.

— Eşti palidă şi tremuri toată, zise Shige punînd o clipă mîna pe fruntea lui Chieko. Nu cred că ai temperatură, dar arăţi foarte abătută. Avem astăzi un musafir care rămîne peste noapte, şi va trebui să dormi cu mama, mai spuse ea şi o îmbrăţişă drăgăstos.

Chieko îşi înghiţi cu greu lacrimile ce-i stăteau în gît.

— Ar trebui să te culci mai devreme !

— Da, mulţumesc, răspunse Chieko.

Blîndeţea mamei o făcea să se simtă puţin mai uşurată.

— Tatei nu-i ajung niciodată musafirii, cu toate că astăzi au fost cinci sau şase la cină...

Chieko luă sticla cu vin de orez şi se duse cu ea în casă.

— A fost prea mult, vă mulţumesc ! spuse musafirul.

Chieko simţi că-i tremură mîna, aşa că apucă sticla şi cu stînga. Dar tremurul n-o lăsă.

În noaptea asta, de sărbătoare, era aprinsă o lumină şi în felinarul creştin din grădină. Se puteau desluşi chiar şi cele două tufe de viorele din scorbura bătrînului arţar.

Florile se scuturaseră. Dar cele două tufe mici, una deasupra celeilalte, nu era oare chiar Chieko şi Naeko ? Păreau că nu se vor găsi niciodată, şi totuşi nu se întîlniseră în această

seară? Privind la cele două tufe de viorele în lumina slabă din grădină, pe Chieko o podidiră din nou lacrimile.

Takichiro se uită de cîteva ori la Chieko. Purtarea ei i se părea ciudată.

Chieko se ridică de lîngă ei cu mișcări domoale și urcă la etaj. În camera în care dormea de obicei era așternut patul musafirului, așa că Chieko își luă perna și se strecură în patul din dormitorul părinților. Aici izbucni în hohote de plîns și ca să nu fie auzită, își vîrî capul în pernă strîngînd-o tare în brațe.

Cînd Shige intră și văzu ce udă e perna fetei, scoase alta din dulap. Nu spuse decît:

— Ia-o pe asta. Eu vin mai tîrziu.

Și ieși pe dată din cameră. Lîngă scară se opri o clipă privind nedumerită în jur.

În cameră era loc destul pentru trei paturi dar nu erau așternute decît două saltele — căci Shige voia să doarmă pe aceeași saltea cu Chieko.

Pe marginea patului erau strînse două pături subțiri de vară — una pentru mama, cealaltă pentru Chieko. Un gest mărunt, o atenție, dar care o făcu pe Chieko să simtă grija permanentă pe care i-o purta mama ei.

Lacrimile îi secară și-și regăsi liniștea.

„Eu sînt copilul acestei case!"

Nu era nici o îndoială că era copilul acestei case, dar întîlnirea cu Naeko îi tulburase pe neașteptate liniștea. Nici nu era de mirare.

Chieko se ridică, se așeză în fața măsuței de toaletă și-și privi fața în oglindă. Luă apoi

sticluța cu parfum, stropi cîteva picături peste așternut și se-nfășură strîns pentru la noapte.

Cum era și de așteptat, nu reuși să adoarmă.

„M-am purtat oare fără inimă cu Naeko?"

Închise ochii și în fața ei apăru satul acela frumos cu păduri de cedri.

Aflase cîte ceva de la Naeko despre părinții ei adevărați. Să împărtășească ce știa și părinților ei de-acum, sau mai bine să tacă?

Poate că știau și ei totul despre originea lui Chieko și despre părinții ei adevărați, chiar dacă aceștia nu mai trăiau de mult..., își spuse Chieko, dar de data asta nu mai începu să plîngă.

De afară ajungea pînă la ea muzica Gion.

Musafirul de jos era probabil negustorul de mătăsuri din Omi, regiunea Nagahama. Din cînd în cînd, vocea lui înfierbîntată de băutură răsuna atît de tare, încît răzbătea pînă în camera de la etaj unde era culcată Chieko.

Musafirul pălăvrăgea, povestind cu multe amănunte cum trecuse procesiunea carelor alegorice prin Aleea a patra și-apoi ocolise prin strada Kawara, o stradă largă și modernizată, și o luase de-a lungul străzii Miike și că în fața primăriei fuseseră ridicate tribune pentru spectatori și că toate astea se făceau numai și numai de dragul „turiștilor".

E adevărat că, înainte vreme, cînd procesiunea trecea prin străzile vechi și strîmte din Kyoto, se mai întîmpla să se strice ici-colo cîte ceva la vreo casă, dar totul avea alt stil și de la toate etajele ți se ofereau găluște de

orez. Acum s-a terminat cu toate astea. Cînd vreun car alegoric cotea într-una din străduțe, n-apucai să-i vezi roțile de mulțime. Pe atunci, sărbătoarea Gion era ceea ce trebuie să fie.

Takichiro îl contrazise blajin, aproape scuzîndu-se că lui i se părea că e minunat să poți vedea toată procesiunea carelor pe o stradă largă.

Stînd culcată, Chieko avea senzația că aude roțile mari de lemn ale carelor trecînd într-una la răscrucea străzilor.

Întrucît musafirul avea să doarmă în camera vecină, Chieko nu va spune nimic, dar mîine, imediat de dimineață, o să povestească mamei și tatei tot ce-a auzit de la Naeko.

Se spune că-n satul cedrilor de pe Muntele de Miazănoapte nu există decît antreprize particulare. Dar foarte puține familii stăpîneau pămîntul. Chieko își închipui că părinții ei adevărați fuseseră în slujba uneia dintre aceste familii.

„Eu sînt muncitoare..." spusese Naeko.

Asta fusese cu douăzeci de ani în urmă. Se spune că, pe atunci, erau vremuri foarte grele. Nu era ușor să crești doi copii. Poate că nu numai de rușine o abandonaseră părinții ei[1]. Poate că nu au avut ce să-i dea de mîncare.

Chieko nu aflase de la Naeko de ce se lepădaseră de ea și nu de Naeko și nici cînd că-

[1] După o veche credință japoneză, gemenii sînt o rușine la casa omului și chiar motiv de despărțire între soți.

zuse tatăl ei de pe cedru și murise. Tot ce spusese Naeko era că ea se născuse prima. Și ce se întîmplase cu mama ? „Probabil că am venit pe lume în satul mamei mele, undeva și mai departe în munți," spusese Naeko. Cum s-o fi numind locul acela ?

Desigur că Naeko nu va veni niciodată de la sine s-o caute, căci Chieko face acum parte din altă condiție socială. Dacă vrea să vorbească cu Naeko, va trebui s-o caute ea în satul ei, unde trăiește și muncește. Acesta era însă un lucru pe care trebuia să-l știe și mama și tata.

Chieko citise nu o dată cartea remarcabilă „Atrăgătorul Kyoto" de Osaragi Jiro, și nu putea uita rîndurile : „Pădurea de cedri de unde provine lemnul de miazănoapte, cu norii verzi ai copacilor și trunchiurile pinilor roșii, e tot numai muzică. O muzică ce-și împrăștie în lume cîntecelor pomilor săi." Fraza asta o avea și acum în minte.

Aceasta era muzica ce cînta acum în sufletul fetei. Mai puternică decît larma și muzica sărbătorii de-afară, răsuna în sufletul ei melodia povîrnișului împădurit de munte, strecurîndu-se parcă pe sub nenumăratele curcubee ale Muntelui de Miazănoapte...

Mîhnirea din sufletul lui Chieko se domolise. Sau poate că nici nu mai era mîhnire ? Poate că nu era decît spaima, zăpăceala și nedumerirea, datorate neașteptatei întîlniri cu Naeko. Lacrimile îi erau stîrnite mai degrabă de gîndul la părinții ei.

Chieko se răsucea în așternut cu ochii închiși și auzea cîntecele muntelui.

„Naeko era atît de plină de bucurie... iar eu... Ce-a fost cu mine ?"

După o vreme, auzi urcînd la etaj pe părinții ei împreună cu oaspetele lor.

— Somn-ușor ! spuse tata luîndu-și rămas bun.

Mama făcu patul pentru oaspete, apoi veni în camera ei și vru să aștearnă și patul tatei.

— Lasă-mă pe mine ! spuse Chieko.

— Nu dormi încă ? întrebă mama.

O lăsă pe Chieko să aștearnă patul pentru tata și ea se culcă.

— Ah, ce aromă plăcută ! spuse ea bine dispusă.

Obosit de vin, musafirul din Omi începu în curînd să-și trimită sforăiturile prin peretele subțire.

— Shige ! chemă Takichiro din patul dealături. Ce zici, crezi că musafirul nostru ar vrea într-adevăr să-și dea fiul la noi în casă ?

— Ca ajutor ? Sau ca „asociat", cum se spune acum ?

— Nu, ca fiu adoptiv. Pentru Chieko...

— Ce te-a apucat ! Chieko încă nu doarme, șopti Shige avertizîndu-și soțul să tacă.

— Știu că nu doarme. N-are decît să audă și ea. E vorba de fiul lui al doilea. A fost el de mai multe ori pe la noi cu treburi.

— Mie nu prea-mi place domnul ăsta Arita, spuse Shige încet dar foarte hotărît.

În Chieko, muzica Muntelui de Miazănoapte tăcu.

— Ce-i cu tine, Chieko ? întrebă mama întorcîndu-se spre ea.

Chieko stătea cu ochii deschiși, dar nu răspunse. Stătea nemișcată, cu vîrfurile picioarelor strîns lipite unul de altul. Urmă o clipă de liniște.

— S-ar putea ca prietenul Arita să fi pus ochii pe prăvălia noastră. Cel puțin așa mi se pare, spuse Takichiro. Și mai știe și despre Chieko că-i frumoasă și foarte ascultătoare... E bine informat despre noi. Știe și cum ne merge comerțul. Probabil că vreunul din băieții de prăvălie îl ține la curent cu toate.

Shige tăcea.

— Oricît de frumoasă ar fi Chieko, nici prin vis nu-mi trece s-o mărităm în interesul afacerilor noastre, nu-i așa, Shige ? Zeii nu iartă așa ceva !

— Așa-i ! spuse Shige.

— Eu nu sînt omul făcut pentru comerț.

— Tată, a fost vina mea că ți-am dat la mănăstirea de maici din Saga reproducerile lui Paul Klee. Iartă-mă !

Chieko se ridică în capul oaselor și făcu o plecăciune în fața tatălui ei.

— Ba nu, fetițo ! Asta a fost bucuria și mîngîierea tatălui tău. A dat un nou conținut vieții mele.

Tatăl își lăsă puțin privirile-n pămînt, apoi spuse :

— Chiar dacă nu e cine știe ce de capul acelui model...

— Cum poţi spune aşa ceva, tată!
— Chieko! Ce-ar fi dacă am vinde prăvălia şi ne-am muta într-o casă mică de tot, într-un loc cît mai liniştit din Nishijin lîngă templul Nanzenji sau în Okazaki, şi am crea amîndoi modele de chimonouri şi obiuri? Ai putea suporta sărăcia?
— Sărăcia? Nu mi-ar păsa de sărăcie...
— Serios?
Acesta fu ultimul cuvînt al lui Takichiro, după care adormi imediat. Chieko mai rămase multă vreme trează.
A doua zi se trezi dis-de-dimineaţă, mătură strada din faţa prăvăliei şi şterse băncile şi zăbrelele ferestrelor de praf.
Sărbătoarea Gion nu se terminase încă.
În ziua a optsprezecea fură scoase pentru ultima oară carele alegorice, în a douăzeci şi treia avu loc o serbare seara, în a douăzeci şi patra încă o procesiune a carelor alegorice urmată de spectacolul hazliu al sfinţirii lor, în a douăzeci şi opta s-au spălat lecticile şi-au fost puse la loc în templul Yasaka, iar în a douăzeci şi noua zi s-a încheiat sărbătoarea în faţa zeilor tutelari.
Pe străzile din cartierul templului au trecut o sumedenie de care alegorice.
Toată luna, Chieko nu şi-a găsit o clipă liniştea.

Capitolul al şaselea

CULORI DE TOAMNĂ

Tramvaiul Kitani ce trece de-a lungul străzii Horikawa era ultimul vestigiu al unei perioade de mult trecute, singurul care se păstrase pînă-n ziua de azi aşa cum fusese şi-n epoca Meiji, atît de bogată în transformări înnoitoare pentru Japonia. Era cea mai veche linie de tramvai din întreaga Japonie şi urma, în sfîrşit, să fie desfiinţată.

Se ştie că acest oraş milenar a fost întotdeauna primul care a asimilat toate cuceririle occidentului. E şi aceasta una din trăsăturile specifice ale celor din Kyoto.

Dar tot aşa de caracteristic pentru „vechiul Kyoto" este şi faptul că acest „tramvai cu clopoţel", cum i se spune, a fost păstrat în stare de funcţionare pînă-n zilele noastre. Vagoanele sînt aşa de mici, încît cei care stau faţă-n faţă aproape că-şi ating genunchii.

Acum, însă, cînd urma să se desființeze, oamenilor din Kyoto le venea greu să se despartă de vechiul lor tramvai. L-au împodobit cu flori artificiale, au pus în el călători anume costumați în vechiul port din epoca Meiji și l-au botezat „tramvaiul florilor". Faptul a fost adus la cunoștința tuturor locuitorilor orașului și s-a făcut din asta o adevărată „sărbătoare".

Zile-n șir tramvaiul a fost tot timpul ticsit de călători veniți din simplă curiozitate. Asta se întîmpla în iulie și ici-colo îl mai vedeai pe cîte unul deschizîndu-și umbrela de soare.

Soarele e mult mai fierbinte la Kyoto decît la Tokyo. La Tokyo, de altfel, nici nu mai vezi umbrele de soare.

Takichiro se duse și el să călătorească cu tramvaiul florilor. În stația principală, tocmai cînd voia să se urce, observă o femeie între două vîrste care se ascunse intenționat în spatele lui, chicotind parcă. Ia te uită, pînă și domnul Sata ține la tradiția Meiji!

O văzu apoi și-n tramvai și i se adresă puțin jenat:

— Vai, dar dumneata, doamnă nu te prea potrivești cu epoca Meiji.

— Ei, nu mai sînt nici eu chiar atît de tînără. Și-n afară de asta, locuiesc pe linia Kitano.

— Va să zică aici a fost! făcu Takichiro.

— Da, aici! Nu pari cine-știe-ce încîntat... Dar oricum, domnul binevoiește totuși să-și aducă aminte că a fost?

— Ce fată frumoasă ai. Unde ai ținut-o ascunsă pînă acum?

— Ei, parcă n-ai ști că nu e copilul meu!

— De unde să știu? Parcă poți ști vreodată, cu femeile... Dumitale îți dă mîna să vorbești! De parcă nu bărbații ar fi de vină!

Fata care o însoțea era într-adevăr frumoasă. Avea pielea foarte albă și să tot fi avut cincisprezece, șaisprezece ani. Purta o rochiță simplă de vară, încinsă cu un cordon roșu subțire. Se ținea sfioasă departe de Takichiro și se așeză pe bancă lîngă femeie fără să scoată o vorbă.

Takichiro o trase ușor pe femeie de mînecă și-i făcu un semn. Femeia spuse:

— Hai, Chizu, așează-te între noi!

O vreme tăcură toți trei, dar apoi femeia se aplecă peste capul fetei și-i șopti bărbatului la ureche:

— Cred că din copila asta ar putea ieși o dansatoare pentru sărbătorile Gion.

— De unde-i copila?

— Dintr-o ceainărie din apropiere.

— Aha!

— Sînt unii care spun că ar fi copilul meu cu dumneata, mai spuse ea tot în șoaptă.

— Nu vorbi prostii!

Femeia era hangița uneia din ceainăriile cartierului „La cele șapte case de sus".

— Dacă îți place copila, hai, vino cu noi pînă la Kitano, la templul Tenjin...

Takichiro își dădea seama că femeia glumește și întreabă copila:

— Cîți ani ai?

— Sînt în clasa întîia la școala medie.

— Hm! făcu Takichiro admirînd-o. Ei, în viața viitoare n-o să te las eu să-mi scapi.

Cum era și de așteptat pentru un copil al cartierelor de plăceri, fata păru să priceapă destul de bine vorbăria bizară a bărbatului.

— Ce legătură are că-mi place copila cu mersul meu pînă la templu? se adresă el acum femeii, tachinînd-o. Te pomenești c-o fi vreo încarnare a zeului, ce?

— Firește.

— Dar zeul e bărbat...

— Și ce dacă s-a reîncarnat femeie? Cel puțin, așa scapă și el de ghinionul de-a mai fi o dată surghiunit.

Takichiro nu se putu stăpîni să nu rîdă.

— Și ca femeie?

— Ca femeie? Păi, așa cel puțin o să-și găsească un bărbat care s-o răsfețe.

— Aha!

Fata era de-o frumusețe surprinzătoare. Avea o pieptănătură paj, părul îi era negru și strălucitor ca pana corbului și-avea niște gene arcuite de toată frumusețea.

— Singur copil la părinți?

— Nu, mai are două surori mai mari. Cea mai mare termină la anul școala medie și sper că poate intra ca dansatoare.

— E tot atît de frumoasă ca și copila asta?

—E și ea frumoasă, dar nu se poate asemui cu asta mică.

Takichiro tăcu.

Acum nu mai întîlneai fetițe printre dansatoarele din cartierul „La cele șapte case de sus“. Nu li se dădea voie înainte de-a termina școala medie.

Pe vremuri, în cartierul acela erau într-adevăr numai șapte ceainării, dar din cîte știa Takichiro, cu timpul ele ajunseră să fie douăzeci.

Pe vremuri — și nici nu era chiar așa de mult de atunci — Takichiro petrecea adesea acolo fie cu țesători de prin Nishijin, fie cu clienți mai vechi de-ai lui din provincie. Fără să vrea, își aduse acum aminte de fetele din vremea aceea. Erau timpuri cînd afacerile prăvăliei lui Takichiro mergeau strună.

— Ce idee și pe dumneata să te sui în tramvaiul ăsta cu clopoțel, spuse Takichiro.

— Omul n-ar trebui să se despartă așa de ușor de trecut, răspunse femeia. Iar în ceea ce privește profesiunea noastră, e important să nu-i uităm nici pe musafirii noștri de pe vremuri...

— Așa-i, așa-i!

— Astăzi, de pildă, am condus un musafir la gară. Tocmai acum venim de acolo și ne întoarcem cu tramvaiul acasă... Dar ce mi se pare ciudat e că domnul Sata călătorește singur, nu?

— În fond, nu văd de ce? Am avut și eu chef să văd „tramvaiul florilor“, zise el și dădu din umeri. Sau, cine știe, i se mai face omului dor de ce-a fost și a trecut și se simte singur...

— Spui „singur“, de parcă ai fi chiar bătrîn! Vino cu noi! Va fi destul să vezi una din tinerele noastre...

Și Takichiro simți într-adevăr cheful să meargă cu ele la cele șapte case.

Hangița voia mai întîi să dea o fugă pînă la altarul templului Kitano, așa că Takichiro le însoți pînă acolo. Femeia se închină, rugîndu-se îndelung și după tot ceremonialul. Fata stătea și ea cu capul plecat. Femeia îi spuse lui Takichiro întorcîndu-se spre el :

— Cu permisiunea dumitale, am să trimit copila acasă.

— Da, da !

— Hai, Chizu, du-te acasă !

— Cu plecăciune ! spuse fata, se înclină în fața amîndurora și plecă.

Arăta într-adevăr ca o școlăriță.

— Se pare că-ți cam place fetița, spuse hangița. Mai are doi ani și termină școala. Mai poți aștepta atîta ?... O fată ca asta se coace repede. E și destul de frumoasă, nu ?

Takichiro nu răspunse.

Dacă venise pînă aici, se gîndea să viziteze puțin și cartierul templului. Dar era groaznic de cald.

— Permite-mi să intru puțin la dumneata să mă odihnesc. M-a cam obosit căldura asta.

— Cu multă plăcere... Chiar voiam să-ți propun de la început. Doar e atîta vreme de cînd n-ai mai fost pe la noi, spuse femeia.

Cînd intrară apoi în vechea ceainărie, hangița se purtă ca o adevărată gazdă.

— Bine ai venit în această casă ! spuse ea. Cum ți-a mers de cînd n-ai mai fost pe la noi ? Mi-am amintit adesea de dumneata. Stai și odihnește-te. Mă duc să-ți aduc o pernă. Ah,

spuneai că te simți cam singur. Dorești o companie plăcută... ?

— Dar, te rog să nu fie o gheișă de pe vremuri...

Takichiro era cît pe-aci să ațipească, cînd intră o gheișă tînără. Fata rămase o vreme liniștită, gîndindu-se că o fi vorba de vreun musafir pe care gheișele noi îl fîstîcesc. Nu părea nici prea prietenos și nici nu-și dădea vreo osteneală să intre în vorbă. Vrînd să-l dispună, îi povesti că în cei doi ani de cînd era gheișă, se îndrăgostise nici mai mult nici mai puțin decît de patruzeci și șapte de bărbați.

— Exact numărul celor patruzeci și șapte de samurai credincioși, nu-i așa ? spuse ea. Erau printre ei și unii de patruzeci pînă la cincizeci de ani. E amuzant, dacă stau și mă gîndesc... S-a făcut mult haz pe socoteala iubirilor mele neîmpărtășite.

Lui Takichiro îi trecu brusc somnul.

— Și-acum ? întrebă el.

— O, acuma nu mai e decît unul singur.

Hangița intră în salon.

Cum o fi putînd o gheișă de douăzeci de ani să țină minte cifra exactă a legăturilor ei trecătoare cu patruzeci și șapte de bărbați ? se întreba Takichiro.

Gheișa povesti apoi că într-o zi, la începutul carierei de gheișă, se arătase cam capricioasă cu un musafir și că atunci bărbatul acela o sărutase prin surprindere, iar ea l-a mușcat de limbă.

— I-a curs și sînge ?

— Sigur că i-a curs! S-a înfuriat atît de tare, încît mi-a pretins să plătesc și doctorul. Am plîns și a fost tărăboi mare. Dar nu era vina mea, ci a lui...! Am și uitat cum îl chema.

— Ia te uită! făcu Takichiro.

Frumusețea asta de fată din Kyoto, tînără și suplă, să tot fi avut pe-atunci optsprezece, nouăsprezece ani și așa, tam-nesam să muște un bărbat de limbă, gîndi el privind fața tinerei gheișe.

— Să-ți văd dinții, spuse el.

— Dinții? Dinții mei? Păi îi vezi cînd vorbesc.

— Vreau să-i văd mai bine! Spune iii...!

— Oh, nu! Mi-e rușine, și gheișa își strînse buzele. Și acum, cum vrei să mai vorbesc?

Fata avea o gură frumoasă cu dinții ca niște perle mici și albe.

— Poate că ai vreun dinte stricat. Sau ți-ai rupt dintele în limbă? glumi Takichiro.

— Cum să-mi rup dinții în limbă? Doar e moale! mai spuse ea și apoi își ascunse fața în umărul hangiței. Acum plec...

După o vreme Takichiro îi spuse patroanei:

— Dacă tot sînt aici, aș putea da o raită și pe la ceainăria Nakazato.

— A, desigur. Cei de la Nakazato vor fi încîntați. Dacă n-ai nimic împotrivă, te însoțesc și eu.

Și patroana se ridică. Mai zăbovi apoi puțin în fața oglinzii și plecară împreună.

Fațada ceainăriei Nakazato era neschimbată. Doar salonul fusese renovat.

Takichiro rămase acolo în compania unei alte gheișe pînă după cină.

Între timp, Hideo veni la prăvălia lui Takichiro, se opri în ușă și întrebă dacă Chieko era acasă. Fata îi ieși în întîmpinare.

— E gata modelul de obi pe care i l-am promis domnișoarei la sărbătoarea Gion și l-am adus să-l vedeți, începu Hideo.

— Chieko! strigă dinăuntru Shige, condu-l pe domnul Hideo în casă!

— Da.

Chieko îl conduse în camera ce dădea înspre grădină. Acolo, el îi arătă schițele de obi. Erau două. Una din schițe înfățișa un obi cu crizanteme împodobite cu frunze, conceput însă într-o formă nouă, căci frunzele se estompau discret. Cealaltă schiță era un obi cu frunze roșii de arțar.

— Ce frumos! exclamă Chieko privind încîntată desenele.

— Mă bucură dacă sînt pe placul domnișoarei Chieko... spuse Hideo. Care dintre modele doriți să vi-l țes?

— Știu eu, cred că modelul cu crizanteme se potrivește pentru toate sezoanele...

— Atunci, să țes modelul cu crizanteme?

Chieko își lăsă privirile în pămînt și, cum stătea așa, fața ei părea foarte tristă.

— Ar fi potrivite amîndouă, rosti ea cu jumătate de voce... Dar, nu s-ar putea oare și unul cu un munte cu cedri și pini roșii?

— Un munte cu cedri și pini...? Cam greu, dar am să mă gîndesc, spuse Hideo și o privi foarte emoționat în față.
— Vă cer iertare, domnule Hideo!
— Iertare? Pentru ce să vă iert?
— Știți... ezită Chieko, atunci, în seara de sărbătoare, pe podul de pe Aleea a patra cînd ați promis cuiva un obi, n-am fost eu aceea. M-ați confundat!
Lui Hideo îi pieri graiul. Nu-i venea să creadă. Se făcu alb ca varul. Pusese în aceste modele tot sufletul lui, de dragul lui Chieko, și acum ea îl refuza atît de brutal? Ce mai putea înțelege din tot ce spunea și făcea Chieko? În sfîrșit, Hideo prinse puțin curaj.
— Înseamnă că m-am întîlnit cu duhul domnișoarei Chieko? Duhul domnișoarei Chieko a apărut la sărbătoarea Gion și a stat de vorbă cu mine?
Nu mai adăugă și că acesta era duhul fetei pe care o iubea.
Fața lui Chieko deveni gravă.
— Domnule Hideo, fata cu care ați vorbit este sora mea.
— ....
— Da, sora mea!
— ....
— E sora mea cu care m-am întîlnit și eu în seara aceea pentru prima oară.
Hideo tot nu știa ce să creadă.
— Pînă acuma nu le-am vorbit încă nici părinților mei despre această soră a mea.
— Cum? exclamă Hideo uimit.
Nu reușea să înțeleagă nimic.

— Cunoașteți satul cu cedri de pe Muntele de Miazănoapte? Acolo lucrează fata aceea.
— Cum? fu tot ce putu spune Hideo în surprinderea lui.
— În cartierul Nakagawa-Cho. Îl cunoașteți? întrebă Chieko.
— O, atît cît am trecut prin el cu autobuzul...
— Aș vrea să-i dăruiesc acestei fete un obi țesut de domnul Hideo..
— Da?
— Aș vrea foarte mult să-i dăruiesc cadou un obi.
— Ah! făcu Hideo dînd din cap, dar tot fără prea multă convingere. De aceea ați vorbit despre un model de obi cu un munte cu pini roșii și cedri?
Chieko încuviință din cap.
— Bine, dar un model chiar așa de legat de munca ei de toate zilele?
— Asta depinde de cum are să fie modelul domnului Hideo, nu?
— ....
— Fata are să-l prețuiască toată viața. Se numește Naeko. Nu e fiica unui proprietar de pădure, ci muncește din greu. Naeko e o ființă pură, mult mai pură decît mine...
Hideo nu-și revenise încă cu totul din uimire, dar se declară de acord:
— Dacă mă roagă domnișoara Chieko, vă asigur că am să-l țes dîndu-mi toată silința să iasă bine.
— Dar nu uitați: e pentru fata care se numește Naeko!

— Am înțeles. Și totuși, cum se poate să semene atît de mult cu domnișoara Chieko?
— Dacă mi-e soră?
— Bine, bine, dar chiar și-așa.
Chieko nu-i destăinui nici lui Hideo că ea și Naeko erau surori gemene.
Cum de-o putuse lua pe fata aceea drept Chieko? Hainele subțiri de vară și lumina nopții să fi fost de vină? Dar poate că nu ochii erau cei ce se-nșelaseră în primul rînd.

Ferestrele acestea frumos împodobite cu zăbrele, băncile din fața casei, clădirea spațioasă a prăvăliei, învechită poate puțin pentru zilele noastre, dar oricum unul din marile magazine de țesături din Kyoto — cum puteai oare să-ți închipui că fiica acestei case poate fi soră cu o fată ce lucrează la un lemnar, în satul de pe muntele cu cedri? Așa se gîndea Hideo cuprins de îndoieli. Se stăpîni totuși și nu mai puse alte întrebări.
— Cînd va fi gata obiul, am să vi-l aduc aici.
— Ah! și Chieko rămase o clipă pe gînduri. O, dacă domnul Hideo ar fi atît de amabil să i-l ducă de-a dreptul lui Naeko...?
— Dacă asta e dorința domnișoarei.
— O, vă rog faceți asta pentru ea!
Era o rugăminte rostită din tot sufletul.
— E adevărat că-i cam departe, mai spuse Chieko.
— Ei, nu-i chiar așa de departe.
— Cît se va bucura Naeko!

— Dar o să vrea să-l primească? întrebă Hideo, gîndindu-se că Naeko ar putea fi surprinsă de gestul lui.
— Am s-o anunț eu.
— Dacă-i așa! Atunci... am să i-l duc, neapărat. Dar cum să-i găsesc casa?
Asta n-o știa nici Chieko.
— Casa în care stă?
— Da.
— Vă mai dau eu un telefon, sau vă comunic în scris.
— Bine! spuse Hideo. După cîte văd, există două domnișoare Chieko, deși aș prefera să țes un obi pentru una dintre ele. Dar am să fac cum spuneți.
— Vă mulțumesc foarte mult! spuse Chieko plecîndu-și capul. Vi se pare ciudată rugămintea mea?
— ....
— Domnule Hideo, ceea ce vă rog eu este să țeseți un obi pentru Naeko, nu pentru mine.
— Da, am înțeles.
Hideo plecă. Se simțea prins în ițele unei taine. Cu toate astea, gîndurile și începură să i se concentreze asupra modelului. Un munte cu pini roșii și cu cedri! Dacă n-are să aibă destulă îndrăzneală de la început, risca să facă un obi pentru Chieko, după gustul ei modest și sobru. Nu-și putea lua încă gîndul de la un obi pentru Chieko. Dar nu! Trebuia să fie un obi pentru Naeko, și totuși să nu aibă nimic de a face cu munca ei de toate zilele.
Îi veni cheful să alerge pînă la podul Ohashi de pe Aleea a patra, unde o întîlnise pe „Chi-

eko în chip de Naeko", sau pe „Naeko în chip de Chieko" şi-şi îndreptă paşii într-acolo. Soarele amiezii ardea însă prea tare. Se sprijini de pilastrul podului, închise ochii şi nu mai auzi nici larma trecătorilor, nici zgomotul tramvaiului. Tot ce auzea era murmurul abia perceptibil al apei ce curgea pe sub pod.

Anul acesta Chieko nu văzu focurile Daimonji. Ba, ceea ce se întîmpla foarte rar, mama şi tata ieşiră în oraş şi o lăsară singură să păzească casa.

Tata, împreună cu cîţiva vecini, mari comercianţi prieteni de-ai lui, rezervase nişte locuri pe terasa de vară a unui restaurant de pe strada Kiyamachi, de unde să poată vedea focurile.

De sărbătoarea Daimonji, care cade în 16 august, se aprind focurile sacre Bon pe vîrfurile munţilor din jurul oraşului. Se pare că obiceiul vine din vremurile vechi, cînd se aruncau noaptea făclii aprinse în sus, în semn de despărţire cu sufletele celor ce se întorc prin văzduh în lumea celor drepţi. Focul de pe piscul Nyoi al munţilor de Răsărit reprezintă semnul caligrafic al cuvîntului „mare", de unde i se şi trage numele de „semnul cuvîntului mare" (Daimonji). Dar focurile sacre se aprind pe cinci munţi. Pe marele Munte de Miazănoapte, în Okitayama, în apropiere de pagoda de aur, se aprinde „focul din stînga", pe muntele Matsugasaki, „focul Myoho", pe înălţimea Myoken din regiunea de apus a rîului Kamo, „focul corabie", iar pe muntele din

Saga de sus, „focul poartă de templu". Aceste cinci focuri ce însoţesc sufletele celor drepţi sînt aprinse unul după altul în vreo patruzeci de minute, timp în care în tot oraşul se sting luminile şi reclamele.

Văpaia focurilor dă de fiecare dată munţilor şi cerului o culoare deosebită, şi de fiecare dată Chieko simţea ceva din atmosfera toamnei ce sta să vină.

În noaptea dinaintea tradiţionalului început de toamnă, cu o jumătate de lună înaintea sărbătorii Daimonji, se desfăşoară la templul Shimogamo ritualurile despărţirii de vară.

Chieko fusese adesea cu prietenele ei pe digul rîului Kamo să privească focurile de pe munţi.

Încă din copilărie se legase sufleteşte de această sărbătoare. Cînd crescuse mai mare, se gîndea de fiecare dată cu emoţie : „Şi în anul acesta ! Iarăşi Daimonji !"

Rămasă de data asta singură acasă, ieşi în stradă şi începu să se joace cu copiii din vecini în jurul băncilor din faţa casei. Micuţii nu ştiau ce înseamnă Daimonji. Plăcerea lor era joaca cu focurile de artificii.

Anul acesta îi aduse însă lui Chieko o nouă durere de cînd se întîlnise cu Naeko, aflase de moartea timpurie a părinţilor ei adevăraţi.

Chiar mîine o să mă duc s-o vizitez pe Naeko, îşi spuse ea. Trebuie să-i povestesc despre obiul lui Hideo.

A doua zi, imediat după prînz, se îmbrăcă modest și plecă de acasă. Se gîndea că e pentru prima oară că se întîlnește cu Naeko ziua.

Coborî din autobuz la stația Bodai.

În satul cedrilor de miazănoapte, lucrul părea să fie în toi. Asta se putea vedea și după scoarța groasă de copac împrăștiată sau adunată în grămezi, pretutindeni unde bărbații o răzuiseră de pe trunchiuri.

Chieko nu știa încă încotro s-o ia, cînd o văzu pe Naeko ieșindu-i în întîmpinare.

— Oh, ce drăguț din partea ta că ai venit pînă aici ! Vai, ce drăguț !

Shieko se uită la ținuta de muncă a fetei.

— Am venit la timp potrivit ?

— Da, acum sînt liberă. Te-am văzut venind și mi-am cerut învoire, spuse Naeko abia trăgîndu-și sufletul. Mergem printre cedri să stăm de vorbă. Acolo nu ne vede nimeni.

Și o trase pe Chieko de mînecă înspre pădure.

Naeko își scoase vioaie șorțul de lucru pe care-l purta legat la spate și-l așternu pe jos. Era un șorț de bumbac Tamba, destul de mare să încapă amîndouă pe el.

— Nu vrei să te așezi ? o rugă Naeko.

— Ba da, mulțumesc !

Naeko își desfășură basmaua din jurul capului și-și netezi părul cu degetele.

— Sînt atît de fericită că ai venit ! Atît de fericită !... Spuse ea privind-o pe Chieko cu ochi strălucitori.

Le învăluia un miros puternic de pămînt și de copaci ce venea de pretutindeni. Era mirosul aspru al muntelui cu cedri.

— Aici nu ne vede nimeni, spuse Naeko.

— Mi-au plăcut întotdeauna cedrii, așa că am mai fost și înainte de cîteva ori pe aici, dar e pentru prima oară că intru în pădure, spuse Chieko privind la trunchiurile de cedri ce se înălțau în jurul lor drepte ca lumînarea.

— Sînt copaci plantați de mîna omului, spuse Naeko.

— Da ?

— Îi lasă să crească cam patruzeci de ani, pe urmă-i doboară și fac din ei stîlpi și alte materiale de construcții. Uneori mă gîndesc că dacă i-ai lăsa să crească, ar crește așa, mai departe, mii și mii de ani. Îmi place mai mult pădurea sălbatică, cu pomi bătrîni crescuți în voia lor. Satul nostru prea seamănă cu un fel de grădinărie, nu ?

Chieko o privi nedumerită.

— De n-ar fi omul pe lume, urmă Naeko, n-ar exista nici Kyoto, sau alte orașe, și n-ar fi decît păduri virgine și cîmpii pline de ierburi sălbatice. Oare nu trăiau chiar și aici înainte vreme cerbi și mistreți ? De ce-a trebuit să vină omul pe lume ? Omul e ceva teribil...

— La astfel de lucruri se gîndește Naeko ? întrebă Chieko uimită.

— Așa, uneori...

— Naeko urăște oamenii ?

— Oamenii ? O, nu, îi iubesc nespus, răspunse Naeko. Nu iubesc nimic mai mult pe lume decît oamenii. Dacă n-ar fi fost ei, ce-ar

fi devenit lumea? Gîndurile astea îmi vin uneori după ce trag cîte un pui de somn după-amiază aici pe munte, printre cedri.

— Naeko nu iubește viața?

— Eu? Să nu iubesc viața? Dimpotrivă. Sînt plină de veselie în fiecare dimineață cînd mă duc la lucru. Dar omul...

Chieko nu spuse nimic.

Deasupra muntelui de cedri unde ședeau cele două fete se făcu pe neașteptate întuneric.

— Vine furtuna! exclamă Naeko.

Ploaia se porni pe dată și din vîrfurile copacilor începură să cadă picuri grei. În același timp tună năprasnic.

— Ah! Mi-e frică! strigă Chieko pălind și o prinse pe Naeko de mînă.

— Ghemuiește-te cu genunchii sub bărbie, spuse Naeko și se aplecă deasupra ei, luînd-o în brațe și acoperind-o.

Furtuna se întețea din ce în ce mai mult. Fulgerele și tunetele erau acum tot mai dese. Era un zgomot, de-ai fi zis că se sfarmă și se prăvălește tot muntele.

Vijelia venea de-a dreptul înspre ele. Ploaia răpăia pe vîrfurile copacilor. Fiecare fulger lumina pînă la pămînt și învăluia trunchiurile pădurii într-o strălucire stranie. Totul era atît de înspăimîntător. Și iarăși se auzi un trăsnet năprasnic.

— Naeko, trăsnește! spuse Chieko făcîndu-se cît putu de mică.

— N-are decît să trăsnească, pe noi nu ne atinge, spuse Naeko, liniștind-o... Vezi că nu ne-a nimerit?

Și încearcă s-o apere și mai bine cu trupul ei.

— Ți s-a umezit puțin părul.

Îi șterse părul cu basmaua ei. Apoi o împături și i-o puse pe cap.

— Chiar dacă trece ploaia prin ea, de trăsnet tot te ferește!

În fond, nici Chieko nu era o fată slabă de înger și vocea energică a lui Naeko avu darul s-o liniștească.

— Mulțumesc... mulțumesc din toată inima! spuse ea. Mă ferești pe mine de ploaie, pe cînd tu te lași udată pînă la piele!?

— Haina mea de lucru n-are nimic, spuse Naeko. Sînt atît de fericită!

— Ce-ai acolo la șold? Ce lucește?! întrebă Chieko.

— Vai ce neatentă sînt. M-am grăbit cînd am plecat de la lucru și am uitat toporișca la mine... E periculos cînd trăsnește! exclamă ea, amintindu-și de-abia acum.

Și aruncă toporișca cît putut mai departe. Era o lamă scurtă, fără mîner.

— O iau cînd plecăm. Dar n-aș vrea încă să plecăm.

Furtuna trecu peste capetele lor, îndepărtîndu-se.

Chieko simțea prin rochie trupul lui Naeko. Dacă te prinde o furtună la munte, oricît ar fi vara de caldă, te pătrunde frigul. Chieko se simțea însă învelită toată și pătrunsă de căldura trupului lui Naeko, din cap pînă-n picioare. Și Chieko închise ochii, lăsîndu-se cîteva clipe fericită în voia ei.

— Îţi sînt atît de recunoscătoare, Naeko, spuse. Lîngă tine mă simt la adăpost ca-n trupul mamei mele.

— Desigur că tot aşa strînse una de alta am stat şi acolo.

— Da, da! rosti vocea sîngelui din Chieko. Trecuse acum şi ploaia, şi furtuna.

— Naeko, mulţumesc, mulţumesc... Acum e iarăşi bine, şi Chieko vru să se ridice.

— Ah, mai stai puţin, pînă se scutură picurii rămaşi pe frunze, spuse Naeko continuînd s-o ţină strîns îmbrăţişată.

Chieko întinse mîna şi o puse pe spatele fetei.

— Eşti udă leoarcă. Nu ţi-e frig?

— N-are însemnătate, sînt obişnuită, spuse Naeko. Şi fericirea că ai venit mă umple de căldură. Dar văd că şi tu te-ai udat puţin, nu?

— Spune, Naeko, cam ăsta să fie locul unde a căzut tatăl nostru din cedru? întrebă Chieko.

— Nu ştiu. Eram prea mică pe atunci.

— Şi casa părintească a mamei noastre...? Bunicul şi bunica noastră mai trăiesc?

— Nici asta nu ştiu, răspunse Naeko.

— N-ai crescut în casa părintească?

— De ce mă întrebi toate astea?

Vocea lui Naeko răsunase atît de aspru, încît Chieko amuţi.

— De ce mă întrebi de oameni care, de fapt, nici nu există pentru tine?

— . . . .

— Dacă vrei să mă consideri sora ta, e de ajuns şi îţi sînt recunoscătoare. Îmi pare rău că am flecărit vrute şi nevrute atunci la sărbătoarea Gion.

— Da' de ce! Eu m-am bucurat!

— Şi eu am fost fericită... Dar eu nu pot intra în casa lui Chieko.

— Ba să vii! Am să fac totul! Am să vorbesc cu tata şi cu mama...

— Niciodată! spuse Naeko hotărîtă. Dar dacă o să fii vreodată la ananghie ca acum, am să te apăr cu preţul vieţii mele... Să nu uiţi asta!

Chieko tăcu, încercînd să-şi reţină lacrimile.

— Voiam să te întreb ceva, Naeko. Spune, atunci seara, la sărbătoare, te-ai supărat că ai fost confundată cu mine, nu?

— Ah, e vorba de tînărul acela care a vorbit cu mine despre un obi?

— Tînărul acela e un ţesător dintr-un atelier din Nishijin. E foarte cumsecade. Ţi-a spus, desigur, că vrea să-ţi ţeasă un obi.

— Fiindcă m-a confundat cu tine!

— Deunăzi a venit să-mi arate modelul, şi atunci i-am spus că nu e pentru mine, ci pentru sora mea.

— Cum?

— Aşa, l-am rugat să ţeasă un obi şi pentru sora mea Naeko.

— Pentru mine?

— Păi, nu ţi-a promis?

— Numai pentru că mă confundase cu tine.

— Ţese şi pentru mine unul. De aceea l-am rugat să ţeasă unul şi pentru Naeko. Ca semn că sîntem surori...

— Pentru mine...? spuse Naeko, mirată.
— Fireşte, doar a făgăduit de sărbătoarea Gion, spuse drăgăstos Chieko.

Atîta stătuse şi o ţinuse strîns pe Chieko s-o apere de furtună, încît îi înţepeniseră puţin mîinile şi picioarele, şi nu se putu ridica dintr-o dată.

— Dacă ai avea vreodată un necaz, aş fi fericită să pot lua toată suferinţa asupra mea. Dar nu vreau să primesc nimic în locul tău, spuse Naeko cu hotărîre.

Şi apoi adăugă :

— M-aş socoti o ticăloasă !
— Dar nu iei nimic în locul meu.
— Totuşi, era pentru tine.

Cum s-o convingă pe Naeko ? se întreba Chieko.

— N-ai vrea să-l primeşti, chiar dacă ţi-l dăruiesc eu ?

Naeko tăcu.

— De aceea l-am şi comandat. Să ţi-l dăruiesc ţie.
— Dar e vorba despre cu totul altceva decît despre un simplu obi, spuse Naeko. Bărbatul care ne-a confundat în seara sărbătorii a spus clar că vrea să ţeasă un obi pentru Chieko.

Şovăi puţin, şi-apoi urmă.

— Ţesătorul acela mi se pare tare îndrăgostit de Chieko. Atîta simt şi eu, ca femeie.

Chieko îşi învinse timiditatea.

— Şi dacă ar fi aşa, tot n-ai primi obiul ?
— . . . .

— Cu toate că i-am dat de înţeles cît se poate de clar că nu pentru mine îl ţese, ci pentru sora mea.....
— Bine, îl primesc, cedă Naeko. Iartă-mă dacă am vorbit prostii !
— Are să vină să ţi-l aducă. Unde stai ?
— În casa lui Murase, răspunse Naeko. Cred că va fi un obi foarte luxos. Voi avea oare ocazia să-l pot purta vreodată ?
— Soarta omului nu poate fi cunoscută dinainte, Naeko.
— Da, da, dădu din cap Naeko. Eu nu năzuiesc prea sus... Dar chiar dacă n-o să-l port, îl voi păstra ca pe un lucru de preţ.
— Noi nu prea ţinem eşarfe în prăvălie, dar îmi dai voie să-ţi aleg de la noi un chimono potrivit pentru obiul domnului Hideo ?!
— . . . .
— Tatăl meu este un om ciudat şi în ultima vreme i-a pierit tot mai mult cheful să se ocupe de prăvălie. De fapt, negustoria asta cu tot felul de articole nici nu prea mai are cum să meargă bine. Ceea ce se cumpără astăzi sînt mai ales ţesăturile de lînă şi de fire sintetice...

Naeko îşi ridică privirile spre ramurile cedrilor şi se sculă în picioare.

— Nu mai sînt decît cîţiva picuri... Dar îmi închipui că nu prea ţi-a plăcut ploaia ?
— Oh, ai fost atît de bună cu mine...
— Ia spune, de ce n-ai da o mînă de ajutor la prăvălie, ca să meargă mai bine ?
— Eu ? exclamă Chieko, sărind uimită în picioare.

Rochia lui Naeko era udă leoarcă şi i se lipise de trup.

Naeko nu o conduse pe Chieko pînă la staţia autobuzului. Prea le-ar fi văzut toată lumea.

Cînd ajunse acasă, Chieko o găsi pe mama ei în coridor, pregătind gustarea de după-amiază pentru băieţii de prăvălie.

— Te-ai întors ?

— Da, mamă, s-a făcut tîrziu... Unde-i tata ?

— După perdelele lui. Meditează, spuse mama uitîndu-se la Chieko. Unde-ai fost ? Ţi-e udă rochia, şi şifonată. Du-te şi te schimbă.

— Da, spuse Chieko.

Urcă la etaj, se schimbă în linişte şi mai zăbovi acolo o vreme. Cînd coborî, mama ei terminase cu împărţitul gustării.

— Mamă ! şi vocea lui Chieko tremura uşor. Aş vrea să-i spun mamei mele ceva. Dar numai ei.

Shige încuviinţă din cap :

— Hai să urcăm sus.

Ajunsă sus, Chieko se simţi din nou intimidată.

— A plouat şi aici ?

— Să plouă ? N-a fost nici un fel de ploaie. Dar îmi închipui că nu despre asta voiai sămi vorbeşti.

— Mamă, am fost în satul cedrilor de miazănoapte. Acolo trăieşte sora mea... Nu ştiu dacă e mai mică sau mai mare decît mine. Sîntem gemene. Am întîlnit-o pentru prima oară anul acesta la sărbătoarea Gion. Tatăl şi mama mea se pare că au murit de mult.

Fireşte că ştirea o surprinse pe Shige. Rămase uitîndu-se năucă la Chieko.

— În satul cedrilor de miazănoapte... ?

— E un lucru pe care nu vreau să ţi-l ascund. Nu ne-am întîlnit decît de două ori, de sărbătoarea Gion şi astăzi...

— Deci, o fată. Cu ce se ocupă ?

— Lucrează în satul acela. E o fată foarte bună. Nu vrea să vină în casa noastră.

— Dacă-i aşa, spuse Shige după o lungă tăcere, e bine că ai aflat. Şi Chieko... ?

— Mamă, Chieko e aici la ea acasă. Vreau să rămîn şi mai departe copilul vostru !

Faţa ei devenise foarte serioasă.

— Ce vorbă-i asta ? spuse mama. Doar Chieko e de douăzeci de ani copilul meu, nu ?

— Mamă ! exclamă Chieko ascunzîndu-şi faţa în poala lui Shige.

— Va să zică, de aceea se poartă atît de ciudat Chieko de la serbarea Gion încoace. Mama a vrut să o întrebe de cîteva ori dacă nu şi-a găsit cumva un iubit.

— . . . .

— Ce-ar fi dacă ai aduce-o o dată pe fata asta acasă ? Seara tîrziu, după ce pleacă oamenii din prăvălie.

Chieko îşi mişcă puţin capul în poala mamei.

— Nu vrea să vină.

— Aşa ? zise Shige mîngîind-o cu blîndeţe pe păr. Ce bine că mi-ai spus totul. Seamănă foarte mult cu tine, Chieko ?

Greierii de casă începură să cînte încet în vasele lor de porţelan de Tamba.

Capitolul al șaptelea

VERDELE PINILOR

Takichiro aflase că în apropiere de templul Nanzenji s-ar afla o casă potrivită de vînzare. Fiind o zi frumoasă de toamnă, se gîndi să facă o plimbare și să vadă cu acest prilej și casa, așa că le rugă pe soția și fiica sa să-l însoțească.

— Vrei s-o cumperi ? întrebă Shige.

— Nu înainte de a o vedea, răspunse Takichiro, dintr-o dată posac. Se pare că merită banii, dar că e foarte mică.

Shige tăcu.

— Ne ducem doar s-o vedem. Ce e rău în asta ?

Shige era neliniștită. Ce nevoie avea Takichiro să cumpere o casă în care să locuiască și de unde să se ducă zilnic la prăvălie ? Mulți dintre marii negustori din cartierul central din Kyoto imitaseră moda celor din cartierele Ginza și Nihonbashi din Tokyo și-și cumpăra-

seră cîte o vilă, de unde făceau în fiecare zi drumul cu mașina pînă la magazinele lor.

Și în fond, de ce nu ? E adevărat că se terminase de mult cu faima firmei „Maruta", dar totuși aducea destul cîștig ca să poată avea și ei o locuință separată de prăvălie.

Dar dacă pe soțul ei îl bătea gîndul să vîndă prăvălia și să se mute „pentru bătrînețe" în căsuța aceea ? Atunci, trebuia să se hotărască repede, atîta vreme cît prăvălia mai era cît de cît rentabilă. Și totuși, cum s-ar simți el toată ziua într-o căsuță ? Un bărbat la cincizeci de ani trebuie să trăiască fără griji. E adevărat că prăvălia s-ar putea vinde la un preț bun, dar le-ar veni totuși destul de greu să trăiască numai din dobînzi. Dacă s-ar găsi cineva care să știe să plaseze capitalul, s-ar putea ca lucrurile să iasă bine, dar nu vedea în clipa aceea cine ar fi fost în stare s-o facă.

Shige nu-și arătă toate aceste griji, dar Chieko părea să le bănuiască. Privirea pe care i-o aruncă avu darul s-o liniștească puțin pe Shige.

În afară de asta Takichiro își recăpătase buna dispoziție și era vesel.

— Tată, dacă tot mergem la plimbare, n-am putea să ne oprim puțin în fața templului Shoren-In ? îl rugă Chieko în mașină. Să trecem măcar prin fața intrării...

— Pentru arborele de camfor ? Ai vrea să vezi pomul de camfor ?

— Da, pentru arborele de camfor, răspunse Chieko, mirată că tata îi ghicise atît de bine gîndurile.

— Bine, să mergem, spuse Takichiro. În tinerețe veneam adesea la taclale cu prietenii sub arborele acela. Dar n-a mai rămas nici unul dintre ei în Kyoto.

— . . . .

— M-am legat sufletește de toată partea aceea a orașului.

Chieko își lăsă tatăl o vreme cu amintirile lui din tinerețe, apoi îi spuse :

— Știi, tată, de cînd eram elevă n-am mai văzut arborele de camfor la lumina zilei. Nu l-am văzut decît seara. Cu autobuzul care face turul turistic. Știi tu care ! Shoren-In e singurul templu pe lîngă care trece și, cînd se oprește în fața intrării, ies din templu o mulțime de preoți în întîmpinarea turiștilor. Apoi îi conduc luminîndu-le drumul cu lampioanele pînă la prima pagodă.

Acesta e un drum destul de lung și, de altfel, singurul lucru interesant din tot turul turistic. După cîte scrie în prospectul societății de autobuze, turiștii sînt tratați cu ceai de călugărițele din Shoren-In. Iar în galeria principală urmează să aibă loc o veritabilă ceremonie a ceaiului...

— Dar în loc de asta, continuă Chieko rîzînd, apar niște indivizi cu un vas mare de lemn și multe cești ieftine pe care le umplu la repezeală și dispar cum au venit. Chiar dacă ar fi și călugărițe printre ei, n-ai timp să le observi în graba aceea... Asta decepționează. Și, unde mai pui că ceaiul nici nu-i fierbinte !

— Bineînțeles ! spuse Takichiro. Ce vrei ? O adevărată ceremonie a ceaiului cere vreme, nu glumă...

— Dar cu asta încă nu s-a terminat, continuă Chieko. Grădina templului e luminată de jur împrejur, iar în mijlocul grădinii apare un preot care se apucă să vorbească, și vorbește, și vorbește, dînd tot felul de lămuriri despre templul Shoren-In, de zici că nu va mai termina niciodată !

— Ca să vezi !

— De cum intri apoi în templu, auzi răsunînd muzică. Eu și prietena mea ne-am zis că trebuie să fie niște plăci...

— Aha...

— Oprirea următoare a autobuzului e la dansatoarele din Gion. Prezintă și ele vreo două dansuri în sala mare, dar dacă-s autentice sau nu... ?!

— De ce să nu fie ?

— Prea le atîrnă eșarfele și prea li-s ponosite costumele.

— Ca să vezi !

— De la Gion ne-au dus apoi la ceainăria Kadoya, în Shimabara, să vedem niște curtezane adevărate. Se pare că astea au un aspect autentic. Chiar și novicele... Au dat o reprezentație la lumina lumînărilor acelora mari și vechi... ceva care se numește „Schimbarea paharelor“ mi se pare, nu ?... Și după aceea urmează și un fel de procesiune în fața intrării în ceainărie.

— Ei, ei ! Formidabil cîte se pot vedea într-un tur de autobuz, spuse Takichiro.

— Cred că salutul cu lampioanele de la Shoren-In, și ceinăria Kadoya din Shimabara sînt lucrurile cele mai frumoase, spuse Chieko... Dar mi se pare că ți-am mai povestit despre asta.

— Ar trebui să mă duci și pe mine o dată, spuse mama. N-am văzut încă niciodată ceainăria Kadoya și curtezanele.

În clipa asta mașina ajunse în fața templului Shoren-In.

De ce voia oare Chieko să vadă arborele de camfor? Oare pentru că trecuse prin aleea arborilor de camfor în grădina botanică? Sau pentru că-i spusese cineva că cedrii de pe Muntele de Miazănoapte sînt sădiți ca într-o grădină și că preferă copacii sălbatici, crescuți în voia lor?

Arborele acesta de camfor de pe meterezul de piatră de la intrarea templului Shoren-In nu era totuși un arbore obișnuit. Nu avea doar o singură tulpină, ci patru, crescute împreună. Cea din față părea cea mai bătrînă. Takichiro, Shige și Chieko stăteau privindu-l în tăcere. Dacă te uitai mai multă vreme la ramurile acelea ciudat de contorsionate ce se-ntindeau pînă departe despletindu-se și împletindu-se, răsucite una-ntralta, ți se părea că se ascunde în ele o forță înfricoșătoare.

— Hai să mergem! spuse Takichiro și porni spre templul Nanzenji.

Scoase apoi din portofel schița în care era indicat locul casei, spunînd:

— Ascultă, Chieko, în ceea ce privește arborele ăsta de camfor, cred că e un exemplar adus din țări mai calde, din sud. Cred că i-ar prii de minune în Atami sau Kyushu. Dar cînd te uiți așa la el nu ți se pare, că are ceva de arbore decorativ, crescut artificial într-un ghiveci?

— Poate că artificialul în general e specific pentru Kyoto, nu? Uite munții, și rîurile, chiar și oamenii... spuse Chieko.

— Crezi? făcu Takichiro dînd din cap. Și oamenii, zici? Dar se poate spune asta oare despre toți oamenii?

— . . . .

— Atît despre cei de-acum, cît și despre cei din vechime...

— Ah!

— Dacă ar fi cum spune Chieko, asta s-ar potrivi întregii noastre țări.

Tata spune cuvinte mari care au ceva adevărat în ele, gîndi Chieko.

— Și totuși, tată, dacă te uiți mai bine la trunchiul și la ramurile acestui arbore de camfor și le vezi cum se încolăcesc atît de straniu, simți că te-nspăimîntă. Are în el un fel de putere copleșitoare, nu ți se pare?

— Într-adevăr! Dar cum de-i trec unei fete atît de tinere astfel de idei prin cap?

Tatăl se întoarse spre arborele de camfor și-apoi se uită la fiica lui.

— Într-adevăr, Chieko are dreptate. E ca și părul lui Chieko, ce crește bogat, negru și lucios... Tatăl tău a ajuns cam nesimțitor. Slă-

biciunea bătrîneții... Să știi că mi-a plăcut ce-ai spus.

— Dar, tată ! exclamă Chieko cuprinsă de o emoție puternică.

Se opriră la poarta principală a templului Nanzenji și se uitară în curte. Totul era liniștit și se vedeau mult mai puțini oameni ca de obicei.

Tatăl cercetă din nou schița cu locul casei de vînzare și o luă spre stînga. Casa părea destul de mică, și se afla în fundul unei grădini, în spatele unui zid înalt de chirpici. De o parte și de alta a cărării înguste ce ducea de la poartă pînă la intrarea casei, se întindeau tufe de dulcișor cu flori purpurii.

— Ce frumos ! exclamă Takichiro oprindu-se în poartă, cucerit de frumusețea florilor.

Dar peste cîteva clipe observă în imediata apropiere a casei clădirea destul de mare a unui hotel din acelea care închiriază camerele cu ora și îi pieri tot cheful să mai cumpere casa.

Îi venea totuși greu să se despartă de șirul de flori purpurii de pe cărare.

Constată surprins că de cînd nu mai fusese pe acolo, aproape toate casele din partea aceea, peste tot în jurul templului Nanzenji, fuseseră transformate în astfel de hoteluri deocheate. Mai era aici și un cămin imens al unei societăți de turism, în care intrau și ieșeau grăbiți elevi din provincie.

— S-ar putea să fie o casă bună, dar împrejurimile sînt groaznice ! murmură Takichiro în poarta cu flori de dulcișor. Se pare că de cînd

n-am mai fost eu pe-aici, tot vechiul centru al orașului s-a transformat într-un hotel deocheat. Ce să-i faci, asta-i viața. Și tot așa și-n partea dinspre templul Kodaiji... Între Osaka și Kyoto totul a devenit zonă industrială. În partea de vest mai există în Kyoto terenuri virane, dar chiar dacă ai trece peste incomoditate, nu poți ști niciodată cu ce clădiri înfiorătoare te poți trezi peste noapte în vecinătate...

Takichiro părea profund decepționat.

După ce făcu vreo cîțiva pași, Takichiro se întoarse singur și se mai uită o dată la florile de dulcișor, de parcă n-ar fi putut să-și ia gîndul de la ele. Shige și Chieko îl așteptau în drum.

— Ce-o fi făcut omul ăsta de-au înflorit așa de frumos și-n anul ăsta ? Cred că a folosit vreun mijloc artificial, spuse tatăl întorcîndu-se la Shige și Chieko. Li s-ar putea pune niște proptele de bambus... Pe vreme de ploaie, cînd se udă, cred că nici nu poți trece pe cărarea asta, mai spuse el... Dacă ar fi știut omul ce frumos vor înflori în anul ăsta dulcișorii, cred că nici n-ar fi scos casa în vînzare. Sau poate că o fi nevoit s-o vîndă și-atunci îi e totuna ce se întîmplă cu florile.

Shige și Chieko tăceau.

— Ei, da, așa e omul ! adăugă el posomorît.

— Îți plac chiar așa de mult florile astea purpurii de dulcișor, tată ? întrebă Chieko și urmă încercînd să-l înveselească : Anul ăsta i-a trecut vremea, dar pentru la anul Chieko

are să se gîndească la un model delicat cu flori de dulcişor pentru tata.

— Florile astea sînt pentru femei. Se potrivesc mai ales la rochii subţiri de vară.

— Dar eu nu m-am gîndit la modele pentru femei şi la rochii subţiri de vară.

— Atunci, poate că te-ai gîndit la mostre delicate pentru lenjerie de damă ? spuse tata, izbucnind în cele din urmă în rîs... Uite, drept mulţumire, spuse el privindu-şi fiica, tata are să deseneze pentru Chieko un model de chimono sau de pelerină cu un arbore de camfor. Cînd are să-l îmbrace, Chieko va arăta ca o arătare !

Chieko îl privi mirată.

— Păi dacă încurcăm modelele pentru femei cu cele pentru bărbaţi spuse Takichiro.

— Dar de ce ?

— Te-ai plimba tu pe stradă îmbrăcată cu un model de arbore de camfor, ca o arătare de pe altă lume ?

— De ce nu ? Pe stradă, sau oriunde...

— Ah !

Tatăl îşi lăsă capul în jos şi se adînci în gîndurile lui.

— Chieko, urmă el după o vreme, mie nu-mi plac numai florile astea purpurii. Ca să-ţi devină dragi nişte flori, depinde totdeauna şi unde şi în ce împrejurări le vezi.

— Desigur ! răspunse Chieko, şi adăugă : Tată magazinul Tatsumura e foarte aproape de aici. Aş vrea să intru puţin, ce zici...

— E un magazin pentru străini, nu, Shige ?

— Dacă vrea Chieko... spuse mama într-o doară.

— Da ? Bine. Numai că aici nu cred că găseşti eşarfe Tatsumura autentice.

Magazinul era situat înspre Shimokawaramachi, un cartier cu locuinţe foarte luxoase.

De cum intră, Chieko începu să se uite la rafturile pline de baloturi nedesfăcute de stofe şi mătăsuri pentru rochii. Nu era marfă de fabricaţie proprie Tatsumura, ci ţesături ale marii firme Kanebo.

Shige se apropie de ea :

— Ar vrea Chieko să se îmbrace după moda europeană ?

— Da' de unde ! Nu voiam decît să văd ce fel de mătăsuri le plac străinilor.

Mama dădu din cap şi rămase în spatele fiicei, mai întinzînd şi ea de cîteva ori mîna să mîngîie mătăsurile.

Pe culoar şi-n încăperea centrală erau expuse modele de stofe din trezoreria imperială şi alte piese antice.

Acestea erau, de fapt, mărfuri autentice Tatsumura. Takichiro văzuse astfel de mostre în multe expoziţii şi-n cataloagele acestora, le ţinuse minte şi le ştia pe toate pe nume, dar nu se putu stăpîni să nu le admire încă o dată, bucată cu bucată.

— Ca să le arătăm străinilor ce lucruri se pot face şi în Japonia, spuse vînzătorul care-l cunoştea pe Takichiro din vedere.

Acesta era obişnuit cu astfel de vorbe, dar dădu politicos din cap. Ajuns apoi în faţa mos-

trelor de vechi stofe chinezești din perioada Tang, exclamă :

— Formidabil ce minunății se făceau pe vremuri... cam acum o mie de ani, nu ?

În acest magazin nu se vindeau decît mostre. Din unele se puteau face obiuri, și Takichiro le prețuia, ba chiar și cumpărase mai multe asemenea materiale pentru Shige și Chieko, dar prăvălia era destinată mai ales europenilor. Nu se găseau obiuri. Cele mai mari bucăți ce se găseau aici ajungeau cel mult pentru o față de masă.

Într-o nișă cu obiecte decorative se aflau săculețe, tolbe, cutii pentru țigări, băsmăluțe și diferite bibelouri.

Takichiro cumpără cîteva cravate Tatsumura și un portofel de tipul Kikuomi, obiecte care de fapt nu țineau de loc de tradiția magazinului Tatsumura. Kikumomi e o imitație pe stofă a modelelor pe hîrtie făcute după desenele pictorului Koetsu, și se produc de puțină vreme în cartierul Tagakamine.

— Undeva, în nordul țării, se mai confecționează și acuma asemenea portofele din hîrtie groasă japoneză, nu-i așa ? spuse Takichiro.

— Da, da, răspunse vînzătorul, dar nu știu dacă acelea mai sînt adevărate modele Koetsu.

Mai departe, într-o vitrină cu bijuterii din fundul sălii, Takichiro zări, spre surprinderea lui, niște tranzistoare ale firmei Sony. Era desigur marfă în consignație, luată aici în virtutea recomandării oficiale : „Cît mai multă valută străină în țară !“

Cei trei musafiri fură apoi conduși în salonul din spate și serviți cu ceai. Vînzătorul ținu să remarce că pe scaunele de aici șezuseră o seamă de înalți oaspeți străini.

Prin fereastră se vedeau un grup de cedri, nu prea înalți, dar demni de toată atenția.

— Ce fel de cedri sînt aceștia ? întrebă Takichiro.

— Eu nu mă pricep. Se numesc, mi se pare, cedri de Koyo.

— Cum se scrie asta ?

— Grădinarul n-a știut toate semnele caligrafice. S-ar putea să fie „Cedri cu ace late“ sau cam așa ceva. În orice caz, e un copac din sudul Japoniei.

— Dar ce culoare ciudată are trunchiul !

— A, nu, e mușchi.

În spatele lor răsună muzica unui aparat de radio portativ. Se întoarseră și văzură un tînăr care dădea explicații unor doamne străine.

— Ah, e fratele lui Shinichi ! exclamă Chieko sculîndu-se în picioare.

Ryusuke, fratele mai mare al lui Shinichi, veni înspre Chieko și se înclină politicos salutîndu-i părinții care ședeau în salon.

— Conduceți doamnele acestea străine prin Kyoto ? întrebă Chieko.

Cu Shinichi, Chieko se simțea în largul ei, dar cu fratele lui era altfel. Era puțin stînjenită și nu prea știa ce să spună.

— Nu, nu sînt ghid, dar prietenului meu care e interpret i-a murit sora și îl înlocuiesc eu cîteva zile.

— Ah, sora...

— Da, era cam cu doi ani mai mică decît Shinichi. O fată foarte drăguță...

— ....

— Shinichi, știți bine, nu știe prea bine englezește și e și cam timid de felul lui, așa că am venit eu... În orice caz, în prăvălia asta n-au nevoie de interpret... Doamnele vor să cumpere aparate de radio cu tranzistori. Sînt americance și locuiesc în hotelul Miyako.

— Aha.

— În drum spre hotel au intrat și aici, dar în loc să se uite, cum le-am sfătuit, la țesăturile Tatsumura, le interesează aparatele cu tranzistori.

Și Ryusuke rîse ușor, apoi adăugă :

— Dar în fond, ce-mi pasă mie... !

— Nici eu n-am mai văzut pînă acum aparate de radio în magazinul acesta.

— Cînd e vorba de dolari, ce importanță are dacă-i mătase sau radio cu tranzistori !

— Ah, da !

— Am trecut înainte prin grădină. E acolo un lac cu o mulțime de crapi decorativi de toate culorile. Îmi tot băteau capul ca să le spun dacă le va veni cheful să mă întrebe amănunte. Dar n-au făcut altceva decît să se tot minuneze : „Ce splendid ! Ce splendid !“ Asta m-a scutit de explicații. Nici nu prea mă pricep eu la crapi decorativi și să mai și traduci toate culorile acelea pe englezește ! Crapi cu picățele, sau mai știu eu cum li s-ar putea spune...

Chieko tăcea.

— Nu veniți, domnișoară Chieko, să vedem crapii ?

— Și ce faceți cu doamnele ?

— Le pot lăsa liniștit în grija vînzătorilor de aici. De altfel, la ora asta sînt așteptate la hotel la ceai. Se întîlnesc acolo cu soții lor și pleacă apoi la Nara.

— Să le spun părinților mei, și mergem.

— Bine, și eu mă duc să-mi iau rămas bun de la doamne.

Și Ryusuke se duse și vorbi cu americancele. Toate doamnele se uitară la Chieko. Asta o făcu să roșească rușinată.

Ryusuke se întoarse îndată și o conduse în grădină.

Se așezară amîndoi pe marginea lacului, admirînd minunații crapi colorați și stătură așa fără să scoată o vorbă. Nu mică îi fu de aceea surprinderea, cînd îl auzi pe Ryusuke spunînd :

— Domnișoară Chieko, cred că nu ar strica să fiți foarte atentă la ce face procuristul — sau directorul de magazin cum i se spune acuma, de cînd firma a devenit societate pe acțiuni. Ar trebui să-l luați puțin mai din scurt. Dacă aveți nevoie, pot să vă dau și eu o mînă de ajutor...

Chieko simți o strîngere de inimă.

În noaptea aceea, după plimbarea la Tatsumura, Chieko avu un vis : Se făcea că stătea ghemuită pe malul lacului și un cîrd de crapi colorați venea spre ea ajungîndu-i pînă la picioare. Se înghesuiau unul într-altul zvîrcolindu-se și scoțînd capul din apă.

Asta a fost tot visul. La Tatsumura Chieko băgase într-adevăr mîna în apă și o vînturase puțin, iar peștii aceia colorați se apropiaseră de mîna ei. Chieko se mirase și privise în același timp cu duioșie.

Dar se pare că și mai mirat fusese Ryusuke.

— Ce arome, sau ce vrajă emană mîna domnișoarei Chieko ? spusese el.

Chieko se simțise rușinată și se îndepărtase de malul lacului.

— Crapii se obișnuiesc repede cu oamenii.

Dar Ryusuke nu o mai slăbea din ochi.

— Uitați, acolo se vede Muntele de Răsărit, spusese ea încercînd să-i ocolească privirea.

— Ah, și-a schimbat culoarea ! Acum are culoarea toamnei, spusese Ryusuke.

Cînd se trezi, Chieko nu-și mai dădu seama dacă-n visul ei cu crapi fusese și Ryusuke alături de ea sau nu. Îi trebui apoi multă vreme pînă să poată adormi din nou.

A doua zi nu era încă hotărîtă să vorbească cu procuristul, adică să-l „ia puțin din scurt“, cum o sfătuise Ryusuke.

Cu puțin înainte de închiderea prăvăliei, Chieko veni și se așeză lîngă casă. Era un pupitru de casă de tip vechi înconjurat cu un grătar scund de lemn. Procuristul Uemura simți ceva neobișnuit la Chieko.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— Arătați-mi, vă rog, niște stofe de chimono pentru mine !

— Pentru domnișoara ? întrebă Uemura, parcă ușurat. Domnișoara vrea să se îmbrace cu stofe de la noi ? Să fie ceva pentru sărbătoarea de Anul Nou ? Sau poate o rochie cu mîneci lungi pentru vizite ? În general, mi se pare că domnișoara își cumpără rochiile la Okasaki sau Eriman, nu ?

— Aș vrea să văd cum arată modelele de muselină pe care le avem. Nu-i vorba de o toaletă pentru Anul Nou.

— Cum să nu ! Desigur, cum dorește domnișoara. Dar mă întreb dacă din ceea ce avem acuma în rafturi, se va găsi ceva pe gustul atît de rafinat al domnișoarei ?

Și procuristul se ridică, chemă doi vînzători, șușoti ceva cu ei și aduseră toți trei mai bine de zece baloturi de stofă și le despăturiră în fața ei în mijlocul prăvăliei.

— Asta îmi place ! alese Chieko fără să stea prea mult pe gînduri. În cinci zile, sau o săptămînă se poate croi, nu ? Căptușeala și restul le las în grija dumitale.

Uemura părea destul de fîstîcit.

— Cam repede, domnișoară. Noi nu sîntem decît un magazin de stofe și se întîmplă foarte rar să facem și confecții. Dar dacă așa dorește domnișoara, firește că se face, se face...

Cei doi vînzători împăturiră în grabă stofa aleasă.

— Astea-s măsurile, spuse Chieko punîndu-i procuristului o foaie de hîrtie pe masă, dar fără să se gîndească să plece. Domnule Uemura ! spuse ea cu voce blajină, aplecîndu-și puțin capul, aș vrea să cunosc mai îndeaproape cum merg treburile magazinului nostru și-am să vă rog să-mi dați o mînă de ajutor.

— Da ? făcu Uemura, înmărmurit.

Chieko continuă cît se poate de liniştită.

— Nu e nici o grabă, putem să lăsăm şi pe mîine. Arătaţi-mi totuşi, vă rog, registrele prăvăliei !

— Registrele ? întrebă Uemura, zîmbind încurcat. Domnişoara vrea să verifice registrele ?

— Nu e vorba de nici o verificare ! Dar înainte de a vedea ce-i în registre, nu pot pricepe nimic din treburile magazinului !

— De ce să nu puteţi ? Şi-apoi, pentru domnişoara e simplu să spună că vrea să vadă registrele, dar în fond, asta e o treabă foarte complicată. Trebuie să vă gîndiţi că avem şi fiscul pe cap.

— Adică avem şi alte registre decît cele oficiale ?

— Cum puteţi spune aşa ceva, domnişoară ! Cum ar fi posibil să facem o asemenea înşelătorie... Trebuie să vă rog, domnişoară... Eu sînt un procurist cinstit !

— Atunci, vă rog să-mi arătaţi mîine registrele magazinului, domnule Uemura ! spuse liniştită Chieko, şi se ridică rămînînd în picioare.

— Domnişoară, trebuie să ştiţi că această prăvălie i-a fost încredinţată lui Uemura încă înainte de a se naşte domnişoara... spuse el. Şi pentru că Chieko nu spunea nimic, exclamă cu o voce stinsă :

— Vai, nenorocitul de mine! adăugînd repede : Durerile astea afurisite de şale...

Cînd intră Chieko, mama pregătea tocmai de cină şi se arătă foarte surprinsă de cele ce auzi de la fata ei.

— Chieko, dar ceea ce spui e îngrozitor !

— Da, nu m-am simţit nici eu prea încîntată, mamă.

— O fată tînără şi delicată ca tine să se ocupe de aşa ceva ! Îngrozitor ! Mama ta e tare îngrijorată de situaţia magazinului.

— De fapt, mi s-a sugerat să mă interesez.

— Cum aşa ? Cine ?

— Fratele mai mare al lui Shinichi, ieri la Tatsumura... Domnul Ryusuke mi-a mai spus că tatăl lor e încă în toată puterea şi se ocupă personal de treburile magazinului şi că au şi doi procurişti foarte destoinici... Zicea că, dacă ar pleca Uemura, ne-ar ceda pe unul dintre ei sau că ar veni chiar el personal la noi, cu toată plăcerea.

— Domnul Ryusuke ?

— Da. Zice că poate să-şi întrerupă oricînd studiile universitare, căci în fond tot de comerţ o să se ocupe în cele din urmă.

— Ei, ei ! făcu Shige, privind faţa radioasă a fetei. Dar nu cred că domnul Uemura are să se dea bătut chiar aşa de uşor...

— Şi mi-a mai spus că dacă există într-adevăr o casă frumoasă prin apropierea terenului cu flori de dulcişori, să-l conving pe tata s-o cumpere.

— Da, da.

Şi mamei îi pieri graiul pentru cîteva clipe.

— Asta pentru că tatăl nostru e puţin obosit, nu-i aşa ?

— Zicea că ar fi bine pentru tata acolo.

— Cine, domnul Ryusuke ?

— Da, așa zicea.

Mama tăcu.

— Spune, mamă, am voie să-i dăruiesc fetei din satul cedrilor de miazănoapte un chimono din magazinul nostru ? Te rog foarte mult.

— Sigur că da, sigur că da ! Și să-i dăruiești și o pelerină asortată la chimono !

Lui Chieko îi dădură lacrimi în ochi și își întoarse privirile.

De ce oare se numesc războaiele de mînă „războaie înalte" ? Denumirea le vine de la faptul că sînt într-adevăr înalte. Iar dacă sînt de obicei puse într-o adîncitură de pămînt, asta e pentru că umezeala solului e bună pentru fire. Înainte, țesătorul ședea la război pe un scaun înalt, dar astăzi, lîngă război se leagă ca o contragreutate un coș cu bolovani.

Unii țesători mai folosesc și astăzi aceste războaie de mînă, deși există războaie mecanice.

În casa lui Hideo erau trei războaie de mînă la care țeseau trei frați. Tatăl, bătrînul Sosuke, se mai așeza și el din cînd în cînd la război, dar foarte rar. În comparație cu celelalte ateliere modeste din Nishijin, al lor nu era nici cel mai prosper, dar nici cel mai sărăcăcios.

Hideo se apucase de țesutul obiului cerut de Chieko și, cu cît înainta cu lucrul, cu-atît era mai fericit. În primul rînd pentru că-i reușea bine o treabă de care se apucase cu tot sufletul, dar și mai mult pentru că avea senzația că fata e prezentă acolo în mișcările ritmice ale pieptenului și-n zgomotul războiului.

Dar, nu era Chieko, ci Naeko, căci pentru ea țesea acest obi. Și tot țesînd, în sinea lui Hideo cele două fete începură să se contopească într-una singură.

Sosuke se opri lîngă războiul fiului său.

— Ce obi frumos ! spuse el după un răstimp. Un model original ! și dădu din cap. Pentru cine-l țeși ?

— Pentru domnișoara Chieko, fiica domnului Sata.

— Și de unde-i modelul ?

— E ideea domnișoarei Chieko.

— Ei, ia te uită ! Domnișoara Chieko... ? Zău ?

Și tatăl se uită surprins la obi. Apoi pipăi cu degetele țesătura din război :

— Treabă bună, Hideo ! Bravo, țesut excelent !

Hideo nu spuse nimic.

— Cred că ți-am mai spus, Hideo, că noi îi sîntem foarte îndatorați domnului Sata.

— Mi-ai spus.

— Da, am vorbit de mai multe ori despre asta, nu-i așa ? spuse el, și se apucă din nou să povestească : Cînd m-am apucat eu de meseria de țesător, de-abia dacă-mi ajungea cît să țin un război, și ăla jumătate pe datorie. De fiecare dată cînd terminam o bucată de țesut, i-o duceam domnului Sata. Mă furișam întotdeauna la el seara pe ascuns, că nu face o impresie prea bună să te prezinți cu o singură bucată...

— ....

— Şi domnul Sata nu s-a arătat niciodată nemulţumit de ce i-am adus. Şi vezi, dintr-un război, s-au făcut trei războaie... Cum să-ţi spun...

— ....

— Dar chiar dacă avem trei războaie, Hideo, asta încă nu înseamnă că sîntem de aceeaşi categorie socială cu el...

— Ştiu foarte bine, dar nu văd de ce-mi vorbeşte tata despre asta ?

— Se pare că domnişoara Chieko, fata domnului Sata, îi este dragă lui Hideo...

— A, despre asta era vorba... făcu Hideo, şi puse din nou în mişcare războiul.

De îndată ce fu gata, se grăbi să se ducă în satul lui Naeko să-i ducă obiul.

Era o după-amiază în care deasupra muntelui de Miazănoapte se formau curcubeele unul după altul.

Hideo observă un curcubeu chiar cînd ieşi pe stradă cu obiul lui Naeko pe braţ. Era un curcubeu lat, nu prea viu colorat şi nici prea înalt. Se opri să-l privească, dar curcubeul se stinse.

Cît timp dură călătoria cu autobuzul pînă sub povîrnişul muntelui, mai văzu două curcubee asemănătoare. Nici unul dintre ele nu se arcuise întreg, rămînînd cîte o parte mai palidă. Dar erau totuşi curcubee.

„Oare ce-nseamnă curcubeul, semn de noroc sau de ghinion ?"

Hideo se simţea tare neliniştit.

Cerul era senin, fără nici un nor. Cînd ajunse sub povîrnişul muntelui, mai apăru un curcu-

beu, tot atît de palid ca şi celelalte, dar mai greu de văzut din cauza muntelui ce cobora drept, acoperind malul rîului Kiyotaki.

Cînd ajunse în satul cedrilor de miazănoapte, Naeko îi şi ieşi în întîmpinare, fugind şi ştergîndu-şi mîinile ude de şorţul de lucru.

Lucrase la lustruitul trunchiurilor de cedru. Le frecase cu grijă, folosind nisipul roşcat de Bodai.

Deşi nu erau încă decît în octombrie, apa de munte era destul de rece. Butucii de cedru pluteau într-un jgheab în jurul căruia se ridicau aburi, căci peste butuci se turna mereu apă fierbinte de pe un cuptor de alături.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră să vă osteniţi pînă la noi, în satul acesta îndepărtat ! spuse Naeko, salutîndu-l politicos.

— Domnişoară Naeko ! Am terminat în sfîrşit de ţesut obiul pe care vi l-am promis şi am venit să vi-l aduc.

— De fapt, obiul era pentru domnişoara Chieko. Nu-mi prea place să iau locul alteia. Îmi ajungea chiar şi numai faptul că am întîlnit-o, spuse Naeko.

— Acest obi vi l-am promis dumneavoastră. Iar modelul e ideea domnişoarei Chieko.

Naeko îşi lăsă ochii în pămînt.

— Închipuiţi-vă, domnule Hideo, că alaltăieri mi s-a trimis din magazinul domnişoarei Chieko o adevărată zestre, de la chimono pînă la sandale. Cînd să le port pe toate ?

— Ce-ar fi să le îmbrăcaţi de Sărbătoarea Epocilor, din douăzeci şi doi octombrie ? N-aţi putea veni la sărbătoare ?

— Ba da, atunci o să am zi liberă, spuse Naeko fără să stea pe gînduri. Dar n-aţi vrea să coborîm pe prundişul de pe valea rîului ? Aici, prea se uită lumea la noi.

N-avea de ce să se ascundă, ca atunci cu Chieko, în pădurea de cedri.

— Am să păstrez toată viaţa obiul domnului Hideo ca pe un lucru de preţ.

— Oh, de ce ? Am să mai ţes pentru dumneavoastră.

Naeko nu mai ştiu ce să spună.

Fireşte că oamenii din casa unde locuia Naeko ştiau de la cine primise chimonoul. De fapt, ar fi putut foarte bine să-l aducă pe Hideo în casă. Acum, că ştia unde şi cum trăia Chieko i se-mplinise dorinţa cea mai fierbinte din copilărie. Şi n-ar fi vrut s-o supere cu ceva pe Chieko.

Cei din familia Murase, care o luaseră la ei pe Naeko, erau printre cei mai respectabili proprietari de pădure de aici şi fata nu trudea prea mult în slujba lor — aşa că nu avea nici un motiv să cadă povară pe capul familiei lui Chieko.

Şi, în definitiv, casa unui proprietar de pădure putea fi un loc mai sigur chiar decît casa unui comerciant de stofe.

Naeko îşi propusese să-şi domolească dorul ei de-a o vedea cît mai des pe Chieko. Cu atît mai mult, cu cît simţea în adîncul inimii iubirea pe care începuse să i-o poarte sora ei...

Îl conduse pe Hideo pe prundişul din valea rîului. Pînă şi aici, unde era un teren destul de stîncos, puteai vedea pretutindeni, cedri.

— E un loc foarte nepotrivit, vă rog să mă iertaţi, spuse Naeko.

Dar, ca orice fată tînără, ardea de nerăbdare să vadă obiul.

— Ce frumos e muntele de cedri ! exclamă Hideo.

În timp ce privea în sus, desfăcu învelitoarea de pînză şi dezlegă sfoara cu care era legat pachetul de hîrtie.

— Vedeţi, funda se leagă aici, şi asta-i partea care vine în faţă...

— Ah ! exclamă Naeko mîngîind obiul. E un lucru mult prea scump pentru mine !

Dar ochii îi străluceau de bucurie.

— Cum să fie prea scump pentru dumneavoastră un obi ţesut de un ţesător nepriceput ca mine ?... Zicîndu-mi că vine Anul Nou, mă gîndisem la un model cu pini roşii, dar domnişoara Chieko a vrut cedri. Cînd am venit aici, am înţeles de ce. Cînd spui cedri te gîndeşti întotdeauna la nişte copaci bătrîni şi puternici. E greu să ţi-i imaginezi desenaţi gingaşi, nu ? Aici se pot întrezări puţin şi pinii roşii, nu-i aşa ? În culoare...

Fireşte că, nici la cedri, culoarea nu era copiată după natură. Atît în formă cît şi-n culoare, modelul era foarte liber stilizat.

— E un obi minunat ! Vă mulţumesc foarte mult ! Nici n-aş putea purta un obi mai luxos ca acesta !

— Se potrivește cu chimonoul pe care l-a trimis domnișoara Chieko ?

— Da, cred că merge foarte bine.

— Domnișoara Chieko a crescut de mică printre stofele în stil Kyoto. Se pricepe... Acest obi încă nu l-a văzut și nici n-aș vrea de fapt să i-l arăt...

— Ar trebui totuși să-l vadă... Doar a fost ideea ei !

— Vă rog atunci să-l îmbrăcați de Sărbătoarea Epocilor, da ? spuse Hideo, împăturind obiul și învelindu-l în hîrtie.

După ce legă cu grijă sforile pachetului, Hideo spuse :

— Vă rog să-l primiți cu dragă inimă. E un obi pe care l-am promis la început domnișoarei Chieko. Nu trebuie să vedeți în mine nimic mai mult decît un simplu țesător, dar să știți că am pus tot sufletul meu în obiul acesta cînd l-am țesut.

Naeko tăcea cu pachetul în poală.

Apa rîului Kiyotaki curgea puțină și domoală la picioarele lor, și Hideo se uita la munții împăduriți cu cedri.

— Trunchiurile acestea frumos orînduite arată ce bine muncesc oamenii de aici. Uite moțurile de ace din vîrf ! Ai zice că-s niște flori. Simple și modeste.

Peste fața lui Naeko trecu o umbră de tristețe. Cînd tatăl ei s-a prăbușit sărind de pe o cracă pe alta, probabil că inima lui era plină de durerea de-a o fi abandonat pe Chieko. Nu aveau amîndouă pe-atunci decît cîteva luni. Tot

ce știa despre întîmplare aflase de la oamenii din sat. Iar despre Chieko nu știuse nici cum o cheamă, nici dacă mai trăiește, și nici dacă era sora ei geamănă mai mică sau mai mare. Și, oh, cît sperase s-o întîlnească măcar o singură dată în viață, chiar dacă ar fi fost doar ca s-o privească pe ascuns !

Casa ei părintească era o cocioabă prăpădită din satul cu cedri, rămasă acum în paragină. Nimeni n-avea grijă de ea. La început, neputînd trăi singură, stătuse acolo o familie de muncitori mai în vîrstă care lucrau la pădure, și care aveau o fetiță, elevă la școala elementară. Firește că nu i se plătise nici un fel de chirie. Cine să plătească un ban pentru o cocioabă !

În grădina casei creștea un liliac care făcea flori aurii, și fetița aceea ținea mult la el. Lui Naeko îi spunea „Surioara cea mare“ și venise odată la ea și-o întrebase cum să îngrijească liliacul.

— Lasă-l să crească-n voia lui, spusese Naeko.

Cînd trecea prin fața căsuței, i se părea că ceea ce simte înainte de orice e mirosul liliacului și de fiecare dată sufletul i se umplea de durere.

Și cum stătea așa ținînd obiul lui Hideo în poală, Naeko își simți picioarele grele. Prea se-ntîmplaseră multe de-odată...

— Domnule Hideo ! Acum știu unde stă domnișoara Chieko, și nu mai doresc să am legături mai strînse cu ea. Mulțumesc din suflet și pentru chimono și pentru obi. De data asta

le primesc, dar... Sînt convinsă că mă înțelegeți, da ? spuse ea gravă.

— Atunci o să veniți, nu-i așa, la Serbarea Epocilor ? întrebă Hideo. Aș dori ca domnișoara Chieko să vă vadă purtînd acest obi, dar asta nu înseamnă că am s-o invit și pe ea la serbare. Procesiunea pornește de la palatul imperial, iar eu am să vă aștept la poarta Hamaguri, poarta de apus a palatului. Rămînem înțeleși așa, da ?

Naeko se îmbujoră ușor și încuviință din cap.

Pe celălalt mal se vedeau niște frunze roșii oglindindu-se în unda neliniștită a apei.

— Ce pomișori sînt aceia cu frunze atît de lucioase și stacojii ? întrebă Hideo ridicîndu-și într-acolo privirile.

— Sînt pomi de ruginiță, răspunse Naeko. Și cum își ridică și ea capul să privească într-acolo, părul negru i se desprinse pe neașteptate și i se revărsă lung peste umeri. Își duse speriată mîna la cap.

— Vai !

Se înroși pînă-n vîrful urechilor și se-apucă să-și prindă părul în ace. Ținea acele între dinți, dar nu avea destule căci multe se-mprăștiaseră pe jos și se pierduseră.

Hideo o privea fermecat de grația gesturilor ei.

— Aveți un păr foarte lung, spuse el.

— Da. Și domnișoara Chieko are părul lung. Ce frumos știe ea să și-l pieptene ! Un bărbat nici nu poate bănui ce-nseamnă asta, spuse

Naeko și-și legă cu gesturi pripite basmaua. Vă rog să mă iertați.

— ....

— Eu am aici prea mult de lucru cu cedrii, ca să-mi mai port și mie de grijă.

Dar se părea că își pusese totuși puțin roșu pe buze. Hideo ar fi vrut ca fata să-și mai scoată o dată basmaua ca să-i vadă părul lung căzînd pe umeri, dar cum să-i spună una ca asta după fîstîceala și graba cu care și-o legase la loc ?

Amurgul începu să coboare dinspre vîrfurile pleșuve ale munților ce-mprejmuiau partea de apus a văii.

— S-a făcut vremea să mergeți acasă, nu-i așa, domnișoară Naeko ? spuse Hideo și se sculă în picioare.

— Da, în curînd se termină lucrul pe ziua de azi... Zilele sînt mai scurte.

Hideo privea strălucirea de aur a amurgului printre trunchiurile drepte ale cedrilor de pe piscul de răsărit.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule Hideo ! spuse Naeko luînd obiul cu o ușoară plecăciune și sculîndu-se și ea în picioare.

— Nu mie să-mi mulțumiți, ci domnișoarei Chieko, spuse Hideo, dar se simțea tot mai mult cuprins de bucuria de-a fi țesut un obi pentru această fată din Munții cedrilor de Miazănoapte.

— N-aș vrea să par stăruitor, dar îmi făgăduiți să veniți la Sărbătoarea Epocilor ? La poarta de apus a palatului imperial, la poarta Hamaguri !

— Da! spuse Naeko încuviinţînd fericită din cap. Şi am să port un chimono şi un obi atît de frumoase cum n-am mai purtat niciodată. Aproape că mi-e şi ruşine...

Sărbătoarea Epocilor are loc în a douăzeci şi doua zi a celei de a zecea luni a anului şi, împreună cu Sărbătoarea Nalbelor de la templul de sus şi de jos de pe Kamo şi cu Sărbătoarea Gion, e una din cele „trei mari sărbători" ale mereu sărbătorescului Kyoto. Deşi ea ţine de fapt de templul Heian, procesiunea porneşte de la palatul imperial.

Încă din zorii zilei Naeko nu-şi mai găsea astîmpăr, iar la locul întîlnirii cu Hideo ajunse cu o jumătate de oră mai devreme. Aştepta acum în umbra porţii de apus a palatului, numită poarta Hamaguri, şi era pentru prima oară în viaţa ei că Naeko aştepta un bărbat.

Din fericire, cerul era senin şi-albastru.

Templul Heian n-a fost construit decît în 1895, adică cu unsprezece secole după mutarea reşedinţei imperiale la Kyoto, aşa că dintre cele trei sărbători, aceasta e cea mai recentă. Dar pentru că ea reprezintă sărbătorirea ridicării oraşului la rang de reşedinţă imperială, procesiunea reflectă întreaga evoluţie capricioasă a acestui milenar oraş imperial. Tradiţia cere ca fiecare epocă în parte să fie reprezentată prin figurile unor personalităţi celebre.

Poţi vedea aici figurile istorice ale unor prinţese imperiale şi doamne de la curte, prinţese din epoca feudală şi poetese vestite din antichitate.

Sînt în primul rînd personajele feminine, printre care se află şi vestite curtezane, actriţe şi florărese, dar fireşte că din procesiune fac parte şi vestiţii războinici şi oameni de stat ca, de pildă, Kusunoki Masashige, Oda Nobunaga şi Toyotomi Hideyoshi, precum şi o sumedenie de curteni şi nobili războinici.

Procesiunea era orînduită ca o adevărată panoramă a moravurilor din istoria oraşului şi avea o lungime considerabilă.

De-abia de prin 1950 au început să ia parte la această sărbătoare şi femeile, alături de bărbaţi, şi de atunci procesiunea e şi mai atrăgătoare şi plină de farmec.

Procesiunea începe cu corpul de partizani regalişti din epoca Restauraţiei Meiji şi cu corpul muntenilor lui Tanba Kitakuwata, iar apoi urmează dregători din epoca Enryaku, îndreptîndu-se să ceară audienţă la curtea împăratului. La întoarcerea procesiunii spre templul Heian, în faţa carului cu tronul imperial se intonează rugăciuni shintoiste.

Pornind de la palatul imperial, procesiunea trece prin piaţa largă din faţa acestuia. E locul de unde se poate vedea totul cel mai bine şi de aceea şi-a fixat Hideo aici întîlnirea cu Naeko.

Treceau acum pe-acolo puhoaie de oameni. Deodată se desprinse din mulţime o femeie

între două vîrste, arătînd a negustoreasă și veni drept spre Naeko, ce aștepta lîngă poarta palatului, exclamînd :

— O, ce obi frumos aveți, domnișoară ! De unde l-ați cumpărat ? Și ce bine se asortează cu chimonoul !... Îmi permiteți... și femeia pipăi stofa. Îngăduiți-mi să văd și funda din spate !

Naeko se-ntoarse.

— O minunăție ! spuse femeia.

Admirația femeii o făcu pe Naeko să se simtă mult mai sigură de sine în noile și scumpele ei veșminte.

— Mă așteptați de mult ? spuse cineva.

Era Hideo.

Primele rînduri de scaune din locul de unde ieșea procesiunea din palat erau rezervate pentru diferite asociații din cartierul templului și societăți turistice, dar Hideo și Naeko își aveau locurile chiar în spatele lor.

Era pentru prima oară că Naeko stătea pe un loc atît de bun și privind procesiunea, uită de toate. Și de Hideo, și de chimonoul ei cel nou.

La un moment dat, întorcînd capul spre Hideo, exclamă uimită :

— Dar la ce vă uitați, domnule Hideo ?

— La verdele pinilor. Mă uit eu și la procesiune, dar priviți și dumneavoastră ce frumos arată totul pe fondul acesta verde.

Parcul palatului e plin de pini negri. Sînt pinii mei preferați.

— ....

— Între timp am admirat-o și pe domnișoara Naeko, dar ea nici n-a băgat de seamă, așa-i ?

— Nu sînteți cuminte ! spuse Naeko, și-și lăsă ochi-n pămînt.

Capitolul al optulea

SURORI ÎN TOAMNĂ TÎRZIE

Dacă ar fi fost să aleagă între toate sărbătorile prea-veselului Kyoto, cel mai mult o bucura pe Chieko „Sărbătoarea focului" de la templul Kurama, chiar mai mult și decît sărbătoarea Daimonji. Templul Kurama nu se află prea departe de satul lui Naeko, și ea se ducea deseori pe acolo. S-ar putea ca Naeko și Chieko să se fi întîlnit înainte la vreo sărbătoare a focului, fără să se bage una pe alta de seamă.

De-a lungul drumului ce duce la templu și pe care trece procesiunea, în fața fiecărei case se ridică garduri de nuiele și se udă acoperișurile, ca să nu ia foc. Spre miezul nopții oamenii o pornesc în sus, spre templu, învîrtind făclii mai mari și mai mici deasupra capului și strigînd : „Începe sărbătoarea ! E sărbătoarea focului !" Și flăcările se înalță pe cerul nopții. Cele două lectici sfinte ale procesiunii au formă de lăzi și în momentul cînd sosesc, femeile din toate casele ies și se înghesuie care mai de care să tragă și ele de funii. În cele din urmă se aprind marile făclii de jertfă în fața templului, iar sărbătoarea continuă pînă la revărsatul zorilor.

În anul acela, însă, sărbătoarea nu s-a mai ținut. Se spune că din motive de economie.

Nu s-a ținut nici sărbătoarea „castanelor de pămînt" pentru zeul din Kitano, căci se spune că a fost o recoltă slabă și nu s-au putut face lecticile sfinte.

Dar în Kyoto se organizează și altfel de sărbători, cum ar fi „Prohodul bostanilor" la templul Anrakuyo, sau „Descîntarea castraveților" la templul Rengeji. Nu se poate ști dacă și acestea reprezintă spiritul vechiului oraș imperial sau al cetățenilor lui de azi. Apoi, în ultimii ani au reînviat și alte serbări, ca de pildă „Călătoria păsării paradis", care are loc pe rîul Arashiyama într-o corabie cu cap de dragon, și „Ospățul de pe Gyokusui" ce se organizează pe micul pîrîu din grădina templului Kamigamo-Jinja. Înainte vreme, acestea două au fost serbările preferate ale nobilimii de la curte.

La „Ospățul de pe Gyokusui", oamenii îmbrăcați în costume vechi de la curte stau pe malul pîrîului, scriind poezii sau pictînd. Între timp, pajii îi servesc cu pocale cu vin, pe care după ce le golesc, le aruncă în apă la vale.

Anul trecut, cînd Chieko asistase la „Ospățul de pe Gyokusui" serbarea fusese condusă

Clubul cărții digitale 2023

de poetul Yoshii Isamu, dar acesta între timp murise.

Era însă o sărbătoare prea de curînd reînviată, ca s-o simtă aproape de sufletul ei.

În sfîrșit, așa e Kyoto, un oraș în care șirul sărbătorilor mai vechi sau mai noi nu sfîrșește niciodată.

Chieko ștergea în fiecare dimineață praful de pe grilajul de lemn din fața prăvăliei. Se scula devreme și trebăluia plină de hărnicie, căci așa-i era felul și așa o învățase și mama ei.

În dimineața aceea, de-abia termină dejunul, că o sună Shinichi la telefon.

— Chieko ! V-ați simțit bine, în doi, la Serbarea Epocilor ? o întrebă el.

De data asta, deci, Shinichi o confundase pe ea cu Naeko.

— Ai fost și tu ? De ce nu m-ai strigat ? spuse ea, ridicînd din umeri.

— Am vrut, dar nu m-a lăsat fratele meu, răspunse sincer Shinichi.

Chieko nu știa ce să facă, să explice sau nu că era vorba de o confuzie. Din spusele lui Shinichi își putu da seama că Naeko fusese la serbare îmbrăcată în chimonoul trimis de ea și cu obiul țesut de Hideo. Și, desigur, cel care o însoțise fusese chiar Hideo. Asta o surprinse o clipă, dar îndată după aceea simți învăluind-o un val cald de bucurie și un zîmbet îi flutură pe buze.

— Chieko ! Chieko, strigă Shinichi în receptor, de ce taci ?

— Păi, ce să-ți spun ? Nu tu m-ai sunat... ?

— Firește, firește ! și Shinichi rîse. Procuristul e acum acolo ?

— Nu, încă n-a venit...

— Spune, Chieko, ești cumva răcită ?

— De ce, ți se pare după voce ? N-am ieșit decît puțin afară să șterg grilajul.

— Așa ?

La celălalt capăt al firului, Shinichi păru să scuture receptorul.

De data asta, Chieko izbucni în rîs.

— De fapt, te-am chemat în numele fratelui meu, așa că ți-l dau la telefon, spuse Shinichi încet.

Cu Ryusuke nu prea-i venea la îndemînă să flecărească, așa cum făcea cu Shinichi.

— Ați făcut ceva în legătură cu procuristul, domnișoară Chieko ? întrebă Ryusuke, fără nici o altă introducere.

— Da.

— Perfect !

Și, după o clipă, adăugă :

— E într-adevăr perfect !

— Știți, i-a ajuns ceva și mamei la ureche, și e foarte neliniștită.

— Îmi închipui.

— I-am spus procuristului că vreau să aflu mai multe despre treburile magazinului și i-am cerut să-mi arate toate registrele.

— O, strașnic. Înseamnă că toate astea nu vor rămîne fără urmări.

— Apoi l-am pus să-mi arate registrele de credit, de acțiuni și cheltuieli.

— Formidabil, domnișoară Chieko! Recunosc, și vocea lui era plină de admirație, că nici nu m-aș fi așteptat, din partea unei fete atît de delicate ca domnișoara Chieko...

— Păi a fost îndemnul domnului Ryusuke...

— Nici vorbă! Dar trebuie să știți că printre ceilalți comercianți circulă niște zvonuri destul de ciudate, și dacă domnișoara Chieko nu s-ar fi descurcat singură, tata și cu mine ne hotărîsem să intervenim. Așa, însă, lucrurile sînt în mîini cît se poate de bune! Am impresia că procuristul s-a cam speriat, nu?

— Da, mi se pare și mie.

— Sînt convins!

Apoi Ryusuke făcu o pauză foarte lungă, după care spuse:

— Ați procedat foarte bine, da, da...

Se simțea că omul de la capătul firului mai avea ceva pe suflet.

— Domnișoară Chieko, n-o să vă deranjeze dacă vă fac astăzi după-amiază o vizită? spuse el apoi. Vin cu Shinichi.

— Să mă deranjeze? De ce să mă deranjeze? spuse Chieko.

— Pentru că sînteți încă o fată tînără...

— Ei, și ce-i cu asta?

— Bine, atunci s-a făcut!

Și Ryusuke izbucni în rîs.

— Iar dacă-l mai găsesc pe procurist la prăvălie, am să-i fac și lui o vizită. Nu de alta, dar am darul de a băga puțin oamenii în sperieți. Domnișoară Chieko, nu trebuie să vă faceți griji. Nu vreau decît să-l văd cum arată la față.

— Da? fu tot ce putu spune Chieko.

Magazinul lui Ryusuke avea un anume prestigiu printre marile magazine din cartierul Muromachi. Iar Ryusuke cu toate că era încă student, se pătrunsese pînă-n măduva oaselor de demnitatea lui de mare comerciant.

— În rest, cred că lucrul cel mai potrivit în acest sezon ar fi o mîncare de broască țestoasă, vorbi el din nou în receptor. Am și rezervat o masă la restaurantul Oichi în Kitano, așa că va trebui să veniți cu noi. Nu-mi pot lui îndrăzneala de a-i invita și pe părinții dumneavoastră, așa că venim s-o luăm numai pe domnișoara Chieko... Îl aduc, firește, și pe micul paj cu mine.

— Ah! fu tot ce putu spune Chieko, foarte surprinsă.

Trecuseră mai mult de zece ani de cînd fusese Shinichi paj pe carul alegoric la serbarea Gion, dar fratele lui îi mai spunea și-acuma „micul paj“, mai în glumă, mai în serios — și poate și pentru că lui Shinichi îi mai rămăsese și-acum ceva din drăgălășenia „micului paj“ de odinioară...

— Domnul Ryusuke a telefonat că vine astăzi după-amiază la noi cu Shinichi, îi spuse Chieko mamei sale.

— Cum?

Vestea îi păru neașteptată lui Shige.

După-masă Chieko urcă sus și se găti îmbrăcîndu-se modest dar foarte îngrijit. Își pieptănă cu multă migală părul lung și negru, reușind cu greu să găsească o pieptănătură

care să-i placă. Tot așa își pierdu multă vreme pînă-și alese toaleta.

Cînd coborî într-un tîrziu, tatăl ei ieșise tocmai în oraș.

După ce aranjă mangalul în tava de jăratic din salonul din spate, Chieko mai aruncă o privire cercetătoare prin încăpere. Se uită și în grădină. Mușchiul de pe trunchiul bătrînului arțar mai era încă verde, dar frunzele celor două tufe de viorele începuseră să se îngălbenească.

Micul arbust de Sasanka de lîngă felinarul creștin își desfăcuse florile roșii. Culoarea lor aprinsă îi făcu lui Chieko o impresie atît de puternică, cum nu i-ar fi putut-o face cei mai roșii trandafiri din lume.

Nu peste mult, veniră și Ryusuke și Shinichi.

După ce o salută politicos pe Shige, Ryusuke îi lăsă pe cei trei în salon și se duse în prăvălie, unde se așeză foarte degajat în fața pupitrului procuristului.

Procuristul Uemura se apropie vădit fîstîcit dindărătul grilajului casieriei, salutînd foarte ceremonios și cu multe plecăciuni — cam prea multe. Ryusuke răspunse cu aceeași amănunțită ceremonie, dar păstrînd tot timpul o expresie împietrită a feții, expresie ce nu-i putu scăpa procuristului Uemura. „Ce-o mai fi vrînd și studențelul ăsta!“ încercă el să se îmbărbăteze în gînd, dar nu putea scăpa de senzația penibilă a omului care a pierdut partida.

Ryusuke așteptă să prindă un răgaz printre saluturile procuristului și spuse agale :

— Felicitările mele, aveți un comerț înfloritor !

— Desigur, și vă mulțumesc pentru bunele dumneavoastră aprecieri !

— Asta datorită faptului că sînteți mîna dreaptă a domnului Sata. Nici nu-i de mirare... Un om cu o experiență atît de îndelungată ca a dumneavoastră... Așa spun și tata și prietenii lui.

— O, tocmai dumneavoastră spuneți asta ? Păi, pe lîngă magazinul dumneavoastră, al nostru pare cu totul lipsit de importanță.

— Dimpotrivă ! Magazinul nostru prea face un comerț în stil mare și cu stofe de Kyoto dar și cu tot felul de alte mărfuri. Mie asta nu-mi place. Ce ne-am face dacă n-ar exista și magazine ca acesta, care sub conducerea domnului Uemura face un comerț atît de serios și temeinic...

În timp ce Uemura își căuta încă răspunsul, Ryusuke se ridică și ieși din prăvălie, urmărit de privirile dușmănoase ale procuristului. Ryusuke se îndreptă spre salonul din spate, unde-l așteptau Chieko și Shinichi. Era limpede acum pentru Uemura că între dorința lui Chieko de a vedea registrele magazinului și vizita lui Ryusuke era o legătură.

Cînd intra Ryusuke în salon, Chieko îl privi întrebătoare.

— Domnișoară, cred că i-am băgat procuristului dumneavoastră un cui în suflet. De

acum înainte, va şti limpede că eu am aţîţat-o pe domnişoara Chieko împotriva lui.

— ....

Chieko îşi lăsă privirile-n pămînt, făcîndu-şi de lucru cu ceaiul pe care-l pregătea lui Ryusuke.

— Uită-te, frate, la viorelele acelea de pe trunchiul arţarului, spuse Shinichi, arătînd cu degetul spre grădină. Sînt două tufe mici, le vezi ? Chieko zice că-s ca o pereche de îndrăgostiţi ce stau de ani de zile unul lîngă celălalt, fără să se poată întîlni...

— O !

— Ei, vezi ce gînduri frumoase le trec fetelor prin cap ?

— Astîmpără-te, Shinichi ! De ce eşti urîcios ? spuse Chieko şi mîna cu care puse ceaşca de ceai în faţa lui Ryusuke îi tremură uşor.

Pînă la restaurantul Oichi, merseră toţi trei cu maşina lui Ryusuke. Restaurantul acesta, vestit pentru specialităţile lui de broască ţestoasă, se afla pe Strada a şasea din Kitano. Era o clădire veche, renumită şi bine cunoscută de toţi turiştii. În interiorul clădirii se păstraseră tavanele joase, ca pe vremuri.

Se servea aşa numita „oală rotundă“, o fiertură de carne de broască ţestoasă cu zarzavat şi orez, cu un sos îndoit cu vin de orez.

Masa îi plăcu mult lui Chieko, dîndu-i şi o senzaţie de uşoară beţie.

Faţa i se împurpurase ca o floare de piersic. Îmbujorarea făcea ca gîtul ei, subţire, alb şi tînăr, să pară şi mai frumos. Avea în ochi o

strălucire cuceritoare. Din cînd în cînd îşi trecea cu mîna peste obraz. Nu băuse pînă acum niciodată vin de orez. Era adevărat că maşina îi aştepta afară, dar Chieko se întreba dacă se va putea ţine dreaptă pînă acolo. Oricum, era într-o dispoziţie foarte bună şi avea chef de vorbă.

— Shinichi, se adresă ea fratelui mai tînăr, cu care se simţea mai în largul ei, Shinichi, ştii că fata pe care ai văzut-o cu un tînăr la serbarea din grădina palatului nu eram eu ? M-ai confundat. Cred că stăteai destul de departe de ei, nu ?

— Nu văd de ce încerci să ascunzi că ai fost acolo, spuse Shinichi rîzînd.

— Nu ascund nimic.

Şi, după o scurtă ezitare spuse :

— Adevărul este că fata aceea e sora mea.

— Cum ? făcu Shinichi uimit.

Pe vremea Sărbătorii Cireşilor, cînd fuseseră împreună la templul Kiyomito, Chieko îi spusese că e un copil găsit. Desigur că Shinichi îi povestise asta şi fratelui său. În fond, chiar dacă nu i-ar fi spus-o, Chieko nu-şi putea închipui că el nu ştia, că doar locuiau foarte aproape de casa lor.

— Ştii, Shinichi, fata aceea pe care ai văzut-o în grădina palatului imperial... şi Chieko avu din nou o scurtă ezitare... fata aceea e sora mea geamănă.

Asta era ceva nou şi pentru Shinichi.

O vreme tăcură toţi trei.

— Dintre cele două gemene, eu am fost cea abandonată.

— Adevărat ? De ce nu te-au lăsat în fața casei noastre ? spuse Ryusuke. Zău că-n fața casei noastre ar fi trebuit să te abandoneze ! repetă el și se vedea cît de colo că ceea ce spune, spune din tot sufletul.

— Ce-ți veni, frate ! spuse Shinichi rîzînd. Că doar n-au lăsat-o pe Chieko, așa cum e azi, ci un copil în fașă.

— Ei, și ce-i cu asta ? stărui Ryusuke.

— Păi bine, frate ! Tu spui așa, pentru că o vezi pe Chieko așa cum arată astăzi...

— Totuși !

— Dar domnul Sata a crescut-o și a îngrijit-o ca pe o adevărată comoară și așa a ajuns ea Chieko cea de azi, spuse Shinichi. La vremea aceea, nu erai nici tu decît un prichindel. Crezi că un prichindel ca tine ar fi putut crește un copilaș ?

— Ar fi putut ! i-o reteză Ryusuke.

— Poftim, ăsta-i fratele meu în carne și oase, încrezut și încăpățînat ca-ntotdeauna !

— Tot ce se poate, dar aș fi vrut foarte mult s-o cresc eu pe domnișoara Chieko ! Mi-ar fi dat și mama o mînă de ajutor !

Între timp Chieko se trezise din ușoara ei amețeală și fruntea i se făcu albă ca neaua.

Sărbătoarea dansului din Kitano durează în fiecare toamnă o jumătate de lună încheiată. Cu o zi înainte de sfîrșitul sărbătorii, Takichiro plecă singur de acasă. Firește că ceainăria din cartierul celor șapte case de sus trimise mai multe, dar Takichiro n-avea chef

să invite cunoscuți. Era obosit de petreceri în companii numeroase prin toate ceainăriile.

Înainte de începerea dansurilor, Takichiro urcă în salonul de ceai. Se simțea destul de mohorît. N-o cunoștea pe gheișa care era în ziua aceea de serviciu. Ședea pe taburetul ei și pregătea toate cele necesare pentru ceremonia ceaiului.

Alături de ea mai erau vreo șapte, opt tinere fete ce urmau să servească ceai musafirilor. Erau îmbrăcate toate în același fel, în niște chimonouri cu mîneci lungi, dintr-un material roșu deschis. Una singură purta un chimono verde închis.

— Ah ! îi scăpă lui Takichiro cînd o văzu.

Fata era frumoasă și avea o ținută foarte îngrijită. Nu era oare tocmai copila care călătorise cu el și cu hangița din cartierul celor șapte case în „tramvaiul cu clopoțel" ? De ce-o fi ea singură îmbrăcată altfel, în verde închis ? Avea oare vreo misiune deosebită de a celorlalte fetițe ?

Fata în verde se apropie foarte serioasă de Takichiro și îi servi ceaiul. Făcea totul după tipic, fără să zîmbească măcar, așa cum o cerea ceremonialul.

Fata îi plăcea, și asta îl făcu să se simtă bine.

Începu reprezentația, cu o piesă muzicală cu dans în opt scene, „Povestea florilor de mac". E o veche și cunoscută piesă chinezească despre viteazul Hang Yu și prințesa Yü. Prințesa Yü își străpunge pieptul cu o sabie și moare în brațele lui Hang Yu în sunetul unor

Clubul cărții digitale 20

cîntece triste de dor de țară. După aceea Hang Yu moare și el răspus în luptă. Scena următoare se petrece în Japonia și e povestea lui Kumagai Naozane, Taira Atsumori și a prințesei Tamaori. Fumagai îl răpune pe Atsumori, după care e cuprins de sentimentul deșertăciunii lucrurilor lumești, se călugărește și cînd se întoarce pe vechiul cîmp de luptă să citească rugăciuni spre odihna sufletelor celor morți, găsește mormîntul lui Atsumori înconjurat de flori de mac. Se aude răsunînd flautul la care cîntase Atsumori și apare și spiritul acestuia, care cere ca flautul său să fie dăruit templului Kurotani ; apare de asemenea și spiritul prințesei Tamaori, care cere ca macii roșii din jurul mormîntului să-i fie aduși ca ofrandă lui Buda.

După acest număr de balet antic, urmă un dans vesel european, intitulat „Scene din Kitano".

Spre deosebire de cartierul Gion unde dansurile sînt reprezentate în stilul școlii Inoue, în cartierul celor șapte case de sus dansurile se reprezintă în stilul Hanayagi.

După ce părăsi sala de dans din Kitano, Takichiro se duse și se așeză singur în ceainărie.

— Să-ți chem pe cineva ? îl întrebă hangița.

— Cred că ar fi bine s-o chemi pe gheișa aceea care a mușcat o dată un client de limbă... Și, ce zici de micuța în chimonou verde care mi-a servit ceaiul ?

— Micuța din „tramvaiul cu clopoțel" ?... Bine, poate veni și ea să te salute pentru cîteva clipe.

În așteptarea gheișei Takichiro bău puțin vin și pe urmă ieși pe coridor, unde se întîlni tocmai cu gheișa.

— Mai muști și-acum ? o întrebă el.

— Ce bine țineți minte ! Puteți să vă arătați liniștit limba. Nu vă mușc.

— Mi-e teamă !

— Zău că nu vă mușc !

Takichiro scoase limba, și fata atunci îl sărută.

Takichiro o atinse ușor pe umăr.

— Nu ești cuminte de loc.

— Asta înseamnă să nu fii cuminte ?

Părea că gluma se îngroașă. Poate că pentru gheișă nu însemna nimic, dar el începu să simtă că fata-i place. Vru să se întoarcă în salon, dar gheișa îl opri.

— O clipă ! spuse ea.

Își scoase batista și-l șterse pe buze. Pe batistă rămase puțin roșu de buze. Își apropie apoi fața de-a lui și-l cercetă atentă.

— Da, acum e bine !

— Mulțumesc ! spuse Takichiro punînd cu un gest blînd mîinile pe umerii gheișei.

Ea mai rămase puțin să-și aranjeze fardul în fața oglinzii, iar Takichiro intră în salon. În salon nu era nimeni. Bău una după alta două-trei cești de vin călduț de orez, dar parfumul gheișei îl urmărea. Se simțea întinerit.

Nu reacţionase oare prea rece la gestul neaşteptat al fetei ? Prea trecuse multă vreme de cînd nu mai petrecuse cu femei tinere. Probabil că această gheişă de douăzeci de ani avea un farmec deosebit !

Hangiţa intră însoţită de copila îmbrăcată în chimonoul verde.

— Ţi-am împlinit dorinţa, aşa că micuţa a venit pentru cîteva clipe. Atît cît se cuvine pentru vîrsta ei, nu-i aşa ?

Takichiro privi copila :

— Adineauri mi-ai servit ceaiul, nu ?

— Da.

Acum, copila nu mai părea de loc timidă :

— Doar sînteţi domnul pe care-l cunoscusem în tramvai. Sigur că v-am servit.

— A, ce drăguţ din partea ta ! Ţi-ai adus deci aminte ?

— Sigur că mi-am adus aminte !

Se-ntoarse şi gheişa. Hangiţa îi spuse :

— Domnul Sata se simte foarte bine cu micuţa Chizu.

— Ei, ei ! făcu gheişa privindu-l pe Takichiro în ochi. Frumos din partea domnului Takichiro, dar va trebui să mai aştepte trei ani. La primăvară Chizu se mută în cartierul Pontocho.

— De ce la Pontocho ?

— Ca să devină dansatoare. E visul ei, să devină dansatoare. Aşa spune.

— Serios ? Dar atunci de ce nu se duce mai bine în cartierul Gion ?

— Mătuşa ei lucrează la Pontocho.

De fapt oriunde se va duce, copila asta va deveni o dansatoare de mîna întîia ! îşi spuse Takichiro privind-o.

Uniunea industriei textile producătoare de stofe din Nishijin luase pentru prima oară în anul acela măsura drastică de a opri toate războaiele pe timp de-o săptămînă, între 12 şi 19 noiembrie. Cum în perioada aceea cădea şi o duminică, s-au sărbătorit şase zile-n şir.

Măsura fusese luată din mai multe motive, dar cauza era în primul rînd una comercială. Domnea supraproducţia, iar stocurile din depozite crescuseră pînă la trei sute de mii de baloturi. Trebuia să se ajungă la o vînzare mai chibzuită şi să se asigure o mai bună desfacere a mărfurilor. Mai existau şi continue greutăţi în privinţa creditelor ; în plus, din toamnă şi pînă-n primăvară, dăduseră faliment cîteva societăţi de vînzări-cumpărări. Oprirea războaielor urma să ducă la o scădere a producţiei, de aproximativ optzeci pînă la nouăzeci de mii de baloturi. Şi măsura părea eficace.

Faptul cel mai surprinzător era însă că micile ateliere casnice cu o activitate redusă, îndeosebi cele din străzile laterale ale cartierului Nishijin, s-au solidarizat în majoritatea lor cu hotărîrea luată.

Aceste căsuţe cu acoperiş străvechi de ţiglă, cu streşini lungi şi joase, stau atît de înghesuite unele în altele, încît şi acelea care mai au cîte un etaj par tot mici şi prăpădite. Pe uliţele întunecoase şi înguste se aude tot

timpul zgomotul războaielor. Unii dintre țesători nici n-au războiul lor personal și lucrează pe războaie de împrumut. Dar deși așa stăteau lucrurile, din tot cartierul numai treizeci dintre ei nu s-au solidarizat cu propunerea de-a opri războaiele.

Măsura nu privea și atelierul lui Hideo, căci la ei nu se țeseau stofe, ci numai eșarfe. Lumina ardea toată ziua în atelier, deși încăperea, spațioasă, avea ferestrele înspre grădină și era destul de luminoasă.

Spre deosebire de atelier, bucătăria era o încăpere destul de modestă. Îți puneai fără să vrei întrebarea : unde mănîncă și dorm oamenii din casa asta ?

Hideo, era un tînăr talentat și harnic, de o constituție foarte robustă. Ținînd seama de condițiile lui de acasă, era firesc să-l fi impresionat mai mult verdele pinilor din grădina palatului unde fusese cu Naeko la Serbarea Epocilor decît cortegiul de costume antice. Verdele acela îi dădea o senzație de eliberare din mediul sufocant al muncii lui de zi de zi. Pe cînd pentru cineva ca Naeko, care lucra în aer liber, printre munți, era firesc ca imaginea pinilor verzi să nu-i spună nimic deosebit.

Din ziua aceea cînd o întîlnise pe Naeko, îmbrăcată în obiul țesut de el, Hideo lucra cu și mai multă rîvnă și suflet.

După ce fusese împreună cu Shinichi și Ryusuke la restaurantul Oichi, Chieko s-a simțit multă vreme dacă nu chiar tristă, cuprinsă totuși de-o adîncă singurătate și se-n-

treba și ea adesea de ce. Ce motiv avea să fie melancolică ?

În Kyoto, vremea capricioasă de iarnă începe o dată cu ziua de 13 decembrie, cunoscută din străbuni sub numele de „Începutul treburilor". O burniță măruntă și rece începe să cadă din cerul încă senin și se preschimbă apoi în ninsoare. După asta se-nseninează, dar nu peste mult se-noureazä din nou.

Îi spune „Începutul treburilor" pentru că, după tradiție încep pregătirile pentru serbarea Anului Nou, dar mai ales pentru cadourile de sfîrșit de an. Această tradiție este păstrată cu sfințenie mai ales în cartierele de petrecere cum este, de pildă, cartierul Gion.

Gheișele, micile dansatoare și alte fete de acest fel o pornesc prin ceainăriile pe care le frecventează de obicei cu clienții lor, pe la casa profesorului de dans și muzică, precum și pe la gheișa bătrînă care le-a patronat primii ani și împart cu toată lumea turte de orez anume pregătite pentru acest prilej.

După ce-au terminat cu vizitele, încep să cutreiere tot cartierul cu urări de felul : „Un An Nou fericit !", „Mulțumim pentru atenția pe care ne-ați arătat-o pînă acum !", „Acordați-ne favoarea de a nu ne uita nici în anul viitor !" și altele asemănătoare. Acest du-te-vino al gheișelor și dansatoarelor frumos îmbrăcate și dichisite imprimă sfîrșitului de an din Gion o atmosferă sărbătorească plină de pitoresc.

În casă la Chieko nu era însă nici urmă de așa ceva.

Chieko şedea singură la etaj, în camera ei, aranjîndu-şi toaleta ei simplă de dimineaţă. Dar era distrată şi mîinile nu o prea ascultau. Îi rămăseseră înfipte în inimă cuvintele înflăcărate rostite de Ryusuke la restaurantul Kitano : „Ar fi trebuit să abandoneze copilul în faţa casei noastre !“ De unde şi pînă unde cutezanţa de a spune aşa ceva ?

Pe fratele lui mai tînăr, Shinichi, îl cunoştea de mic, crescuseră împreună, fuseseră prieteni pînă-n cursurile superioare, şi ştia că era un suflet delicat şi o iubeşte ; cu el putea sta liniştită de vorbă, căci nu spunea niciodată ceva care să o facă să i se taie răsuflarea, ca Ryusuke.

Chieko îşi pieptănă cu grijă părul lăsîndu-l să-i cadă lung pe spate şi coborî la dejun.

N-apucă însă să termine de mîncat cînd fu chemată la telefon din satul cedrilor de miazănoapte. Era Naeko.

— Aş vrea să vorbesc cu domnişoara !

Şi, după ce-i recunoscu glasul la telefon, continuă imediat :

— S-a întîmplat ceva ! Trebuie neapărat să te văd ca să-ţi spun ceva.

— Ce drăguţ din partea ta, Naeko, că m-ai chemat. Ce-ar fi să ne vedem mîine ? spuse Chieko.

— Pentru mine e bine oricînd.

— Vii la noi, da ?

— Crezi că e bine să vin acasă la tine ?

— I-am vorbit mamei, şi ştie şi tata despre tine.

— Dar oamenii din prăvălie ?

Chieko rămase cîteva clipe pe gînduri :

— Atunci, vin eu la tine în sat.

— Dar să ştii că e frig la noi. Fireşte, de bucurat mă bucur foarte mult că vii...

— Aş vrea să revăd cedrii...

— Da ? Trebuie să te îmbraci însă gros, fiindcă e tare frig şi s-ar putea să şi plouă. Da ? De lemne de foc nu ducem lipsă. O să dai repede de mine. Lucrez chiar la marginea drumului, spuse Naeko voioasă.

Capitolul al nouălea

FLORI DE IARNĂ

Chieko nu purtase aproape niciodată pantaloni și pulover. Dar acum își trase și niște ciorapi groși, foarte la modă în acea vreme

Cînd plecă, tata era acasă, așa că se duse la el să-și ia rămas bun cum cerea buna-cuviință. Tatăl privi uimit îmbrăcămintea fetei.

— Te duci la munte ?

— Da... Fata din satul cedrilor de miazănoapte vrea să se întîlnească cu mine și să-mi vorbească.

— Așa ? făcu Takichiro.

Și deodată se-ntoarse brusc privind-o în față :

— Chieko !

— Da, tată ?

— Știi, dacă fata asta are necazuri, sau cine știe ce greutăți, ad-o cu tine acasă !... Am să-i port eu de grijă.

Chieko își lăsă ochii în jos.

— Înțelegi, fetițo ? Mama și cu mine ne-am bucura să avem două fiice !

— Mulțumesc tată ! Mulțumesc !

Și Chieko îngenunche în fața lui cu capul plecat. Pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinți.

— Am crescut-o pe Chieko de mică și ținem la ea ca la ochii din cap. Dar nici fata aceea nu are să ne fie mai puțin dragă. Dacă seamănă cu Chieko, o să fie desigur o fiică bună și credincioasă. Ad-o cu tine ! Acum douăzeci de ani, mai erau oameni care se temeau să aibă gemeni în casă, dar vremea aceea a trecut.

Asta spuse Takichiro, apoi strigă :

— Ia vino încoace, Shige !

— Tată, îți mulțumesc din suflet, dar sînt convinsă că Naeko nu va veni în casa noastră, spuse Chieko.

— De ce nu ?

— N-ar vrea în nici un chip să stînjenească fericirea lui Chieko.

— Cum s-o stînjenească ?

Chieko ezită.

— De ce-ar stînjeni-o ? mai spuse tata, lăsîndu-și gînditor capul într-o parte.

— Am rugat-o să vină astăzi la noi, spunîndu-i că și tata și mama știu despre ea, spuse Chieko cu vocea sugrumată de plîns. Se teme însă de oamenii din prăvălie și de vecini.

— Cum adică, de oamenii din prăvălie ? E o prostie ! izbucni Takichiro, vorbind fără să vrea destul de tare.

— Da, tată, ai dreptate, dar astăzi trebuie să mă duc eu la ea.

— Așa ? făcu tatăl încuviințînd din cap. Ai grijă să nu răcești. Și spune-i fetei ce ți-a spus tata adineauri !

— Da, tată !

Chieko prinse capișonul de haina de ploaie și încălță cizmulițe de cauciuc.

Deasupra orașului, cerul dimineții era limpede de tot, dar norii puteau să se adune dintr-o clipă într-alta și pe Muntele de Miazănoapte putea chiar să plouă. O ploaie de toamnă tîrzie. pe care o puteai presimți încă de aici, din oraș. Și de n-ar fi fost șirurile domoale de dealuri din jur, poate că s-ar fi zărit și norii joși de ninsoare.

Chieko luă tramvaiul. Spre satul cedrilor de miazănoapte puteai merge și cu tramvaiul și cu autobuzul, dar autobuzul mergea numai pînă la trecătoarea de nord, adică pînă unde ținea orașul Kyoto propriu zis, pe cînd tramvaiul mergea mai departe pînă la Obama, în districtul Fukui.

Localitatea Obama se află în golful Obama, care la rîndul lui se leagă prin golful Wakasa de Marea Japoniei.

Iarna erau de obicei puțini călători pe linia asta.

Un băiat tînăr cu un însoțitor alături începu să se uite cam stăruitor la Chieko. Asta o făcu să se simtă prost și-și trase capișonul peste cap.

— Domnișoară, vă rog să nu vă ascundeți fața ! spuse băiatul cu o voce surprinzător de aspră pentru vîrsta lui.

— Hei, ține-ți gura ! îl repezi însoțitorul lui.

Băiatul avea cătușe la mîini. Ce-o fi făcut ? Omul de lîngă el să fie oare un polițist ? Și unde l-o fi ducînd așa de departe în munți ?

Nu, Chieko nu avea nici un chef să-și ridice capișonul și să-și arate fața.

Ajunseră la Takao.

— Păi nu se vede nici un fel de Takao ! rosti unul din călători. Frunzele roșii ale arțarilor se scuturaseră și ramurile golașe ale pomilor arătau că venise iarna.

Sub locul de parcare de sub Toganowo, atît de aglomerat în general, nu se vedea acum nici o mașină.

Naeko veni fugind în întîmpinarea lui Chieko pînă la stația de sub cascada Bodai. Era îmbrăcată în halatul ei de lucru. N-o recunoscu în prima clipă pe Chieko, așa cum era echipată, dar apoi exclamă :

— O, ce bine că ai venit ! Zău, să te ostenești pînă aici sus la munte !

— Doar nu e pentru prima oară ! spuse Chieko și luă mîinile lui Naeko într-ale ei fără să-și mai scoată mănușile. Sînt atît de fericită ! Și ce mult e de cînd nu ne-am văzut ! O, îți mulțumesc pentru tot ce-a fost astă-vară în pădurea de cedri !

— Nu văd de ce ? răspunse Naeko. Ce-ar fi fost dacă ne-ar fi nimerit atunci trăsnetul pe amîndouă ?... Ce fericită eram totuși !

— Naeko ! începu Chieko în timp ce porniră pe drumul ce urca spre est, îmi închipui că s-a întîmplat ceva deosebit dacă mi-ai telefonat acasă. Trebuie să-mi spui imediat des-

pre ce e vorba, că pînă atunci nu mă simt liniştită !

Naeko tăcea mergînd alături de ea, îmbrăcată cum era în halatul de lucru şi cu capul înfăşurat într-o basma.

— Despre ce e vorba ? mai întrebă o dată Chieko.

— Ah, e vorba de domnul Hideo ! A zis că vrea să se căsătorească cu mine. De aceea ţi-am telefonat.

Spunînd asta, se sprijini de Chieko de parcă s-ar fi împiedicat şi-ar fi fost cît pe-aci să cadă.

Chieko o îmbrăţişă.

Ce zdravăn era trupul lui Naeko. Un trup oţelit de munca ei de fiecare zi ! Astă-vară prea fusese speriată de furtună, ca să bage asta de seamă.

Naeko îşi reveni repede.

Poate că o făcuse fericită îmbrăţişarea lui Chieko. Merse mai departe sprijinindu-se de ea. Chieko, la rîndul ei, avea senzaţia că Naeko o ajută la urcuş şi simţea dorinţa să se sprijine de ea. Mergeau sprijinite una de alta fără să-şi dea seama una ce simte cealaltă.

— Şi ce i-ai răspuns lui Hideo ? întrebă Chieko.

— Eu, ce să-i răspund ?... Nu pot să-i dau aşa de repede nici un răspuns.

— ....

— E la mijloc şi confuzia asta cu Chieko. Chiar dacă acum lucrurile s-au schimbat, la început Hideo a avut-o pe Chieko în inima lui.

— Nu-i adevărat.

— Ba da ! Ştiu precis. Chiar dacă nu ne confundă, totuşi mă ia în locul lui Chieko. Eu nu sînt decît o himeră pentru el. Himera lui Chieko, asta e ! Şi-apoi...

Şi Chieko îşi aminti cum îl mustrase mama ei pe Takichiro cînd se întorseseră atunci, din grădina botanică pe vremea lalelelor, pentru că-i spusese : „Ce-ai zice de Hideo, ca soţ pentru Chieko ?"

— Şi-apoi... urmă Naeko, casa lui Hideo e o ţesătorie de obiuri, nu-i aşa ? Asta face ca, vrînd nevrînd, să aibe legături cu casa domnişoarei Chieko. Această căsătorie, dacă ar fi să se înfăptuiască, s-ar putea să-ţi aducă neplăceri. Oamenii de la magazin s-ar uita chiorîş la mine şi n-aş putea răbda. Mai ales de dragul tău. Mai bine m-aş ascunde undeva şi mai departe între munţi...

— Din asta să-şi facă Naeko griji ? întrebă Chieko, şi prinzînd-o de umeri o scutură zdravăn. Naeko trebuie să afle că am venit astăzi la ea avînd îngăduinţa mamei şi-a tatălui meu. Ei ştiu totul.

Naeko o privi întrebătoare.

— Ce crezi că a spus tata ? urmă Chieko, scuturînd-o şi mai zdravăn de umeri. „Dacă Naeko are necazuri sau cine ştie ce greutăţi, ad-o cu tine acasă !"... Potrivit actelor civile sînt fiica lui legitimă, dar asta nu înseamnă că între mine şi Naeko există vreo deosebire. Chieko se simte singură fără Naeko.

Naeko îşi scoase basmaua de pe cap în tăcere.

— Mulţumesc ! spuse ea apoi şi-şi ascunse faţa în basma. Mulţumesc din tot sufletul !

Trecu un timp în care Naeko nu fu în stare să scoată nici un cuvînt. Apoi bîigui :

— Da, da... aşa fără nici o rudă, fără nimeni lîngă mine... mă simt singură, e-adevărat, dar cînd lucrez uit totul.

— Totul, chiar şi lucrul cel mai important ? vorbi stăruitor Chieko, uiţi chiar şi de Hideo ?

— La asta nu pot răspunde aşa, dintr-o dată, spuse Naeko printre lacrimi.

— Dă-mi-o mie ! spuse Chieko luîndu-i basmaua. Cum să te arăţi în sat aşa plînsă... şi-i şterse ochii şi obrajii.

— Şi ce dacă ! Aşa mi-e felul, plîng uşor, chiar dacă atunci cînd e vorba de treabă, muncesc cît trei, spuse ea hohotind la pieptul lui Chieko, care tot încerca să-i şteargă faţa cu basmaua.

— Nu se mai poate aşa, Naeko ! Te simţi singură ? Hai, nu mai plînge ! vorbi Chieko mîngîind-o într-una. Dacă mai plîngi, mă-ntorc acasă.

— Nu, nu ! făcu Naeko speriată.

Şi luîndu-i lui Chieko basmaua din mînă îşi şterse grabnic obrajii de lacrimi.

Iarna nu ţi se prea vede pe faţă cînd ai plîns. Doar ochi îi mai erau roşii. Îşi legă basmaua, trăgîndu-şi-o mult peste frunte.

O vreme merseră tăcute una lîngă alta.

Trunchiurile cedrilor, curăţite de ramuri, păreau golaşe. Doar ici-colo se mai păstrase cîte un smoc de ace verzi, care îi apăreau lui

Chieko ca nişte flori simple şi frumoase de iarnă. Simţind că Naeko îşi revenise, începu să vorbească din nou despre Hideo.

— Obiul făcut de Hideo e foarte frumos lucrat, nu-i aşa ? Te poţi bizui pe el în tot ce face şi spune.

— Da, ştiu asta, răspunse Naeko.

Şi după un timp urmă :

— Atunci, la serbarea la care m-a invitat, aproape că nici nu s-a uitat la procesiunea costumelor istorice. Tot ce părea că-l interesează era verdele pinilor din curtea palatului şi culorile Muntelui de Răsărit.

— Pentru Hideo, procesiunea aceea nu însemna nimic nou.

— O, nu de aceea, spuse Naeko cu subînţeles.

Chieko o privi curioasă.

— După ce-a trecut procesiunea, a stăruit foarte mult să merg cu el acasă.

— Acasă ? La Hideo acasă ?

— Da.

Chieko rămase surprinsă.

— Erau acolo şi cei doi fraţi mai tineri ai lui. Mi-a arătat locul din spatele casei şi mi-a spus că, dacă ne căsătorim, are să clădească acolo o căsuţă pentru noi şi după aceea nu va mai ţese decît ceea ce-i place lui.

— O, ce frumos !

— Frumos ?... Cum să fie frumos, dacă domnul Hideo nu vrea de fapt să se căsătorească cu Naeko, ci cu o himeră. El o vede în ea pe Chieko. Sînt lucruri pe care o fată nu poate să nu le simtă.

După ce spuse acum a doua oară acest lucru, Naeko tăcu.

Chieko tăcu şi ea, căci nu ştia ce să răspundă.

Dintr-o vîlcea mică de pe marginea văii înguste se ridică o şuviţă de fum. Femeile terminaseră cu spălatul buştenilor de cedru şi se odihneau în jurul focului, încălzindu-şi mîinile şi picioarele.

Tot mergînd cele două fete ajunseră în faţa casei părinteşti a lui Naeko. Era mai degrabă o cocioabă. Acoperişul de paie, lăsat în paragină, se strîmbase de tot. Ca toate căsuţele de munte, avea şi o grădină mică în faţă, unde creşteau înalte şi sălbatice vreo şapte opt tufe pline de boabe roşii. Dar poate că această casă, care arăta acum atît de jalnică, fusese odată şi casa părintească a lui Chieko !

Pe faţa lui Naeko se uscaseră şi ultimele lacrimi. Se gîndea acum ce să facă — să-i spună sau nu lui Chieko despre casă ? Probabil că Chieko nu fusese niciodată aici. Nici Naeko nu-şi amintea de vremea cînd stătuse în casa aceea, căci nu fusese decît un copil în faşă cînd murise mama lor.

Din fericire, Chieko privea spre munte şi trecu pe lîngă casă fără s-o bage de seamă. Apoi se uită la trunchiurile drepte, înşirate unele lîngă altele. Ah, cum semănau cu nişte flori smocurile acelea aproape rotunde de ace, rămase ici-colo în vîrfurile copacilor ?

Pretutindeni, în faţa tuturor caselor erau aşezate la uscat trunchiuri de cedru spălate şi

lustruite. Toate de aceeaşi lungime, albe şi drepte. Arătau frumos, înşirate unul lîngă altul.

Arătau minunat şi pe coasta muntelui, unde ţîşneau drepte din pămîntul acoperit de ierburi veştede. Trunchiuri vînjoase, toate de aceeaşi înălţime. Iar acolo unde erau ceva mai rare, mijea printre ele cîte un petec de cer.

— Ce splendidă e iarna aici ! exclamă Chieko.

— Daa ? Cînd o vezi mereu, nu-ţi mai dai seama... Dar şi acele cedrilor îngălbenesc puţin în timpul iernii, ştii ?

— Ah, de aceea arată ca nişte flori.

— Flori ? Cum flori ? se miră Naeko, ridicîndu-şi şi ea privirile spre coasta împădurită.

După un timp ajunseră în faţa unei clădiri vechi, impozante. O adevărată casă de mare proprietar de pădure. Zidurile destul de joase, căptuşite cu scîndură şi vopsite în brun, erau văruite şi acoperite cu olane.

— Vai ce casă frumoasă ! exclamă Chieko oprindu-se.

— În casa asta mi s-a dat mie adăpost. Vrei să intri o clipă ?

Chieko şovăia.

— Intră, te rog ! Stau aici de aproape zece ani, spuse Naeko.

Naeko spusese de vreo cîteva ori că Hideo vrea s-o ia de soţie ca pe o himeră a lui Chieko. Nu în locul ei, ci ca pe o himeră. Ce-o fi vrut să spună Naeko prin „himeră“ ? „În locul ei“ — ei da, asta înţelegea ce înseamnă, dar himeră ? Mai ales că era vorba de căsătorie...

— Naeko, ai tot spus himeră, himeră! Ce vrei să spui cu asta? întrebă Chieko.

Naeko tăcea însă.

Himera nu poate fi luată în brațe! spuse Chieko.

În aceeași clipă se făcu roșie toată — Naeko era copia ei, nu numai la față, ci desigur și la trup, și trupul acesta Naeko îl va dărui unui bărbat.

— Da, o himeră fără trup ar fi ceva îngrozitor, vorbi Naeko. Himera e ceva ce se poate naște și dăinui în sufletul unui bărbat.

— ....

— Chiar și atunci cînd eu voi fi o femeie bătrînă, himera lui Chieko va rămîne tînără ca azi.

Chieko nu se așteptase la aceste cuvinte.

— Te-ai gîndit atît de departe?

— Cred că un bărbat nu uită niciodată o himeră frumoasă.

— Cine știe! spuse în sfîrșit Chieko.

— O himeră nu poate fi ucisă sau distrusă. Ea trebuie să se destrame de la sine.

Chieko simți o undă de gelozie în vorbele lui Naeko.

— Dar există într-adevăr această himeră?

— Iat-o!

Și Naeko o îmbrățișă pe Chieko.

— Eu nu sînt nici un fel de himeră, eu sînt sora lui Naeko, sora ei geamănă!

Naeko nu spuse nimic.

— Ar putea fi oare sora mea, dacă n-aș exista în carne și oase, nu?

— Nu asta voiam să spun! Sora mea e într-adevăr Chieko. Dar în ceea ce-l privește pe domnul Hideo... !

— Vai ce complicații! exclamă Chieko și o porni mai departe, cu capul în pămînt. Ce-ar fi să stăm o dată de vorbă toți trei împreună?

— De ce să stăm de vorbă...? Omul nu e întotdeauna sincer. Nu poți spune oricînd ce ai pe suflet.

— Naeko are îndoieli?

— O, nu, dar am și eu sufletul meu...

Chieko tăcu.

— Vine ploaia dinspre muntele Shuzan. Uite-acolo! Deasupra cedrilor din vîrf!

Chieko privi în sus.

— Hai să ne grăbim, Chieko, trebuie să te întorci acasă. Se strică vremea.

— M-am gîndit și la asta, și de aceea am venit îmbrăcată de ploaie.

Ploaia începu deodată. Pe Chieko o luă prin surprindere. Era o ploaie de toamnă tîrzie, ce venea pe neașteptate. Și Naeko, obișnuită cu vremea și locurile de aici, de-abia dacă o băga de seamă. Nu era o burniță obișnuită și nici nu erau picuri de ceață condensată. Era o ceață rece.

Naeko îi arătă munții. Tot ce se mai putea desluși din ei, erau trunchiurile cedrilor de la poalele lor. Pînă și coamele dealurilor din apropiere își pierduseră conturul, învăluite într-o negură deasă.

Firește că era o ceață cu totul deosebită de cea din primăvară și altul era și cerul. Nu era

15 — c. 115

oare o adevărată atmosferă specifică orașului Kyoto ?

Se umezise și pămîntul.

Nu trecu mult, și toți munții fură învăluiți într-o lumină cenușie, înconjurați de neguri. În cele din urmă, ceața se lăsă învolburîndu-se pînă-n vale și acum puteai să vezi că venea și viscolul.

Cînd fulgii de zăpadă începură să-i intre în ochi Naeko spuse :

— Să ne grăbim ! Trebuie să te întorci acasă.

Nu era de fapt o adevărată ninsoare. Fulgii se topeau repede, dar cădeau mereu alții.

Se întunecase înainte de vreme și se făcu dintr-o dată și foarte frig.

Pentru Chieko, crescută la Kyoto, ploaia asta de toamnă tîrzie nu era ceva neobișnuit.

— Hai să ne grăbim, înainte de a se transforma într-o himeră înghețată, spuse Naeko.

— Iarăși himeră ? și Chieko izbucni în rîs. Doar sînt îmbrăcată de ploaie... Așa-i iarna la Kyoto. Vremea-i foarte capricioasă și ai să vezi că ploaia asta nu ține mult.

Naeko privi cerul.

— Acuma însă, trebuie să te duci acasă ! spuse Naeko și-o strînse de mînă.

— Se gîndește într-adevăr Naeko la căsătorie ? o întrebă Chieko.

— Puțin. Dar puțin, puțin de tot, răspunse Naeko și-i trase lui Chieko mănușa pe mînă, într-un gest de dezmierdare.

— Hai, vino cel puțin o dată pe la noi, spuse deodată Chieko.

Naeko șovăia.

— Te rog să vii !

— ....

— După ce pleacă toți de la prăvălie.

— Seara ? întrebă Naeko surprinsă.

— Vino să rămîi peste noapte, că doar mama și tata știu totul despre Naeko.

În ochii lui Naeko apăru un licăr de bucurie dar nici acum nu era hotărîtă.

— Aș vrea să pot dormi cel puțin o noapte lîngă sora mea.

Naeko își întoarse fața ca să nu-i vadă Chieko lacrimile din ochi. Dar cum să nu le vadă Chieko !

Cînd ajunse în cartierul Muromachi, pe cer se adunaseră nori grei.

— Te-ai întors tocmai la timp, înainte de a începe ploaia, spuse mama. Și adăugă : Te așteaptă tata în spate.

Takichiro nici nu așteptă să-și termine fiica salutul.

— Ce-a vrut fata, Chieko ? întrebă el direct.

— Știi...

Chieko nu știa ce să răspundă. Cum să-i explice totul în cîteva cuvinte ?

— Ce-a vrut ? repetă tata.

— Păi...

În fond, nici eu n-am priceput tot ce-a spus Naeko, gîndi Chieko... Hideo m-a vrut într-adevăr pe mine la început și cînd a înțeles pînă la urmă că nu sînt pentru el, a cerut-o în căsătorie pe Naeko, care seamănă leit cu mine. Cu sufletul ei simțitor de fată, Naeko a simțit asta. De aceea mi-a și ținut acea ciudată teorie

despre „himeră". Dar dacă Hideo m-a dorit la început pe mine, va putea fi oare fericit cu Naeko ? Înseamnă că sînt îngîmfată dacă gîndesc astfel ?

Poate că nu era numai atît.

Nu putu privi în ochii tatălui ei și simți că îi e atît de rușine încît se-nroși pînă-n vîrful urechilor.

— Fata asta, Naeko, sau cum o cheamă, a avut vreun motiv ca să se întîlnească cu tine ? întrebă tatăl.

— Sigur că da ! răspunse Chieko, ridicîndu-și hotărîtă privirea. Hideo, fiul domnului Otomo a cerut-o în căsătorie.

Vocea lui Chieko tremurase ușor.

— Cum ?!

Tatăl o privi cîteva clipe tăcut pe Chieko. Lucrurile i se păreau acum mai clare.

— Așa ? Cu Hideo ... ? Hideo, fiul domnului Otomo ! Foarte bine ! Ei, ce ți-e și cu dragostea asta ! Și toată povestea i se datorește lui Chieko, da ?

— Tată, cred că fata n-o să se căsătorească cu Hideo.

— De ce ?

Chieko ezită.

— De ce ? Eu cred că ar fi bine dacă s-ar căsători...

— Nu e vorba de asta, tată. Îți aduci aminte ce-ai spus în grădina botanică : „Ce-ar fi dacă i l-am da pe Hideo de soț lui Chieko ?" Ei, și fata știe asta.

— Cum așa ?

— Da, și ea se mai gîndește și la faptul că atelierul lui Hideo are mereu legături comerciale cu noi.

Tatăl tăcea, mișcat.

— Tată, te rog s-o lași să vină o dată la noi și să rămînă peste noapte. Te rog mult.

— Cum să nu ? Ce mai vorbă... ? Nu i-ai spus că aș vrea să-i port și ei de grijă ?

— Nu se va muta niciodată definitiv la noi. Numai pentru o seară...

Tatăl o privi plin de înțelegere.

Se auzea cum Shige închide ușile și obloanele.

— Mă duc să-i ajut, spuse Chieko și se ridică.

Burnița de toamnă cădea cu un zgomot abia perceptibil pe acoperișul de țiglă. Takichiro rămase nemișcat în odaie.

Domnul Mizuki, tatăl fraților Ryusuke și Shinichi, îl pofti pe Takichiro la cină la restaurantul Saami din parcul Maruyama. Din saloanele restaurantului aveai o priveliște foarte frumoasă asupra orașului, care-n zilele scurte de iarnă își aprinde devreme luminile. Cerul era cenușiu. Nici urmă de roșul amurgului. Străzile pe care nu se aprinseseră încă felinarele erau și ele cenușii, ca cerul. Culoarea iernii în Kyoto.

Tatăl lui Ryusuke era un om cu multă personalitate. Un om semeț și puternic, care știuse să dezvolte mult marele magazin din cartierul Muromachi. În ziua aceea, însă, părea că nu prea-și găsește cuvintele. Lăsă să treacă o

vreme, vorbind de una și de alta, apoi mai bău puțin vin de orez să prindă curaj, și în cele din urmă intră în subiect :

— Ei, bine...

Takichiro, care nu avea nici o grabă și învățase o dată cu trecerea anilor să știe să aștepte, tăcea. Cam bănuia el despre ce vrea să-i vorbească Mizuki.

— Ei bine, începu din nou Mizuki ezitînd. Fiica dumneavoastră Chieko v-a vorbit desigur despre înflăcăratul și bătăiosul meu Ryusuke, nu ?

— O, nu e lăudabil pentru mine, dar intervenția lui mă face să am toată încrederea în bunele sale intenții.

— Da ? făcu Mizuki, evident ușurat. Băiatul seamănă foarte mult cu mine, așa cum eram în tinerețe. Cînd își pune ceva în cap, poate să-i spună oricine ce-o vrea, el își urmează drumul. Nu cred că e bine pentru el...

— Noi îi sîntem recunoscători.

— Dacă-i așa, atunci mi-ați luat o piatră de pe inimă, și făcu într-adevăr un gest de ușurare ducînd mîna la inimă. Deci, nu sînteți supărat pe el, și se înclină politicos.

Pentru o prăvălie mare ca magazinul lui Takichiro, chiar dacă afacerile nu mergeau prea strălucit, era umilitor să ia în ajutor pe cineva din aceeași branșă, mai ales dacă era vorba de un tînăr. Dacă spuneam însă că tînărul venea să învețe meserie, atunci raporturile celor două firme se inversau.

— Avem într-adevăr toate motivele să-i fim recunoscători, spuse Takichiro, dar cum ră-

mîne cu treburile prăvăliei dumneavoastră ? Lipsa lui Ryusuke nu v-ar face greutăți ?

— Da' de unde ! Ryusuke e foarte capabil, dar pînă una alta, mai are multe de învățat. Cu toate că trebuie să spun, ca tată, că e un tînăr pe care te poți bizui...

— Asta așa-i ! Vine la noi în prăvălie și, nici una nici două, se așază în fața procuristului cu o mutră severă... Am fost într-adevăr surprinși.

— Acesta e felul lui, spuse Mizuki și sorbi iarăși din vinul de orez.

După ce tăcu o vreme :

— Domnule Sata !

— Poftim ?

— Dacă Ryusuke ar lucra la magazinul dumneavoastră, să zicem nu chiar în fiecare zi, fratele lui, Shinichi, ar ajunge cu timpul să fie și el mai cu picioarele pe pămînt, și o să dea o mînă de ajutor la prăvălie. Prea e delicat de felul lui, și fratele lui îl cam tachinează spunîndu-i „micul paj"... A făcut cîndva pe pajul la o sărbătoare Gion, știți.

— E un tînăr foarte drăguț și a fost de mic copil prieten cu Chieko a noastră.

— Da, cu domnișoara Chieko... spuse Mizuki și iar nu-și găsi cuvintele.

— Da, domnișoara Chieko... vorbi el apoi. Ce fiică frumoasă și bună aveți !

— Nu e meritul nostru. Așa e firea ei, răspunse Takichiro cu sinceritate.

— Am impresia că m-ați înțeles. Cum să vă spun, prăvălia dumneavoastră și prăvălia

mea sînt asemănătoare, dar cînd Ryusuke spune că vrea să lucreze în prăvălia dumneavoastră, asta înseamnă că dorește să aibă din cînd în cînd prilejul să fie o jumătate de oră sau o oră în preajma domnișoarei Chieko.

Takichiro încuviință din cap.

Mizuki își șterse fruntea, și Takichiro își dădu seama cît de mult seamănă cu fiul său Ryusuke.

— E cam încăpățînat, fiul meu, dar de muncit știe să muncească. N-aș vrea să spun prea mult, dar dacă ați fi de părere că s-ar putea ajunge odată și-odată să se pună problema, ca un băiat ca Ryusuke, știți, pentru domnișoara Chieko, ce ziceți ? Poate este o rugăminte cam îndrăzneață... l-ați lua ca fiu adoptiv ? Căci, în ceea ce mă privește, eu îl dezmoștenesc... și-și lăsă capul în jos.

— Să-l dezmoșteniți... ? zise Takichiro foarte surprins. Pe moștenitorul unui mare magazin... !

— Cred că nu în asta constă fericirea unui om. Mi-e destul să mă uit astăzi la fiul meu Ryusuke .și să mă conving că nu greșesc.

— E foarte frumos ce spuneți, dar nu credeți că o problemă atît de importantă depinde și de înclinațiile reciproce ale celor doi tineri ? spuse Takichiro.

Adăugă apoi, de parcă ar fi vrut să scape de stăruințele lui Mizuki :

— Chieko e un copil găsit !

— Și ce dacă e un copil găsit ? spuse Mizuki. Atunci, domnule Sata, cele discutate să rămînă între noi, iar în ceea ce-l privește pe

Ryusuke, pot să vi-l trimit ca ajutor în magazinul dumneavoastră ?

— Bineînțeles !

— Mulțumesc, vă mulțumesc foarte mult.

După care, Mizuki se simți mai bine și putu să se consacre întru totul vinului de orez.

Ryusuke se prezentă chiar din a doua zi dimineață la magazinul lui Takichiro, chemă procuristul și vînzătorii și făcu inventarierea mărfurilor : stofe cu modele de micșunele, stofe albe, crep brodat, mătase de Ichikoshi, satin cu modele, crep de Omeshi, mătase de Meissen, stofe pentru ceremonii, rochii cu mîneci lungi, cu mîneci trei-sferturi, și cu mîneci scurte, brocarturi, damasturi de mătase, costume de lux, toalete pentru vizite de gală, materiale pentru obiuri, mătase pentru căptușeală și alte furnituri necesare îmbrăcămintii japoneze.

Ryusuke trecu totul în revistă, fără să scoată o vorbă. Ca și data trecută, procuristul păru foarte fîstîcit și stătu tot timpul cu capul plecat.

Deși după asta au vrut să-l rețină la cină, Ryusuke refuză politicos și se duse acasă.

Seara tîrziu, cineva bătu la zăbrelele ușii de-afară. Era Naeko. Bătăile ei nu le auzi decît Chieko.

— Oh, Naeko, ai venit totuși pe frigul ăsta ?

— ....

— Uite că au ieșit și stelele !

— Da, Chieko ! Cum să-i salut pe părinții tăi ?

— Tata şi mama ştiu totul. E destul să le spun : Ea e Naeko !

Şi Chieko, luînd-o cu braţul de după umeri, o conduse în spatele casei.

— Ai cinat, Naeko ?

— Da, mulţumesc ! Am mîncat aici, în apropiere, nişte orez Sushi.

Naeko se simţi foarte intimidată de părinţii lui Chieko, iar ei rămaseră surprinşi văzînd cît de mult seamănă cele două fete.

Shige fu cea care salvă situaţia :

— Chieko, urcaţi-vă sus la etaj şi fă în aşa fel ca Naeko să se simtă cît mai bine.

Chieko o luă pe Naeko de mînă şi o conduse prin coridorul strîmt la etaj, în camera ei. Aprinse focul şi o trase apoi pe Naeko în faţa oglinzii mari din perete.

— Uită-te, Naeko !

Se uitară la chipurile lor.

— Vezi cum semănăm ?

Chieko îşi simţea inima plină de dragoste. Se amuzară o vreme schimbîndu-şi locurile, cînd de-o parte cînd de cealaltă.

— Fiecare dintre noi e copia celeilalte, nu ?

— Sîntem gemene, spuse Naeko.

— Ce-ar fi dacă toate mamele din lume ar naşte copii gemeni ?

— Ar fi îngrozitor ! S-ar face prea multe confuzii ! spuse Naeko, dîndu-se cîţiva paşi îndărăt, cu ochii plini de lacrimi. Nimeni nu poate să-şi cunoască soarta dinainte, nu-i aşa, Chieko ?

Chieko se dădu şi ea cîţiva paşi îndărăt. Apoi o luă pe Naeko de umeri şi o scutură puţin.

— Naeko, n-ai putea rămîne pentru totdeauna la noi ? Şi tata şi mama o doresc !... Chieko e atît de singură... Chiar dacă ţi se pare mai uşor acolo, pe muntele cu cedri !

Naeko se clătină puţin şi căzu în genunchi, de parcă nu s-ar fi putut ţine pe picioare. Dădea din cap şi lacrimile îi curgeau şiroaie în poală.

— Vieţile noastre sînt acum prea deosebite. Am crescut, fiecare, în alte locuri. Eu n-aş putea trăi aici, în cartierul Muromachi. N-am vrut să vin decît o dată în casa ta, o singură dată. Şi chimonoul pe care l-am primit de la tine... aş fi vrut să vezi cum îmi stă... Fiindcă tu te-ai ostenit de două ori să vii pînă la noi în sat...

— ....

— Chieko, nu ştiu de ce te-au părăsit părinţii noştri pe tine şi nu pe mine.

— Eu am şi uitat, spuse Chieko liniştită. Nici nu mă mai gîndesc acum că au existat vreodată aceşti părinţi ai noştri.

— Uneori, îmi spun că poate au fost pedepsiţi pentru fapta lor... Eram atît de mici pe vremea aceea. Iartă-mă, Chieko !

— De ce să te iert ? Doar n-ai nici cea mai mică vină pentru cele întîmplate.

— Vină nu, dar ştii, n-aş vrea în nici un fel să-i strice fericirea lui Chieko.

Şi spuse apoi, cu vocea sugrumată de plîns :

— Mai bine aş fi murit.

— Nu ! strigă Chieko. Cum poţi spune aşa ceva ! Vai, e îngrozitor ! La mine nu te gîndeşti de loc... ? Spune, Naeko, eşti nefericită ?

— Nefericită, nu, dar singură !

— Se zice că fericirea e scurtă şi singurătatea lungă, spuse Chieko. Hai să ne culcăm şi să stăm de vorbă în pat.

Spunînd asta, scoase aşternutul şi Naeko o ajută să întindă salteaua.

— Asta este oare fericirea ? vorbi Naeko.

Şi se opri, ascultînd atentă zgomotul de pe acoperiş.

Chieko se opri şi ea să asculte.

— Burniţă ? Măzăriche ? Lapoviţă ? întrebă Chieko.

— Poate. Sau zăpadă prăfuită...

— Zăpadă ?

— N-auzi ce zgomot domol ! Nu e o adevărată ninsoare. Cred că e pulbere fină de zăpadă.

— Ah !

— În sat la noi, la munte, se întîmplă să cadă uneori pulbere de zăpadă. Cînd muncim, nici n-o băgăm de seamă, dar vîrfurile cedrilor se albesc, de-ai zice că au dat deodată în floare. Albesc şi rămurelele copacilor desfrunziţi ! E tare frumos ! spuse Naeko.

— . . . .

— Uneori nu ţine decît puţin, alteori se transformă în lapoviţă sau burniţă...

— Hai să deschidem oblonul şi să vedem ce-i.

Şi Chieko vru să se ducă la fereastră, dar Naeko o opri ţinînd-o de braţ.

— Lasă ! E prea frig, şi-ar dispare şi himera pe care ne-am făcut-o despre pulberea fină de zăpadă.

— Himeră, himeră ! Naeko are tot timpul cuvîntul ăsta în gură.

— Himeră ?

Un zîmbet trist trecu o clipă peste faţa fetei.

Chieko îşi făcu de lucru cu aşternutul, dar Naeko i-l luă din mînă.

— Lasă-mă pe mine, Chieko. Să aştern şi eu măcar o singură dată patul aici !

Erau două paturi, dar Chieko se strecură fără o vorbă sub pătura lui Naeko.

— O, Naeko ce fierbinte eşti ! spuse ea.

— Cît de deosebite sînt vieţile noastre şi locuinţele noastre ! spuse Naeko şi o strînse pe Chieko în braţe.

— . . . .

— Are să fie frig în noaptea asta, mai spuse Naeko, deşi ei nu părea să-i fie frig de loc.

— . . . .

— Ninge cu fulgi mari, rari şi sclipitori, vorbi iar Naeko. Apoi ninsoarea se domoleşte... peste o vreme ninge iar... şi tot aşa toată noaptea !

Chieko tăcea.

Ii auziră pe Shige şi Takichiro urcînd scările şi intrînd în camera vecină. Ei îşi încălzeau aşternutul folosind pături electrice.

Naeko îşi apropie gura de urechea lui Chieko şi-i şopti :

— Acum am încălzit așterntul lui Chieko. Naeko are să se culce în patul de alături.

Puțin după aceea, cînd Shige crăpă ușa glisantă a dormitorului și se uită la ele, fetele dormeau fiecare în patul ei.

Naeko se trezi foarte devreme dimineața și o scutură pe Chieko s-o trezească.

— Chieko, a fost cea mai mare fericire din viața mea. Acum vreau să plec, înainte de a veni oamenii la prăvălie !

Ninsese într-adevăr, cum spusese Naeko, toată noaptea, cu fulgi mari, dar acum ninsoarea se oprise. Zăpada sclipea în lumina rece a dimineții.

Chieko se sculă din pat.

— Așteaptă, Naeko, n-ai haine groase la tine.

Și-i aduse repede lui Naeko paltonul ei cel mai bun de catifea, o umbrelă și galoși.

— Ți le dăruiesc. Te rog să mai vii, Naeko.

Naeko dădu din cap.

Chieko rămase multă vreme cu mîinile pe zăbrelele de lemn privind în urma lui Naeko. Dar Naeko nu întoarse capul. Cîțiva fulgi mici de zăpadă căzură și se topiră pe fruntea și în părul lui Chieko. Orașul nu se trezise încă din somnul său adînc.

CUPRINSUL

Întreprinderea Poligrafică „Informația" — București
str. Brezoianu nr. 23—25

Coli tipar : 7,5

Clubul cărții digitale 2023

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

